

Redacció i Administració:
València, 21.º
Barcelona-

Telèfons: 15 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33

Edicions: Terra Nostra S.A.

Director: Joan E. Jarque
i Jutjar

Impresó: EMSA
D. L. 1387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

L'home no és ni un àngel ni una bèstia,
i malauradament
el qui vol fer l'àngel
acaba fent la bèstia.

Pascal

Nº 8

Setmana del 18 al 24 de novembre de 1979

25 ptes.

22 novembre

**Santa Cecília,
patrona dels músics**

CATALUNYA CRISTIANA
amb motiu de la festa de Santa Cecília, patrona dels músics, es fa ressò de la importància de la música com un fet cultural i social (Vegis Busquets Molas a la pàg. 17 i Joan Gamissans a la pàg. 16)

Afinant

**La Santa Mare
Església**

Un club o una societat són fruit de la voluntat dels que l'han fundada i la formen. L'Església, malgrat se cert que la formen tots els cristians, no ho és en el sentit que la "causem". L'Església no existeix gràcies a nosaltres. L'Església existeix...gràcies a Déu. Es fruit de la voluntat i de la decisió de Déu en Jesucrist.

Es per això que anomenem a l'Església, mare. Quina més bella i més dolça expressió que caldria que recuperéssim: "La santa mare Església". L'Església no és la nostra filla, com ho podria ser una societat que haguéssim fundat un grup d'homes, ella és la nostra mare.

Quan un home es converteix, malgrat que estadísticament l'Església ha "crescut", el que en realitat s'ha esdevingut és que a l'Església li ha nascut un altre fill de Déu.

Fent un pas endavant, encara, en el misteri de l'Església, podem afirmar que si, per un impossible, tots els cristians del món decidíssim abandonar l'Església, aquesta continuaria existint bella i gloriosa a la presència de Déu. Amb Jesucrist l'Església ja és plena... i Maria i tots els sants l'han completat de la plenitud que han rebut d'Ell.

No ho oblidem mai, no hi ha Església perquè hi ha fidels, hi ha fidels perquè existeix l'Església.

J.E.J.

**Pastoral del bisbe
de Sòria**

**L'Església es
pronunciarà al
seu temps sobre
el divorci**

SORIA — El bisbe de Osma-Sòria, monsenyor Teodoro Cardenal, ha invitat els fidels a no fiar-se de l'actual campanya a favor del divorci, en el curs d'una pastoral que publica el Butlletí de la seva Diòcesi.

Monsenyor Teodoro Cardenal diu:

"L'estabilitat del matrimoni és un altre dels temes que van emplenant les pàgines de les revistes i dels diaris. La perspectiva d'una ordenació divorcista ha començat a preocupar-nos. No faltaran, al seu temps, les orientacions de l'Església; però és necessari, des d'ara, no deixar-se portar per una ingènua credulitat davant d'aquesta literatura—moltes vegades de mitges veritats—, que desorienten i intranquilitzen".

"Però per damunt de tot —diu el prelat—, tenim a càrrec nostre revisar tota la pastoral prematrimonial i potenciar-la al màxim, a fi de formar els contraents sobre el significat del matrimoni, tant des d'una perspectiva humana i natural, com sobrenatural i sacramental".

Aquesta pastoral del bisbe d'Osma podria referir-se a la pròxima assemblea plenària de la Conferència Episcopal, en la qual s'abordarà el tema del divorci, salvant imprevistos d'última hora.

En la seva novel·la "Les sandàlies del pescador"—de la qual s'en va fer un film protagonitzat per l'Anthony Quinn—l'escriptor Morris West imagina la convocatòria d'un consistori especial feta pel seu Papa "vingut de l'Est", en ocasió del primer aniversari del seu pontificat... Profecia de poeta? O Joan Pau II va llegir la novel·la i li va agradar la idea....

El Papa Ciril, de la novel·la, parla així als seus cardenals: "No som pas tant ingenus de creure que tot el que podem fer, en l'ordre material, pugui modificar radicalment la situació del món en què vivim... El poder temporal de la Santa Seu està reduït a una parcel·la de terreny al cor de Roma i

Entre la ficció i la realitat

**Joan Pau II segueix les passes
de «Les sandàlies del Pescador»**

creiem que és millor així. Això ens evita la temptació d'utilitzar els instruments creats per l'home en lloc de servir-nos dels que ens ha confiat el Senyor... La qüestió que s'ens planteja és aquesta: hem de sortir de Roma i viatjar, tal com varen fer els primers apòstols, per a fer front a aquest final del segle

XXè, o hem de restar aquí a Roma, deixant els nostres germans, els bisbes, treballar llurs vinyes com puguin? Hem de deixar que el món s'arregli sol amb els seus problemes o el Papa ha d'arribar a la seva dignitat terrenal i davallar a la plaça pública i proclamar el Déu "desconegut"? Què us en sembla?"

Mns. Helder Camara a Florència:

**Més de dos terços
de la Humanitat viu
en condicions
infrahumanes**

FLORENCIA.— Monsenyor Helder Camara, arquebisbe de Recife, Brasil, ha repetit a Florència que dos terços de la humanitat viuen en condicions infrahumanes, sense aixopluc o en llocs on no es pot pas dir que siguin d'aixopluc i, a més, patint fam.

L'arquebisbe, invitat pel cardenal Giovanni Benelli ha vingut a predicar a la catedral de Florència amb motiu de "l'Any de la Infància", i ha precisat que al seu país, al nord-est del Brasil, quatre-cents mil treballadors de la canya de sucre viuen només amb 1299 calories diàries, que els homes, els més grans, arriben a un metre d'alçada i les dones escassament al metre i

mig. "el seixanta per cent dels nens moren de fam abans d'arribar als cinc anys, i els que sobreviuen estan condemnats a sofrir desnutrició tota la vida".

Recordant que el papa Joan Pau II afirma sempre que pot que "La veritat és el fonament de la pau", dom Helder Camara acaba: "seria pecar contra la veritat negar que són preferents els països cristians els que aixafen més dels dos terços de la humanitat i que la part del món més cristiana, l'Amèrica llatina, ha repetit i repeteix encara les mateixes injustícies que les comeses per l'Europa cristiana i l'Amèrica del Nord".

Primeres Jornades de Religioses de Clausura

**«Testimoni de pobresa enmig
de la societat de consum»**

MANRESA (Bages).— Han tingut lloc a la capital del Bages les primeres Jornades de Religioses de Clausura de Catalunya que han aplegat a representants de vint-i-sis monestirs d'arreu de casa nostra.

El tema principal de la trobada

ha estat "Comunió amb els homes i separació amb els homes". Les Jornades s'han celebrat sota la presidència de mons. Ramon Daumal, bisbe auxiliar de Barcelona a qui Catalunya Cristiana ha entrevistat. (Més informació a la tercera pàgina.)

El centenari de Fock i Torres

La vostra carta en va fer molta alegria. I la lectura de CATALUNYA CRISTIANA encara més. He llegit la vostra revista amb tota l'aprensió i desconfiança que vulgueu, inspirades per l'amarga experiència d'haver descobert tantes vegades que «tampoc no és això». CATALUNYA CRISTIANA sí que és això. No hi he trobat res que no pugui subscirure.

Però si us hagués de dir tot el que pens no acabaria mai, i no vis ni jo tenim temps per a tantes expansions. Concretant: la meua enhorabona i la meua admiració per CATALUNYA CRISTIANA. Que per molts anys pogueu seguir fent aquesta gran feina! Només Déu pot haver-nos inspirat el coratge que calia per posar-s'hi.

Gràcies per la vostra intenció de parlar del centenari del meu pare. Temps enrera, jo m'havia proposat de remoure cels i terra perquè sen parlés. Ara he arribat a la conclusió que el que jo he de fer és callar, i deixar que el cas demostrí, espontàniament, la seva capacitat d'oblir o de recordar.

Ramon Folch i Camarasa Ginebra (Sulca)

Arribar a l'hora i escriure bé

El motiu de la present és fer-los saber que fins al dia d'avui només hem rebut els números 0, 1 i 2 de la seva revista, a la qual estem subscrits (i encara: el número 1

va arribar un dilluns, i el 2 amb vuit dies de retard).

Tinguin la bondat de prendre'n nota i d'esbrinar què ha passat, de manera que rebem els números que ens manquen fins ara, i que en endavant tot vagi més regular. Esperem, doncs, perquè els volem tenir tots, els números 3, 4, 5...

Aprofitant que ha estat escrivint, voldria dir, en un altre ordre de coses, però també referent a la revista, que en els pocs números que he pogut llegir he advertit una notable manca de correcció no solament tipogràfica sinó gramatical i lingüística, que àdhuc es fa palesa en els titulars, ni que siguin de primera pàgina. Em sembla que no es tracta, justament, de voler fer filigranes, sinó de no arribar a escriure no pas més malament de com parlem, amb naturalitat i correcció, almenys en el mateix nivell de les altres publicacions periòdiques catalanes. Ara que el setmanari comença a publicar-se caldria tenir assegurat aquest aspecte, no solament perquè és normal i pot fer bé, sinó també perquè no faci mal efecte i a algú li calgui de les mans.

Perdoneu la paragrafada. Entre tot el que feu bé, és només la crítica d'un aspecte concret (però que crec bàsic), que dic amb tanta sinceritat com bona voluntat i intès.

Jaume Gabarró (Sollus)

Constestem a la vostra amable carta del dia 27 d'octubre propassat, tot agraïnt-vos les indicacions sobre la irregularitat en la

recepció del setmanari i l'esment que feu de les deficiències gramaticals que heu comprovat. Amb el vostre comentari ens estimulau assenyadament i càlida a superar-les.

Tinc, al davant, per contestar una lletra cordial i acollidora del cap de Correus de Barcelona en resposta a una altra nostra on lamentàvem les anomalies de la distribució segons les informacions que hem anat rebent, com ara la vostra. Amb això vull dir-vos que és una deficiència fonamental que ens preocupa i sobre la qual estem lluitant amb renovat per corregir-la.

En quan al problema lingüístic i ortogràfic teniu tota la raó i acceptem, sense enuig, el vostre retret just i ponderat, car som conscients de que encara ens manca un bon tros per arribar a l'obra correcta i mínimament acceptable, com nosaltres creiem i aspirem a que sigui feta. Malgrat això m'atreveixo a dir-vos — sense èmfasi — que en els números successius haureu comprovat una certa, encara que modesta, millora.

Si lleigiu l'editorial del núm. 7, a la pàgina 3, potser descobrireu, entre línies, que CATALUNYA CRISTIANA és un intent i un anhel — permeteu-me l'expressió — d'uns quants «ximplers» — preveres i laics — enriats en fer un servei a l'Església de Catalunya a través d'un periòdic.

El nostre únic capital és: el propòsit de fer-ho amb la millor voluntat i d'altra banda els suscrip-

tors i les vendes que donguin suport econòmic a la publicació.

Això no justifica, és cert, el que pugui sortir un periòdic català que caigui de les mans, com molt bé diu. Els cristians, primers que cap altres, tenim l'obligació de fer bé totes les coses, les nostres i les dels altres.

Contràriament al que alguns han propagat CATALUNYA CRISTIANA, no és un negoci privat editorial que ha trobat una fórmula comercial rendible amb l'edició i venda d'un setmanari catòlic.

CATALUNYA CRISTIANA ha nascut modesta en quan a recursos de tota mena, una mica com el gra de mostassa de l'evangeli i com tantes obres d'Església al llarg del temps. Hem d'anar creient, doncs, amb disponibilitat, i mitjans de tota mena, suficients per garantir una edició òptima del setmanari.

Amb l'ajuda de Déu i una militància activa per difondre el setmanari, actitud que esperem confiats de molts cristians de cada nostra, crec que assolirem el que ens hem proposat i els lectors de CATALUNYA CRISTIANA tenen dret a esperar d'una publicació única en el seu gènere, per ara, a Catalunya.

En aquest sentit ens plau oferir-vos les nostres pàgines per a una vostra col·laboració, si us escau i abelleix la línia informativa del setmanari. Ja sigui ocasional o periòdica.

Disculpeu la meua gosadia al explicar-me amb vos. Però crec ho mereixeu per l'atenció que heu tingut de fer-nos arribar la vos-

El lector escriu...

tra inquietud — en el fis o del·leu d'estimar la publicació — per les imperfeccions que lu comprovat. Es molt millor així que el silenci vde la indiferència

C.C.

La comarca de la Noguera

Sóc un estudiant de A art. (Arquitectura i de fa un temps n'he sentit parlar' força del vostre col·laborador Sr. Gavín i de la seva tasca en formar un Arxiu de les esglésies, ermites... de la nostra terra (ara segueixo la seva participació en el Setmanari CATALUNYA CRISTIANA).

Vaig visitar l'exposició, de part del vostre Arxiu, al Palau de la Virreina ja fa temps i vaig veure una publicació sobre la comarca de la Noguera, sóc descendent d'un poble, Tragó de Noguera, avui inundat pel pantà de Sta. Ana com sabreu, i sempre l'hevolgut conèixer millor, on podria aconseguir aquesta publicitat?

Sempre he estat molt interessat en la feina del Sr. Gavín i amb el que es pugui ajudar estic a la vostra disposició.

Manuel Mora Giné (Barcelona)

N: DE LA R.

El senyor Gavín ens comunica que li fa arribar un exemplar de la publicació que es demana.

Avisos i comunicats

Vic

VIC

CONSELL PASTORAL DE MANRESA. — Organitza unes jornades de reflexió i pregària, que tindran lloc els dies 19 de novembre, dilluns, 21 dimecres i 23 divendres, a càrrec del Dr. Antoni Maria Oriol que presentarà el tema: «Nova imatge de l'Església en un món nou», i el P. Eusebi Colomer S.I. sobre: «Moviments contemporanis de pensament i llur manifestació i influència en el món d'avui»; l'hora serà les 10 del vespre, i el lloc la Sala d'Exposicions de la Caixa d'Estalvis de Barcelona, carrer Guimerà, 54. L'última sessió acabarà amb la celebració de l'Eucaristia.

TORTOSA

RECES GENERAL EXTRAORDINARI. — Tindrà lloc el proper dia 2 de desembre de 1979, a Tivissa, organitzat per la Comissió Diocesana d'Espiritualitat i dirigit per l'Excm. i Rdm. Sr. Bisbe de la diòcesi.

Tarragona

TARRAGONA

CENTRE D'ACOLLIMENT. — Ha estat inaugurat el Centre d'Accolliment de la parròquia de St. Pau de Tarragona. Aquest Centre compta amb diferents serveis d'entre els quals cal remarcar una biblioteca, sala d'exposicions i conferències, assessorament jurídic i laboral, etc. De moment,

ja s'ha celebrat una exposició de treballs manuals de la comunitat de vells de les germanetes dels pobres, i s'han presentat també una sèrie de col·loquis sobre l'Estatut i l'ensenyament de la Religió. El Centre d'Accolliment de la parròquia de St. Pau es posa també al servei de les comunitats de la ciutat que hi vulguin desenvolupar les seves activitats.

SOLSONA

TARREGA. — Les germanes carmelites del monestir de l'Amor Diví (Fátima) fan saber que obren el seu convent a aquelles religioses de vida activa o noies que desitjin passar uns dies de recés, silenci i pregària compartida amb la comunitat. Cal avisar prèviament i esperar la conformitat de l'acceptació, car les places són limitades. Telèfon: (973) 31.04.37.

RENOVACIO D'ARXIPRESTOS.

— S'ha procedit darrerament entre els preveres del bisbat a la renovació reglamentària d'arxiprestos per a un termini de tres anys, la qual, confirmat pel senyor bisbe ha donat els següents resultats: Bagà-La Pobla, Mn. Joan Rossinyol. Berga, Mn. Xavier Claramunt. Gironella, Mn. Ramon Barrera. Navàs, Mn. Joan Bajona. Puig-Reig, Mn. Juli Canut. Cardona, Mn. Joan García. Morunys, Mn. Josep M. Santoliments. Solsona, Mn. Josep Torrens. Súria, Mn. Lluís Grifell. Bellpuig, Mn. Josep Pleixats. Cervera, Mn. Lluís Solsona. Mollerussa, Mn. Antoni Comellas. Sant Guim: Mn. Ramon Travé. Tarrega: Mn. Ramon Roca. Torà Mn. Joan Viadot.

Barcelona

BARCELONA

INSTITUT DE TEOLOGIA I HUMANISME. SALO PENYAFORT. — L'Escola de Cateques Bíblica de Barcelona ha programat un Curs set bíblic sobre el tema: «L'Evan-

geli de Sant Joan: Estructura i línies mestre del quart Evangelí», els dies 20, 21, 22 i 23 de novembre. Professarà el curs el Dr. Gerardo Sánchez Mielgo P.P. Tindrà lloc a la Sala Penyafor, de 9 a 9C30 de la tarda. A les 7.30 se celebrará l'Eucaristia pels qui desitjin participar-hi. Per a informes i matrícula, carrer Bailén, 10. Barcelona-10. Tel. 246.33.00.

RECES PER RELIGIOSES. — El dia 24 de novembre, dissabte, a les 5 de la tarda, començarà un recés per a religioses, organitzat per l'Institut de Teologia i Humanisme de Barcelona. El tema de reflexió serà: «La castedat evangèlica: Alliberament per al Regne», que exposarà el P. Gerard Sánchez a la Sala Penyafor, carrer Bailén, 10. Tel. 246.33.00. Entrada lliure. S'acabarà amb l'Eucaristia.

MOVIMENT DE DONES D'ACCIÓ CATOLICA.

— Conferència sobre: «Problemàtica del divorci i actitud del cristià davant d'una lledí divorciata», a càrrec de Mn. Xavier Bastida i Canal, Jutge eclesíastic; dia 21 de novembre, a les 5 de la tarda, al secretariat del carrer Llúria, núm. 7 pral.

ORGANITZACIO RELIGIOSA I SOCIAL (ORS). — Conferència sobre: «En el món d'avui», a càrrec de Merodé de Solé, doctora en Dret, el dijous dia 22 de novembre, a les 8 del vespre, a Diagonal, 586 - 1, 2. Tel. 209.85.78.

TROBADA DE JOVES DE MONTSERRAT. — «L'Equip 21», per a joves de més de 21 anys, organitza una trobada els propers 17 i 18 de novembre a Canyamàs. El tema d'aquesta serà La responsabilitat. Us hi esperem per compartir, aprofundir i reaccionar davant dels problemes de la vida diària.

Per més informació i inscripcions: SIPAJ — Caps, 49. Tel. 226.67.00, Barcelona, cada dia de 6 a 9 del vespre, o bé en el mateix Monestir de Montserrat.

L'Equip TAU, per a joves de 17 o més anys, tindrà la propera trobada els dies 24-25 de novembre a Santa Cecília de Montserrat. Dins del cicle «Combatre per ser» ens aplegarem per parlar del «déu diner», un entrebanc més

que trobem molt sovint. Tots els joves de més de 17 anys hi sou convidats.

Per més informació i inscripcions: SIPAJ — Caps, 49. Tel. 226.67.00, Barcelona o bé en el mateix Monestir de Montserrat. «L'Equip PI, per a joves de 14 a 16 anys, es trobarà els propers 1-2 de desembre, a Santa Cecília de Montserrat, per a parlar de «L'Home que viu la Joia».

Per més informació i inscripcions: SIPAJ — Caps, 49. Tel. 226.67.00, o bé en el mateix Monestir de Montserrat.

SESSIONS TEOLOGIQUES PER A PROFESSORS UNIVERSITARIS.

— Dissabte, dia 17 de novembre, des de les 10 del matí a les 2 de la tarda, al local del Centre Cristià dels Universitaris, sessió sobre: «Redempció, mite i realitat», pel P. Evangelista Vilanova O.S.B. professor ordinari de la Facultat de Teologia.

CENTRE SALESIAN MARTI DOLAR.

— Tres Curssets de Pastoral Juvenil.

I. — La marginació juvenil: La droga. La delinqüència, per Armando Vega i Ignasi Andrés. Cada divendres, del 23 de novembre al 21 de desembre.

II. — Ideologies que més incloueixen en el jovent, per Víctor Macià. Cada dilluns del 3 de desembre al 28 de gener.

III. — Moviments i grups juvenils, per Pere Codinachs. Cada dimecres, del 5 de desembre al 3 de gener.

Matrícula: 650 ptes. — Tots els curssets tindran lloc, de 7 a 9 del vespre, al col·legi salerià Sant Josep, carrer Rocafort, 49. Informació: Tel. 226.18.01.

CONCERTS DE SANTA CECILIA DE MUSICA RELIGIOSA.

— Amb motiu de la inauguració d'un orgue positiu, els promotors de la seva construcció, el Cor Madrigal de Barcelona i el Cor Montserrat de Terrassa, oferiran un parell de concerts; el dia 22 a l'Oratori Sant Felip Neri de Barcelona, i el segon a Terrassa, a la Basílica del Sant Esperit, el diumenge, dia 25 a les 6 de la tarda. Aquest segon concert tindrà un caràcter doblement excepcional. Per una banda, s'inaugurarà la restaura-

ció, neteja i il·luminació de la Basílica, i de l'altra es comptarà amb l'assistència del cardenal Narcís Jubany.

Les obres per a orgue, tot i instruments, seran dels autors J. Cabanilles, N. Casanovas, G. Fin guer, M. López, P. Rosés, A. Scarlatti i altres d'anònims, totes dels segles XVII i XVIII. A més, s'estrenarà un villancico de J. C. Ripollés, un magnífic de F. Valls, del segle XVIII, i es cantarà una missa de J. Cerverols molt poc coneguda del s. XVII, amb motiu del 300 aniversari de la seva mort.

TROBADA EUROPEA DEL CONCILI DE JOVES.

— Tindrà lloc a Barcelona del 27 al 31 de desembre. El programa provisional de la trobada és el següent:

Dijous, 27 de desembre: Arribada a les Drassanes. — Porta de la Pau. Els joves seran repartits en diferents parròquies i d'allí distribuïts en famílies.

Divendres, 28 de desembre: Matí. — Pregària parròquies. Reflexió en grups. Dinar amb les famílies.

Tarda. — Tallers de reflexió en el centre de la ciutat en els llocs que ha s'indicaran. Els paprers es distribuïran a les parròquies.

Vespre. — Pregària comú, a Sta. M. del Mar i a les Drassanes.

Dissabte, 29 de desembre: Matí. — Pregària parròquies. — Grups de reflexió. A les 13 h.: Pregària comú. Dinar amb entrepans.

Tarda. — Tallers de reflexió. Pregària comú.

Diumenge, 30 de desembre: Matí. — Pàrròquies. Dinar famílies.

Tarda. — Pregària comú. Cloenda.

— Cal portar sac de dormir. — Envieu la fitxa d'inscripció a: Josep Antoni i Montserrat Fox. Carrer Dr. Cadevall, 12-14 1er 4. Barcelona-26. Tel. 266.81.79.

— El preu de la trobada depèn de les possibilitats de cadascú. Calculeu el que costaria a casa vostra quatre dies (150 - 300 ptes. per dia).

— Per preparar aquesta trobada ens anirem trobant a Sta. M. del Mar per fer una pregària els divendres, a les 9.30 i els diumenges a les 8.30 del vespre.

Església i finances

Així doncs el Papa va convocar els cardenals per parlar també de finances. La diòcesi de Barcelona s'està replantejant tot el seu «muntatge» econòmic, a remolc una mica dels acords entre la Santa Seu i l'Estat espanyol i les decisions de la Conferència Episcopal espanyola. Algunes diòcesis catalanes, Solsona per exemple, ja fa temps que han endegat llur economia d'una manera, a la vegada, pastoral i realista. Creiem que és una bona cosa que l'Església — tant la universal com les locals, i totes juntes — es preocupi dels afers materials i, més clarament, dels diners i de llur justa administració. Mai hem trobat seriosa l'actitud dels qui en nom d'una pobresa mal entesa, pretenen que l'Església visquicom si els diners no existissin; actitud que, en el fons, només es poden permetre els rics. Els pobres hem de «fer molta número» i l'art de ser pobre demana molta atenció al món de l'economia ni que sigui domèstica. Tota altra cosa, o és d'un «angelisme» sospitos — al capdavant pot arribar a l'oblí del caràcter històric i «humà» del cristianisme, religió de l'encarnació de l'Absolut —, o bé es tracta d'un idealisme respectable, en si, que si és fruit d'un carisma particular i es deixa subordinar a carismes superiors i admet ser governat pels pastors, l'Església ha acceptat sempre i se n'ha «enriquit». L'exemple de la mare Teresa de Calcuta és de prou actualitat per a corroborar el que diem.

L'Església necessita diners. Aquesta és la notícia del dia. La Santa Seu n'ha parlat amb els cardenals i els bisbes en parlen amb els fidels. L'Església necessita diners perquè està en aquest món — sense ser-ne — i sense diners no es pot fer res i l'Església ha de fer moltes coses. Avergonyir-se d'aquest fet és un de tants símptomes d'haver passat, per llei del pèndol, del triomfalisme eclesial al «cristianisme vergonyant».

L'Església no es pot avergonyir de la seva condició humana — que comporta pagar factures — perquè fóra avergonyir-se de ser el cos del Verb fet carn.

Ultra aquesta consideració d'ordre teològic, n'hi ha una altra més arran de terra que Teilhard de Chardin va formular magistralment: «... els diners — cito de memòria — dels quals és tant fàcil dir-ne mal al capdavant són la sang de la humanitat». El diner, en si, no és bo ni dolent; és l'ús que l'home en fa, el que li dona una qualitat moral positiva o negativa. El diner és perillós més que qualsevol altra realitat humana, puix totes ho són, precisament perquè essent fruit del treball de l'home «representa» la dignitat d'aquest i, subtilment mal repartit, pot degradar o ennoblir a qui menys s'ho mereix.

Hi ha una altra raó — diem-ne històrica — que justifica que l'Església i les diòcesis es preocupin de l'economia: Hem passat, quasi sense adonar-nos-en, d'una època que podríem qualificar del «voluntariat» i de la «beneficència» a una altra de «professionalisme» i d'«eficiència». És a dir, fins ara les activitats que l'Església ha de realitzar per a complir la seva missió, comptaven amb la benevolença de «senyores» que no cobraven, de locals gratuïts, de donatius... La vida moderna ha esbandit tot això. Avui tothom treballa — si malhauradament no està aturat —, i els béns, siguin mòbils o immòbils, es contabilitzen i s'inverteixen. El canvi ha estat notable i per a molta traumàtic. Una perquè els ha portat a l'aparàlisi; altres perquè els ha emprès a la rauxa.

Es hora que ens adonem tots plegats que amb mites i amb demagògia no es va enlloc. El mite de les «fabuloses riqueses de l'Església» es va aclarint. I s'aclarirà cada vegada més a mesura que es puguin anar publicant, d'una manera diàfana, els comptes, que no es publiquen, no tant — fora d'alguna excepció — per por d'aparèixer com a rics, sinó per la senzill raó que estaven fets un garbuix. S'ha pecat més, creiem, per mala administració que per acumulació de riqueses.

I és hora també que tots els fidels ens adonem d'una vegada que pertanyer a l'Església vol dir també sostenir-la econòmicament, cada u segons les seves possibilitats; l'Església local i l'Església universal renovant així una tradició, que ens ve dels temps apostòlics de comunió de béns, entre uns esglésies i altres i de totes amb la Santa Seu.

Als fidels s'ens invita a assumir els aspectes econòmics de les nostres diòcesis i, a través d'elles, els de l'Església universal, i se'ns prometen «comptes clars». Acceptem doncs el rept!

Mns. Daumal parla de les I jornades de Religioses de Clausura celebrades a Manresa

«Testimoni de pobresa enmig de la societat de consum»

Un moment de les jornades celebrades a Manresa sota el tema principal de «comunió amb els homes i separació amb els homes»

MANRESA. — Una seixantena de religioses de clausura, representants de 26 monestirs de Catalunya, s'han reunit a la Cova de Sant Ignasi de Manresa, per tal de celebrar les «Jornades de Vida Monàstica i Contemplativa Femenina a Catalunya».

Aquestes Jornades s'han dut a terme dels dies 5 al 9 de novembre, sota la presidència de Mons. Ramon Daumal, bisbe auxiliar de Barcelona i encarregat de la Conferència Episcopal Catalana per a la pastoral de la vida religiosa.

El tema principal ha estat «comunió amb els homes i separació amb els homes», que han desenrotllat l'abat de Montserrat, Dom Cassià M. Just i el bisbe de Màlaga, Mons. Ramon Buxarrais. Altres temes, com són la formació permanent i el treball comunitari han estat a càrrec de Mn. Josep Anton Arenas i M. Pilar Simón, monja carmelita. El divendres, dia 9, últim dia de les jornades, celebraren l'eucaristia a Montserrat, presidida pel Dr. Pont i Gol, President, de la CET.

Per a la celebració d'aquesta trobada la Sagrada Congregació de Religiosos havia donat el corresponent

permís, en carta firmada pel Cardenal Pionio, Prefecte de l'esmentada Congregació.

Mons. Daumal ha comentat per a CATALUNYA CRISTIANA el desenvolupament d'aquestes jornades i ha dit que moltes religioses han constatat que en aquestes jornades han trobat més «clausura» que en llurs respectius monestirs, degut a la molta intensitat de la pregària, tant litúrgica com personal. Al mateix temps, preguntem a Mons. Daumal quin ha estat l'objectiu d'aquestes I Jornades:

Intensificació de la unió amb — l'objectiu ha estat sobre tot l'adaptació de la vida religiosa contemplativa, d'acord amb el Concili Vaticà II, per tal que sigui un camí d'unió amb Déu i un signe de comunió i servei als homes, tot compartint les experiències pròpies de les diverses ordes aquí representades.

— Quin és el futur de la vida contemplativa en un món canviant i al nostre país?

— El seu futur està en una intensificació de la unió amb Déu per a un major servei als homes. Les religioses contemplatives han d'ésser un testimoni de pobresa enmig d'una societat de consum, un testimoni de servei davant d'un món egoista i, sobretot, un testimoni de transcendència en un món tancat en el materialisme. Amb una vida en plena identificació amb Crist i en comunió amb l'Església.

— Què esperen els bisbes catalans de les religioses contemplatives?

— Esperem que siguin el que són: elles mateixes. Que responguin amb fidelitat al carisma propi dels seus fundadors. Que no oblidin els homes, sinó que els serveixin a través de la seva unió amb Déu.

Durant aquestes jornades, han compartit algunes estones de convivència i pregària alguns altres bisbes catalans, com són ara el bisbe de Vic, Mons. Masnou i el de Solsona, Mons. Moncada.

Fermí Manteca

Dels nostres bisbes

«Cartes per al diàleg», del doctor Ramon Masnou

De temps ençà el Sr. Bisbe de Vic, publica en el Full Dominical de la seva diòcesi, una diversitat de temes, aplegats en una secció que intitula «Cartes per al diàleg». Ens plau fer-nos-en ressó a CATALUNYA CRISTIANA.

Benvolguts:

La «Sagrada Congregació per a la Doctrina de la Fe», dicasteri romà de l'Església «que té la responsabilitat de promoure i salvaguardar la doctrina de la fe», va publicar, el dia 17 de maig d'aquest any, una carta en la qual «es proposa de recollir el que, en nom de Crist, ensenya l'Església, especialment sobre allò que s'esdevé entre la mort del cristià i la resurrecció universal». La carta és aprovada pel Papa Joan Pau II.

No cal pas dir que el document és important si tenim en compte la serietat dels problemes que toca — els novíssims o darreries de l'home —, les inquietuds, dubtes i deterioraments de la fe que n'hi ha que sofreixen per culpa de coses que han sentit o llegit, confuses o falses, i també per l'autoritat màxima que enmig de les opinions i confusions, diu la doctrina autèntica que pot donar confiança, i ha de donar-la-hi, a un creient que honestament desitja saber ben bé què és essencial i què cal creure en aquests punts de l'escato-

logia. Tanmateix, n'hi ha qui sap-les de persones cansades del xafec d'afirmacions contraposades i diferents i que, per tant, ja no saben com han de concretar la seva fe, com també n'hi ha que han rebut ferida profunda que ha fet emmalaltir o morir la seva fe. Els uns i els altres es comprèn que demanin què diu sobre tot això el magisteri jeràrquic de l'Església.

«Primer de tot és necessari que tots els qui ensenyen sapiguin discernir bé allò que l'Església considera essencial en matèria de fe: la mateixa investigació teològica no pot tenir altres finalitats que la d'aprofundir-ho i explicar-ho», diu el document. És a dir: ací no es tracta de punts no essencials que estan en estudi i són discutibles, sinó d'allò que no està a la mà de cap creient de discutir-ho perquè forma part de la fe. Els estudiosos han d'aprofundir i explicar; — és tanmateix feina ben elogiada de fer-ho i ben servei a la fe —, però no tenen autoritat per a discrepar en res que sigui essencial perquè en això Crist no ha donat au-

toritat a ningú, ni als teòlegs ni al magisteri. «Els teòlegs, la missió dels quals en l'Església és imprescindible, tenen dret al nostre estímul i a l'espai just de llibertat que el seus mètodes exigeixen», però, a l'eseima, han de mirar que «els seus estudis i investigacions no siguin difosos temeràriament entre els fidels, la fe dels quals avui perilla més que mai». I adverteix també oportunament:

«El darrer Sínode ha manifestat la preocupació que l'episcopat té pel contingut essencial de la catequesi en funció del bé comú. Cal que tots els qui estan encarregats de transmetre-la en posseeixin una idea més clara. I també hem de donar facilitats perquè siguin segurs en allò que és essencial de la doctrina, i a la vegada, estiguin atents a fi de no permetre que representacions infantils o arbitràries es confonguin amb la veritat de la fe». Com que de tot això hi ha, la carta ajuda a discernir bé, amb afirmacions concretes que deixem per a un altre dia si a Déu plau.

Us saluda.

Ramon Masnou
Bisbe de Vic

Després del primer consistori dels temps moderns

Els cardenals s'hauran de pronunciar abans de 90 dies

ROMA. — El primer Consistori deliberatiu des de fa quatre cents anys ha conclòs. El s comunicats donats a la premsa sols del- xen endevinar el treball que realment s'ha fet i les conclusions pràctiques que s'en derivaran, poc a poc, tal com ho sol fer la Santa Seu.

De fet, les tres ponències presentades als cardenals: «La cúria», «La relació entre la fe i la cultura» i «Les finances de l'Església», tot porta a creure que sols foren una delimitació i unes pistes de reflexió ofertes als consellers del Papa. Del veritable treball, realitzat en els grups lingüístics, ben poca cosa n'ha traspuat. Sota el tema de «La cúria» es pot preveure ja que s'ha encetat, potser fins a arribar ben lluny, no sols el problema de la «reorganització», sinó sobre tot el de la «funció» de govern i de comunió, entre la seu de Pere i les altres seus episcopals. Tot i ésser un òrgan indispensable i, en molts aspectes notablement eficient i meritori, arrosegua una estructura i uns mètodes de treball que li vénen d'èpoques en les quals la funció de la Santa Seu envers l'Església universal s'exercia amb uns mètodes que avui encaixen difícilment amb els temps moderns.

«La relació entre la cultura i la fe», sens dubte inclou tota la problemàti-

ca de la formulació de la fe rebuda dels apòstols — i que l'Església no pot sinó servir gelosament — i el llenguatge modern que també ha de poder expressar la fe de sempre. «Les finances» és un tema que va molt més enllà d'un simple problema de balanços; inclou certament la noció mateixa de la presència visible de l'Església en el món d'avui i la corresponsabilitat de tots els bisbes i, per tant, de totes les esglésies local-

Aquests semblen ser els camins de reflexió pels quals el Sant Pare ha invitat els cardenals a avançar de ferm durant aquestes tres mesos vidents. Difícilment tindrem notícies d'aquests treballs fins passats d'aquests tres mesos. Només quan el Papa haurà rebut les suggerències dels cardenals es començaran a prendre decisions. No cal dir que procurarem seguir l'afer tant d'aprop com ens sigui possible i mantindrem informats els nostres lectors.

Documents

Treball i religió

«El treball és per a l'home i no l'home per al treball. Oblidar-ho és tornar a l'esclavitud. Si l'home és el primer valor, no tenim cap dret a disminuir-lo o a decapitar-lo negant-li la seva essencial projecció a la transcendència, o sigui «cap a Déu». Ell ens ha fet col·laboradors seus.

En aquesta visió superior, el treball, pena i premi, tot a l'hora, de l'activitat humana, comporta una altra relació, la relació essencialment religiosa, que la fórmula benedictina tradueix feliçment: «Ora et labora».

«El fet religiós confereix el treball humà una espiritualitat animadora i redemptora. Hi ha un parentiu entre religió i treball. Reflecteix l'aliança misteriosa, però real, que hi ha entre activitat humana i acció providencial de Déu, causa primera, que regeix i governa la creació.» (L'Observ. Rom. 15-X-79).

Són paraules del discurs molt important del Papa als treballadors de Pomezia; fou el primer contacte oficial de Joan Pau II amb el món del treball a Itàlia.

Veus diferents

«El cristià d'avui es veu assaltat per una multitud de veus diferents en un món meravellós, però molt exigent. Moltes d'aquestes veus que escolta estan en oposició amb les veus del Senyor. Per exemple: les veus que li suggereixen que la veritat importa menys que el profit personal; que el benestar, el plaer i la salut és el que veritablement importa a la vida; que refusar una nova vida és preferible a la generositat de l'esperit i a la responsabilitat de l'acollença; que la justícia s'ha d'obtenir, però l'engatjament personal del cristià no cal; que la violència pot ser justificada per l'obtenció d'un fi bo; que la unitat pot ser conseguida sense renunciar a l'odi.» (L'Observ. Rom. 1-X-79).

La teologia, una reflexió sobre la fe i en la fe

El passat octubre, parlant el Papa a sacerdots, religiosos i religioses i missioners, els digué, entre altres coses: «L'estudi de la teologia és una reflexió sobre la fe i en la fe. Una teologia que no aprofundeixi en la fe pot ser un discurs de paraules sobre Déu, però si no té en Déu, del Déu vivent, el Déu que és, l'ésser del qual és l'amor. Se'n segueix el següent: que la teologia pot ser autèntica només en l'Església, la comunitat de la fe. Només quan l'ensenyament dels teòlegs, és conforme amb l'ensenyament dels bisbes units amb el Papa, el Poble de Déu pot saber amb certesa que aquest ensenyament és la fe que una volta per totes i per sempre ha estat confiada als sants.

«Això no representa cap limitació pels teòlegs. Al contrari és un alliberament, perquè els preserva de la mutabilitat de les modes i els vincula amb seguretat a la immutuable veritat de Crist, la veritat que ens fa lliures.» (L'observ. Rom. 2-X-79).

«De mons n'hi ha un sol, i aquest és la casa de tots.»

(Joan Pau II a l'ONU)

V.N.

La Comissió Internacional de Teologia s'ha reunit a Roma

El Papa parlà del pluralisme teològic en la integritat de la fe

El propassat dia 16 d'octubre, el Papa va adreçar un discurs als teòlegs, representats pels membres de la Pontifícia Comissió Internacional de Teologia.

«Tu ets el Crist, el Fill del Déu vivent» va començar Joan Pau II. «Crist constitueix el compendi de tota la nostra fe», afegí.

Després de remarcar que les qüestions suscidades als nostres dies tenen una connexió amb les dels primers segles, i que les solucions trobades llavors segueixen essent vàlides, el Papa va dir que la força permanent de les fórmules dogmàtiques es comprenen amb més facilitat pel mateix fet que han estat proclamades amb paraules comunes (encara que a vegades trobem expressions de tipus filosòfic, això no vol dir pas que el magisteri s'adhereixi a una escola particular).

Ha subratllat també el vincle que la teologia té amb la pastoral i la catequesi, remarcant la llicitud del pluralisme teològic, per tal que —ha dit— mantingui la preocupació de l'integritat del depòsit de la fe, i per tal que el teòleg refusi les opinions filosòfiques que no es possible de concordar amb la fe. El tema de la relació entre la Revelació i les ciències humanes ha ocupat el centre del seu discurs.

Va remarcar que alguns amplien d'aïtal manera el camp d'aquestes ciències, que arriben a buidar el misteri del Crist i passar per alt la «bogaeria de la creu» per exaltar la saviesa humana. Com tota ciència, la Teologia ha d'aprofundir les seves arrels en els seus principis, que són els de la fe; la Teologia aprisa contra la seva pròpia naturalesa donant llur adhesió a principis estranys i arribant a conclusions contràries als seus propis principis.

El Papa va declarar la seva estima per la Comissió Teològica Internacional; va dir «Els teòlegs comparteixen d'alguna manera la responsabilitat del magisteri».

Joan Pau II va cabar el seu discurs animant a la Comissió Teològica a estudiar especialment els temes següents: relació magisteri i teòlegs, sacrament del matrimoni i teologia de l'alliberació.

Schilleebeck, polèmic teòleg holandès

El teòleg dominic Schilleebeck ha estat convocat a Roma per la Congregació per la Doctrina de la Fe, el proper desembre. El teòleg holandès fou avisat el 1978, quan encara vivia Pau VI, de que s'havia donat inici a

un procés sobre el contingut del seu llibre «Jesús, l'home vivent». A aquella carta es ressenyaven els punts següents que el teòleg dominic havia d'aclarar: l'extensió de la veritat revelada, el contingut de la fe i el sentit de l'ésser cristià, el caràcter normatiu dels concilis ecumènics i del magisteri infalible, el significat de Jesús com a persona terran, la seva mort i pervivència actual, el valor salvador del sacrifici de la creu, la consciència de Jesús sobre la pròpia messianitat i sobre la seva filiació

divina, Jesús i la fundació de l'Església, Jesús i la institució de la Eucaristia, la missió de Pere, el naixement de Jesús, la realitat objectiva de la resurrecció.

En la propera convocatòria per a desembre, el pare Schilleebeck, haurà d'aclarir davant la Congregació, presidida pel cardenal Seper, i davant d'uns quants consultors teològics de la mateixa Congregació (entre els quals, Cornelio Fabro, el cardenal Parente i d'altres) sobre una llista d'errors que una comissió especial diu haver trobat al text de la seva obra. El pare Schilleebeck ha anunciat que vindrà a Roma i que no té ni la més mínima objecció que fer a la convocatòria.

Visita del Papa a la FAO

La vintena sessió de la conferència de la FAO (Organització de l'ONU per a l'alimentació i l'agricultura) que tindrà la seva seu a Roma sessió que es perllongarà del 10 al 29 de novembre, acollirà al Papa Joan Pau II. En el transcurs de la seva visita, el Papa pronunciarà un discurs.

Congrés Mundial de la Pastoral de Turisme

Del 6 al 10 de novembre es va celebrar la ciutat del Vaticà un Congrés Mundial de la Pastoral de Turisme, organitzat per la Comissió Pontifícia per a la Pastoral de les Migracions i del Turisme. El tema general fou «La pastoral de Turisme a la llum de l'exhortació apostòlica Evangeli Nuntiandi».

La sessió inaugural va comprendre un discurs d'obertura del Cardenal Sebastia Baggio de la Sagrada Congregació per als Bisbes, una exposició sobre «L'estat actual de la pastoral de turisme», per mons. Emanuele Clarizio, pro-president de la Comissió Pontifícia per a la Pastoral de Migracions i Turisme, i una ponència sobre «L'evangelització de turisme a un país en vies de desenvolupament», per mons. Nicodemus Kirina, bisbe de Mombasa. Altres temes foren: «L'acollida cristiana de turistes», P. Geor Hager, delegat nacional, Àustria; «Projecte d'un Directori nacional per a la pastoral de turisme», mons. Edmondo de Panfilis, delegat nacional, Itàlia; «La dona consagrada en la pastoral de turisme», Gemma Lisot, C.S., secretària general; «El futur de l'evangelització en la pastoral de turisme», mons. Robert Serrabère, bisbe d'Aire i Dax, França. A més va haver-hi una sèrie de conferències sobre la pastoral de turisme a països concrets: Països de l'Est, Carib, Mèxic, Taiwan, Texas, Iugoslàvia, Río de Janeiro.

La representació espanyola va estar integrada per mons. Gea, bisbe d'Eivissa, representant de la Comissió Episcopal de Turisme; Joan Celda, director del Departamento de Pastoral de Turisme; José Ignacio Arrillaga, assessor de l'Organització Mundial de Turisme.

Confirmada la visita del Papa al Brasil

El Papa Joan Pau II visitarà el Brasil el 20 de juliol de l'any vinent, segons ha revelat el president de la Conferència Episcopal brasilera, monsenyor Ivo Lorscheiter, que ha tornat recentment al seu país, procedent del Vaticà.

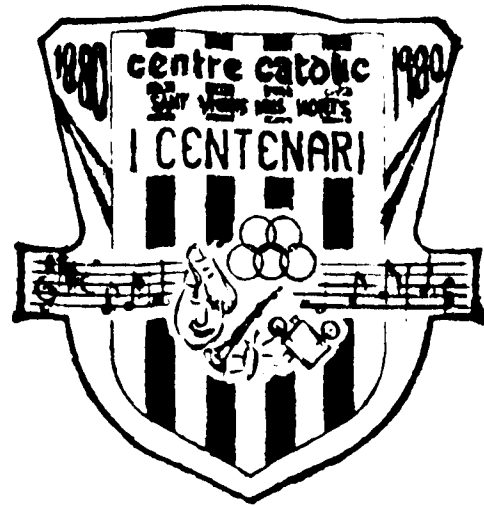
El Papa romandrà en aquest país per onze dies i assistirà a la culminació del Congrés eucarístic brasiler que es desenvoluparà a la ciutat de Fortaleza. Monsenyor Lorscheiter va revelar que malgrat de no estar encara confirmat, el programa de la visita del Pontífex al Brasil, hi haurà d'incloure les ciutats de Sao Paulo, Porto Alegre, Fortaleza i la Amazonia.

La popularitat del Papa a Amèrica, ha assolit els índexs més alts

La popularitat de Joan Pau II als Estats Units ha assolit l'índex del 86 per cent durant la recent visita del Pontífex a Amèrica, segons un sondeig fet per l'agència demoscòpica Gallup. Es tracta d'un dels més alts índexs de popularitat enregistrats per aquesta organització en els seus vint-i-vuit anys d'activitat.

El sondeig revela que la popularitat de Joan Pau II entre els americans en general és degut d'una manera notable a la creixent popularitat del Pontífex entre els protestants.

L'arquebisbe de Rosario (Argentina), monsenyor Guillermo Bolatti, ha reiterat llur afirmació de que el Papa Joan Pau II no visitarà l'Argentina abans de que s'arribi a un acord sobre el «Beagle» amb Xile.

I CENTENARI

Centre Catòlic de Sant Vicenç dels Horts 1880 - 1980

Festes Commemoratives durant l'any 1980. Presidència Honorífica: President de la Generalitat. Cardenal arquebisbe de Barcelona, Pare abat de Montserrat.

Cent anys al servei de la cultura.

La catequesi dels infants i dels adults, interès prioritari del Papa (II)

Tots, petits i grans, tenen necessitat d'ésser catequitzats

CATALUNYA CRISTIANA continua publicant el resum de l'Exhortació Apostòlica «Catechesi tradendae» que va iniciar en el número proppassat.

IV - Tota la Bona Nova obtinguda de les fonts

Una expressió privilegiada de l'herència vivent de la qual ells n'han rebut la custòdia es troba en el Credo o millor, concretament, en els Símbols que en els moments crucials han recuperat en glorioses síntesis la fe de l'Església.

Es també ben important de revelar sense circumloquis, les exigències fetes de renunciament, però també de joia, d'allò que l'apòstol Pau li Plaïanomenar «vida nova», «creació novella», ésser o ésser en el Crist, «vida eternal en el Crist Jesús» i que no és res més que la vida en el món, però una vida segons les Beatituds i una vida destinada a perllongar-se i a transfigurar-se en el més enllà.

D'aquí la importància en la catequesi, de les exigències morals personals concernents a l'Evangeli, les actituds cristianes enfront de la vida i davant de món, ja siguin heroïques o molt senzilles: nosaltres les anomenem les virtuts cristianes o virtuts evangèliques. D'aquí la inquietud que haurà de tenir la catequesi de no passar resper alt, d'aclarir el contrari tal com convingui, en el seu esforç, deducació de la fe, les realitats formals que l'home fa que allibera-se íntegrament, la busca d'una societat més solidària i més fraternal, les lluites per la justícia i la co

Molts dels Pares del Sínode han demanat amb legítima insistència que l'enriquit patrimonial de l'ensenyament social de l'Església trobi el seu lloc sota les formes apropiades, en la forma catequètica comuna dels fidels.

Un bon catequista no actuarà legítimament si sols per la seva pròpia iniciativa fa una selecció en el dipòsit de la fe, entre el que ell creu cabdal i allò jutja poc important, per ensenyar unes veritats i refusar-ne unes altres.

La catequesi tindrà una dimensió ecumènica si, sense renunciar a l'ensenyament de les veritats revelades i dels medis de salvació, inatuits per Jesucrist que romanen a l'Església catòlica, ho fa amb un respecte sincer, en paraules i en actes, encara les comunitats eclesials que no estan pas en perfecta comunió amb la pròpia Església.

La catequesi serà ecumènica, en fi, si s'esforça en preparar els infants i els joves, com també els adults catòlics, a viure en contacte amb els no-catòlics, fent afirmació de la seva identitat catòlica i respectant sempre la fe dels altres.

V - Tots tenen necessitat de ser catequitzats

Un moment, sovint decisiu és aquell que l'infant, essent molt petit, rep dels pares i de l'ambient familiar els primers elements de la catequesi, que a ben segur no seran altra

cosa que una simple revelació del Pare celestial, bo i obsequiós, envers aquell a qui ensenya a girar el seu cor.

Ben aviat vindrà a l'escola i a l'església, a la parròquia o al centre parroquial dependent del col·legi catòlic o de l'escola de l'Estat, a l'ensens que inicia una obertura en un cercle social més ample, el moment d'una catequesi destinada a introduir l'infant d'una manera orgànica en la vida de l'Església, sense que deixi de mancar-hi la preparació immediata a la celebració dels sagraments.

Més endavant, arriben la pubertat, l'adolescència, amb tot el que aquesta edat suposa de grandeses i riscos. Amb l'edat de la joventut arriba l'hora de les primeres decisions importants.

Bé i mal, gràcia i pecat, vida i mort, s'enfrontaran des d'ara en el seu interior, com categories morals plenes de certitud, però també i sobretot com opcions fonamentals que ell hauria d'assumir o refusar amb plena lucidesa, conscient de la seva pròpia responsabilitat, que dona sense simplicitat i sense esquematisme il·lusori el sentit cristià del treball, del bé comú, de la justícia i de la caritat, una catequesi de la pau entre les nacions i de la promoció de la dignitat humana, del desenrotllament, de l'alliberament, com ja els presenten els recents documents de l'Església, arrodoneix, sortosament, en l'esperit dels joves una bona catequesi de les realitats netament religioses, la qual mai no haurà de ser negligida.

De la tendra infantesa fins al dintel·le de la maduresa, la catequesi esdevé com una mena d'escola permanent de la fe i segueix les grans etapes de la vida, com un far que guia el camí de l'infant, de l'adolescent i del jove.

Així, la catequesi per ser eficaç ha de ser permanent i deixaria de ser ben vàlida si es deturés en el cancell de l'edat madura quan, sota una forma distinta, a ben segur, es revela no pas menys necessària pels adults.

Entre aquests darrers que tenen necessitat de catequesi, la nostra preocupació pastoral missional s'adreça als que, nascuts i educats en països que no han estat encara cristianitzats, no han pogut profunditzar mai la doctrina cristiana i les circumstàncies de la vida han fet que la trobessin.

VI - Alguns camins i mitjans de la catequesi

No és pas suficient que es multipliquin les obres catequístiques. Pel que afecta a llur finalitat algunes condicions, però, són indispensables:

- Que es vinculin a la vida concreta de la generació a la qual s'adreça, coneixent de prop les seves in-

Loat siguem Senyor, pel germà sol, per les germanes alones, el bosc, la font, el cant i la germana guitarra.

quietuds i llurs interrogacions, les seves lluites, les seves esperances.

- Que s'esforcin en trobar el llenguatge que resulti comprensible per aquesta generació.

- Que tinguin tendència a donat tot el missatge del Crist i de la seva Església, sense caure en cap negligència, ni cometre cap deformació,

en fer-ne l'exposició, segons un eix i una estructura que posen de relleu allò que es essencial.

- Que maldin veritablement, per provocar l'exposició dels mistèris del Crist, entre els que en tenen una més gran coneixença, de cara a una verídica conversió i a una vida, en el futur, més conforme al voler de Déu. Es reconfortant pensar que actual-

ment en cada país es realitza una valuosa col·laboració per un renovellament més orgànic i més segur sobre aquests aspectes de la catequesi. Com dubtat que l'Església no trobi les persones preparades i els mitjans adaptats per contestar, amb la gràcia de Déu, a les exigències de la comunicació amb els homes de la nostra època? (El final en el pròxim número).

Crònica de Roma

L'Església ha d'adaptar les seves estructures al turisme

ROMA. (Del nostre corresponent). - Durant quatre dies, a partir del 6 del corrent, me ha tingut lloc al mateix cor del Vaticà, el II Congrés Mundial de Pastoral de Turisme. Hi varen acudir representants de tots els continents amb el propòsit de discutir plegats un dels fenòmens que potser millor determinen i expressen desitjos i comportaments de l'home d'avui, especialment del desl països més desenvolupats. El ciutadà d'Europa i Amèrica sobre tot, però també el d'arreu del món no es vol resignar de cap de les maneres, malgrat la crisi econòmica mundial i l'encariment dels mitjans de transport, a renunciar no solament als acostumats dies de descans estiuencs, sinó tampoc als «week-end», setmanes d'esport blanc, etc. escampats durant el curs de l'any.

El primer Congrés tingué lloc ja fa deu anys i és impressionant - així ho dieun els testimonis d'andós congressos - el canvi de mentalitat que s'ha esdevingut l'Església davant d'aquest fenomen migratori.

Abans tot eren pors. El turista era aquell tipus que arribava del nord, sempre propens a lliberar-se de la seva roba i a viciar les persones dels honestos pobles que els rebien amb llurs costums desenfadats el seu diner fàcil, la seva filosofia pagana - o el seu proselitisme protestant. Ara, la visió és molt més realista, però sobre tot molt més cristiana. El mateix Papa no titubeja en dir, mig en broma i mig seriosament que «la seva pastoral» és una pastoral de turisme. I, per descomptat, els seus viatges constitueixen una espe-

taclular catequesi itinerant. Avui, el turisme no sols ve animat per l'Església, sinó que el turista, ve estimulat a constituir-se a sí mateix en un eficaç evangelitzador.

Així doncs, segons una enquesta donada a conèixer al Congrés, sacerdots, religiosos i religioses s'han de fer sensibles a aquesta pastoral, els laics han de treure partit evangelitzador del fenomen, tant com a turistes a com pertanyents a les comunitats d'acolliment, els temples han d'adaptar llurs horaris a les necessitats del turisme i els seus serveis, un esperit ecumènic ha de presidir les relacions amb els turistes. L'Església s'ha de constituir com a mestra de comportament tant dels turistes com dels polítics del turisme, o financers, o hotelers... fins i tot de la més modesta mà d'obra, la del treballador temponer. A tots se'ls ha d'ensenyar el deure moral de viure segons l'Evangeli, aquesta dimensió inseparable de l'home contemporani.

Un home d'avui, que és «homo ludens»: un home que cerca i té dret al descans, al temps lliure, a la joiosa alegria de constituir-se en home que juga i es diverteix. I aquest missatge d'una Església sensible i allunyada de puritanismes - presenta amb força només fa deu anys - és, potser, la cosa més eficaç i esperançadora d'aquest Congrés.

Enric Pinaas

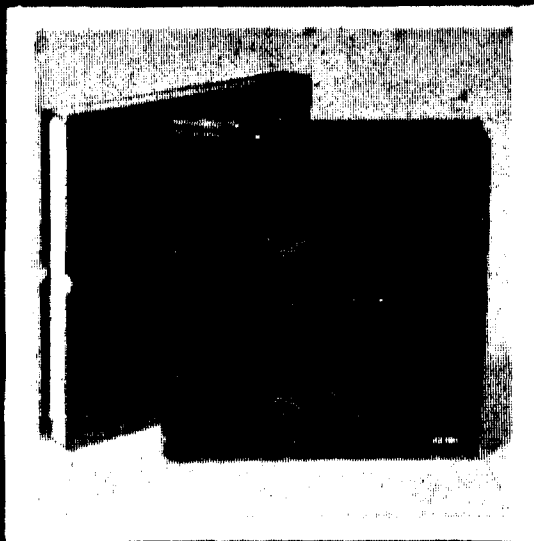
Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

C/ València, 244, 1.º Telèfon 215.27.39

¿Ha pensado en coleccionar sellos?

EQUIPO COMPLETO DE FILATELICO POR SOLO 2.750,- PTS. El más original y agradecido regalo

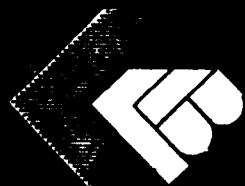
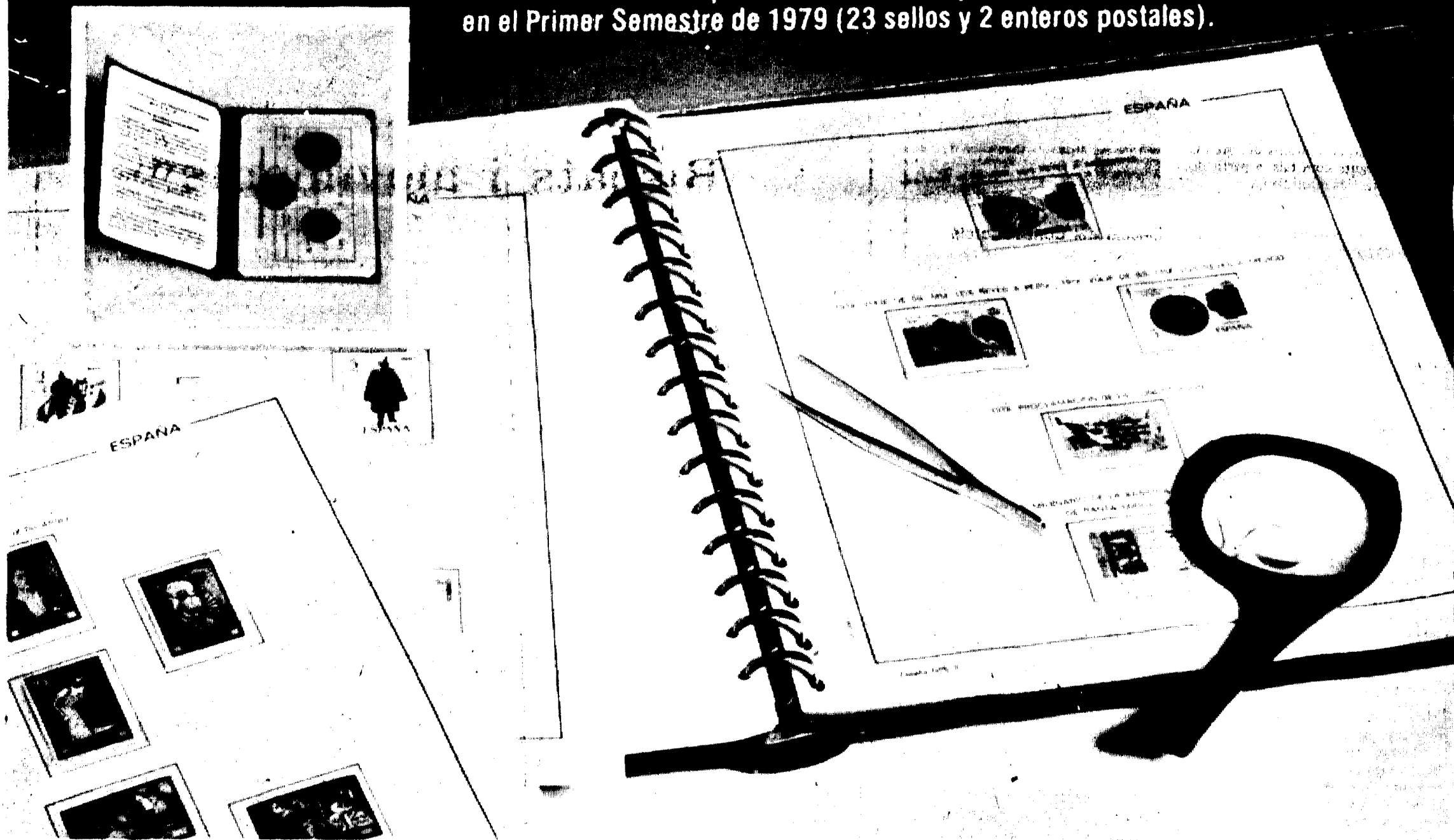

OBSEQUIO

Carterita monedas en Proof, con pulido brillo espejo, del Rey Juan Carlos I, valorada en 150 ptas. Editada y garantizada por la Casa de la Moneda. Especial para coleccionistas.

Esta especial oferta consta de:

Hojas del Album de España FILABO 1978 y Primer Semestre 1979 con la fotografía impresa de los sellos. Montadas con tiras de fibra de vidrio PRINZ. Tapas FILABO sistema 15 anillas, acolchadas y grabadas en oro, con su correspondiente cajetín. Lupa bifocal de gran aumento. Pinzas de acero inoxidable de importación. Serie sellos de Uniformes Militares. Serie sellos Viaje Real a Argentina. Serie sellos Viaje Real a Perú. Serie sellos Viaje Real a Méjico. Serie sellos Proclamación de la Constitución Española. Serie sellos 10 valores del pintor Pablo Picasso y todas las series emitidas en el Primer Semestre de 1979 (23 sellos y 2 enteros postales).

LAMAS BOLAÑO

FILATELIA

Avda. José Antonio, 610
(entre Balmes y Rbla. Cataluña)
Tel. 317 79 08 BARCELONA - 7

Ruego me envíen el lote filatélico especial. Me acojo a la forma de pago marcada con una cruz.

- ☐ Mando talón o giro postal (sin gastos de envío)
☐ Reembolso (75 ptas. gastos de envío)

TP-F

Nombre _____
Dirección _____
Población _____ D.P. _____
Provincia _____ Tel. _____

El envío de este cupón presupone que Lamas Bolaño le enviará periódicamente sus catálogos gratis sobre el mundo filatélico.

Els estudiants catòlics es reuniren a Tarragona

MUEC: «Celebrar en assemblea el que vivim en diàspora»

TARRAGONA (Tarragonès).— S'ha celebrat en el col·legi Sant Pau de Tarragona, la V Assemblea General del MUEC de Catalunya i de les Illes.

De fet, seguint la tradició iniciada a Barcelona l'any 1970, i consolidada a nivell de Catalunya i les Illes Balears l'any 1975, el moviment d'universitaris i estudiants cristians, ha celebrat la seva Assemblea anual de revisió i planificació del curs.

Informe central

L'Assemblea s'inicià amb un informe de cada diòcesi. Després es presentà l'informe central o memòria de l'experiència militant i evangelitzadora de tot el MUEC en el curs de 1978/79. S'hi enumeraven alguns elements més significatius tals com: l'avenç en la dimensió i conscienciació duta a terme en instituts, escoles, col·legis, facultats... i la presència en instàncies estructurals (junttes de Facultat, coordinadores d'instituts, claudres, comissions, sectors, "taula de joves", consells municipals, partits...). Tot encaminat a fer més possible una estructura educativa i uns estudis que estiguin al servei del poble.

D'altra banda, es confirmaven les experiències de testimoni d'actituds tals com l'actiu crítica davant la selectivitat, la creació de grups de teatre, esplan, corals... estant més amants a la multidimensionalitat de la persona jove. També es va constatar la progressiu reconeixement, per part del medi estudiant i jove, d'aquestes actituds com a animades per una dimensió cristiana i que molts militants del MUEC eren coneguts com tals, a partir de la seva pràctica quotidiana.

Aquest informe o memòria central va ésser treballat per comissions contrastant-lo amb la situació del medi socio-polític, universitari i secundari i el marc eclesial. D'aquí sorgí una sèrie de desafiaments i pistes per tal que la presència dels militants del MUEC sigui una presència militant i respongui a la radicalitat de l'Evangeli de Jesucrist.

Revisió de la gestió

La segona part de l'Assemblea es dedicà a la revisió de la gestió del MUEC català dels cursos passats. No solament es revisà la gestió concreta (coordinació, relacions, economia...), sinó també les línies de fons que animen aquest treball. De tot plegat, en sorgí una sèrie de criteris a fi que el MUEC sigui un instrument útil per a l'evangelització militant del món estudiant.

MUEC

A la tercera part s'arribà a la proposta del programa per aquest curs, en forma d'orientacions catalanes, recull del treball fet en cada Assemblea diocesana. Per una banda, s'afirmà la importància de dinamitzar la presència militant i evangelitzadora del MUEC, tenint present l'estancament del medi estudiant en general, participant en instàncies col·lectives, continuant la reflexió iniciada sobre l'estudi com a instrument de transformació i fent que la nostra pràctica sigui signe concret de l'Evangeli de Jesucrist. D'altra banda, s'insistí en l'arrelament a l'estil de viure de compartit i de celebrar la fe, essent presents en el medi. Com a actitud fonamental es va remarcar l'exigència en la revisió de vida, com a mètode i estil del grup, i com a instruments importants, l'atenció a la formació en tots els àmbits, especialment en el teològic, i el replantejament de la iniciació al moviment.

Elecció del Consell Català

També es presentà el programa concret per aquest curs i es van elegir els nous membres de l'Equip permanent català, que restà constituït així: presidenta, Immaculada Mayol, responsable de Secundària, Montserrat Queralt i Grisella Gasulla; responsables d'Universitat, Boni Bolibar, Cori Casanova, Xesc Chamorro; secretaria, Tonya Pou; consiliari general, Salvador Pié. Aquest equip permanent, junt amb els respectius Coordinadors Diocesans, Montse Ducha (Tarragona), Jaume Costa (Barcelona), Albert Quintana (Girona), Blanca Bachiller (Lleida), Miquel Serra (Mallorca) i els responsables de Manresa, Igualada, de la diòcesi de Vic, que allí fou reconeguda, formaran el Consell Català que dirigirà el MUEC Català durant el curs 1979/1980.

A aquesta assemblea general assistiren membres de la JEC portuguesa i espanyola, i diverses persones que treballen en pastoral de joves, alhora que l'arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense Dr. Pont i Gol que va saludar els presents, confirmant la vocació eclesial del MUEC com a servei per a l'evangelització del món estudiant, tant secundari com universitari.

Avenç en la consciència pròpia

Aquesta V assemblea general ha estat, doncs, un avenç en la consciència pròpia del MUEC, que vol ésser fidel a l'anunci de Jesucrist en el cor dels desafiaments i problemes del món estudiant. Tal com posà de relleu la seva presidenta, hem volgut celebrar en assemblea (plenàries, reunions, documents, festa, pregària, eucaristia...) el que vivim en diàspora (compromís de transformació en el medi estudiant-juvenil, compartit enmig d'altres companys creients o no...) Heus ací el servei que vol oferir el MUEC avui.

A Barcelona i Tarrés

El pare René Voillaume visità les seves cases a Catalunya

BARCELONA (Barcelonès).— El pare René Voillaume, fundador dels Germanets de Jesús i dels Germanets de l'Evangeli, ha conviscut uns dies amb la Comunitat de Jesús, que s'inspira, com les comunitats anteriors, en l'esperitualitat del pare Charles de Foucauld.

El pare Voillaume, visità una de les fraternitats matrimonials de la Comunitat de Jesús, on dinà. A la tarda, en una trobada amb els germanets i germanes de la Comunitat, Voillaume parlà de les intuïcions fonamentals de Charles de Fou-

cauld, en relació, especialment, amb el treball dels laics consagrats, cel·lulars i matrimonis, en la vida de l'Església. Tot seguit presidí l'Eucaristia a la capella-oratori de la Comunitat de Jesús, al carrer Joan Blancas, no. 10. A l'hora de sopar, a la Fraternitat Charles de Foucauld el pare René Voillaume es trobà amb el cardenal-arquebisbe de Barcelona, dr. Narcís Jubany.

Un altre dia fou dedicat a la visita i trobada a Tarrés (Les Garrigues), on la Comunitat de Jesús disposa de diverses realitzacions: ermita de la Santa Creu, cases d'a-

colliment, llocs amb serveis per a trobades, etc. Després de visitar aquestes obres, que fan de Tarrés un centre d'esperitualitat, el pare Voillaume presidí l'Eucaristia a l'església parroquial de Santa Maria de Tarrés. En el transcurs d'aquesta celebració tingué lloc el compromís de tres germanes, de Lleida i Barcelona, i d'un matrimoni del mateix poble de Tarrés amb la Comunitat de Jesús. A la tarda en el mateix lloc, celebrà una conferència sobre el tema "Vocació cristiana i pregària en el món d'avui", que fou seguida per un públic nombrós.

Formació d'educadors

Inauguració dels cursos de l'«Escola Mirall»

BARCELONA (Barcelonès).— El passat dia 10 de novembre, començaren els cursos de Iniciació al Temps Lliure i Caps d'Acampada (Monitor), que són part del programa que l'Escola Mirall per educadors en el Temps Lliure, organitza anualment.

A l'acte de inauguració hi assistí el Cap de la Secció d'Activitats Juvenils de la Delegació del Ministeri de Cultura, señor Santiago C. Castellà, que s'adreçà als presents per a ressaltar la importància de la labor educativa dels animadors d'activitats en el Temps Lliure.

Als actuals cursos hi assisteixen 90 alumnes dels quals tenen cura vint professors que desenvolupen els diversos temes i matèries dels programes.

L'Escola Mirall, del Centre Maris d'Escoltes, amb dos anys de funcionament per als seus associats, va ampliant els seus programes i ja, d'ençà d'aquest any, ha obert les seves portes a tota persona interessada a iniciar, seguir o completar la seva formació com a animador juvenil.

A més a més dels cursos de Cap d'Acampada (Monitor), director de

Campaments i Iniciació al Temps Lliure, organitza cursos monogràfics o d'especialització. Es previst pel mes d'abril un curs d'Iniciació a la Naturalesa i, pel juliol, una ltre de «Tècniques de Muntanya», que seran anunciats oportunament.

L'Escola Mirall és una nova aportació a la societat catalana i al seu associacióisme juvenil. Es preseneta com un servei que intenta assumir el desig comú a les escoles ja existents, de millorar, a través de la formació d'animadors, el servei a la joventut a Catalunya.

Bisbats i moviments

Reus: Primera pedra del Centre Pastoral de Crist Rei

REUS (Baix Camp).— L'arquebisbe de Tarragona, doctor Josep Pont i Gol, va presidir l'acte de la benedicció i col·locació de la primera pedra del nou Centre Pastoral de Crist Rei, de Reus. Després de la celebració eucarística presidida pel Sr. arquebisbe, es va procedir a la col·locació i benedicció de la primera pedra d'aquesta nova parròquia reusenca que substitueix l'actual temple.

Aquest Centre Pastoral ha de permetre el desenvolupament de la pastoral sacramental i de la pastoral catequètica. El rector de la parròquia de Crist Rei, Mn. Josep Torres, ha manifestat a CATALUNYA CRISTIANA que "la participació dels reusencs ha estat molt positiva, tan pel que pertoca a la composició de les diferents comissions, com pel que es refereix a l'ajut econòmic, lo qual cosa fora possible l'inici de les obres, la primera fase de les quals es clouran al mes de febrer del 1980."

El Centre Pastoral de Crist Rei s'aixecarà en uns terrenys cedits per l'ajuntament de Reus, al parc de Sant Jordi, d'una superfície de 600 metres quadrats.

Francesc Pausas, ordenat sacerdot a Vilafranca del Penedès

VILAFRANCA DEL PENEDES (Alt Penedès).— A la parròquia de santa Maria de Vilafranca del Penedès, ha rebut l'ordenació sacerdotal el diaca d'aquesta diòcesi Francesc Pausas i Mestre, que ha exercit el seu ministeri diaconal en aquest temple. Presidí la nodrida concelebració i administrà el sagrament el senyor cardenal Dr. Jubany. Concelebraran amb ell més de trenta sacerdots, amics i condeixebles del novell sacerdot, entre els quals hi havia el senyor vicari general, Mn. Martínez-Sistach, i els arxiprestos de Vilafranca i Sant Sadurn d'Anoia. El temple estava ple de gom a gom de fidels de la parròquia, família de l'ordenat, joves entre els quals desenrotllava el seu apostolat i una bona participació del seu poble nadiu, Sant Climent del Llobregat. La cerimònia fou molt solemne i destacà l'actuació del cor dels cantaires.

Girona: Inauguració del curs al CED

GIRONA (Gironès).— Ha tingut lloc la inauguració del curs del Centre d'Estudis Diocesà (CED) de Girona,

amb una jornada de treball de conjunt sobre el tema "La formació dels cristians, avui". Enguany, aquesta jornada es realitzà a Malgrat de Mar, col·legi dels Maristes. El treball fou orientat molt efectivament per en Félix Martí, president de Pax Romana, qui amb una exposició concreta, profunda i molt entenedora, situà el desafiament que l'evolució del pensament i els canvis culturals que es van produint, presenten als cristians per a viure i créixer en la fe.

En síntesi, en la seva exposició tractà de les raons intrínseques i externes del perquè els cristians precisen d'una formació constant, tant per a reforçar-se en la seva fe, com per a viure-la convenientment.

Sentmenat: Assemblea d'animadors del MIJAC junior

SENTMENAT (Vallès Occidental).— Coincidint amb el començament d'aquest curs, uns 200 animadors del MIJAC-JUNIOR s'han aplegat a Sentmenat. Representaven el moviment a Barcelona, Girona, Lleida i Vic, també n'hi havien de Mallorca en son en precs d'iniciació.

En un primer temps de treball en grups, es tractava de situar el moment de viu el MIJAC-JUNIOR a partir del document de les "convicciones" aprovat en la Assemblea, sense oblidar allò que el moviment va fent concretament a cada lloc. Fruit d'aquest treball, l'assemblea aprovà després la necessitat d'aprofundir en l'anàlisi de la realitat en que es mou el MIJAC-JUNIOR. El plé català, doncs, recollirà aquest desig i hi treballarà enguany i l'any vinent donant-li prioritat.

Mataró: Una seglar va a les missions del Senegal

MATARÓ (Maresme).— La seglar mataronina Mercè Vallmajor marxarà pròximament a la missió catòlica de Diembering, emplaçada a la Baixa Casamance, Senegal. Mercè Vallmajor, persona molt coneguda a la ciutat, ja havia estat durant dos anys a la mateixa missió. Tornà a Mataró per adquirir coneixements mèdics i sanitaris per poder resoldre millor les necessitats dels senegalesos de la missió de Diembering. Ara, després de dos anys d'estar de nou amb la seva família retorna cap a l'Àfrica per seguir la seva tasca d'ajut als altres.

Breus

Bisbats i moviments

Trobada interparroquial a Cervera

CERVERA. (Segarra). — A l'arxiprestat de Cervera (bisbat de Solsona), concretament al poble de Sant Ramon, han tingut loc una trobada de laics per tal de reflexionar sobre «la convivència entre famílies i pobles». Més d'una trentena de persones hi assistiren, començant la reunió amb un temari que, sobre la comunitat cristiana, s'està treballant a tot el bisbat durant aquest curs.

En la reflexió s'intentà aclarir què volia dir conviure. El treball per grups s'esmerçà en aquests tres punts: 1) Els destorbs de la convivència: la manera de ser de l'home del camp, amb treball independent, crea un estil de vida tancat, individualista i auto-suficient. Es va constatar que les necessitats ajunten i que l'abundància tendeix a distanciar. 2) Perquè no se surt de cada: principalment peomoditat i per la gran indiferència que hi ha també a nivell religiós. 3) Què podem fer: sense oblidar cap de les exigències evangèliques, es manifestà la conveniència de mantenir les trobades interparroquials i potenciar la reunió del diumenge. També s'insistí en valorar qualsevol petit pas que tendeix a fer trobar la gent i a interessar-se per coses comunes.

En aquest sentit, pel diumenge dia 11 de novembre, es prepara una trobada de la Comunitat de Cervera, per a encarrilar el curs 1979-80.

Tortosa: Presentació del llibre «Miscel·lània Manyà»

TORTOSA. (Baix Ebre). — Ha tingut lloc la inauguració del segon curs de l'Escola de Teologia i Catequesi «Dr Manyà», sota la presidència del Sr. Bisbe.

El director de l'Escola, Rvd. Josep M. Tomás, va iniciar l'acte animant els alumnes a emprendre aquest segon curs i aprofundir més en la fe.

Seguidament, el senyor Mayor Domingo, com a representant del Patronat de la Fundació Manyà, va referir-se a la figura de mossèn Manyà, al seu pensament filosòfic i teològic i al seu seny profund.

Després, va parlar el Dr. Josep Perarnau, de la Facultat de Teologia de Barcelona, per a presentar àmpliament el llibre «Miscel·lània Manyà». Com a supervisor d'aquesta obra, tingué especial interès en remarcar-ne l'absoluta tortosinitat. Amb el llibre a la mà, va fer una ràpida exposició del seu contingut i comentà alguna de les seves parts, compaginant-les amb la vida i obra del gran teòleg.

Va cloure l'acte el Sr. Bisbe, Monsenyor Carles, agraint a tots l'esforç que ha donat com a culminació aquest llibre i recordant la importància de tenir avui a l'Església, cristians preparats amb una forta fe i amb una bona preparació intel·lectual.

Trobada multitudinària familiar a Verdú

VERDÚ. (Segarra). Es la segona que celebra la família Boleda, originària de Verdú, la vila segarrenca pàtria de Sant Pere Claver.

Aquesta família es reuneix cada dos anys i són els descendents de Josep Anton Boleda i Maria Poch —aquesta de Vallbona de les Monges—. Aquesta descendència, als cent anys aproximadament del seu enllaç consta de més de dos-cents membres.

En aquesta ocasió, es reuniren a Verdú 157 provinents de tot Catalunya, de Palma de Mallorca i d'Amèrica del Sur.

La trobada començà amb una missa celebrada a la Casa-Capella de St. Pere Claver, visita a l'exposició de fotografies dels avant-passats i dinar de família al saló gòtic del Castell, jocs de cucanya pels infants i comiat.

A la sobre taula després d'un animat col·loqui es nomenà la comissió organitzadora de la proxima trobada per l'any 1981 i per unanimitat s'acordà de celebrar-la a la població d'Anglesola.

Mataró: «Las siervas de Maria», arribaren fa 94 anys

MATARÓ. (Maresme). — El passat 31 d'octubre es compliren noranta-quatre anys de l'arribada a Mataró de les religioses «Siervas de Maria», la missió de les quals és cuidar dels malats a llurs mateixes cases.

El primer convent on s'instal·laren data de 1885, i estava situat al camí Real sent cantonada amb el carrer Sant Joan, a l'edifici conegut com «Casa Llauder». La primera superiora fou la religiosa Gomis Huerta. Actualment, el convent de les «siervas de Maria» està ubicat al carrer Onofre Arnau, número 26.

En el seu sisè aniversari com a bisbe

Doctor Jaume Camprodon:

El doctor Jaume Camprodon ha celebrat recentment el seu sisè aniversari a la Seu gironina. Sis anys abundosos tant en fruits com en problemes de tota mena. Sis anys que permeten un futur ple d'il·lusions. De tot això ens en parla llargament en aquesta entrevista.

— Sis anys semblen una perspectiva suficient per a fer un balanç de l'Església a Girona. ¿Com creu que ha evolucionat la vida eclesial gironina del 1973 fins ara?

— Durant aquests sis anys s'han produït uns fets capitals en la societat civil que han repercutit fortament en la vida eclesial. Un dels resultats positius és el procés d'aclariment dels camps propis de la política i de l'Església. Aclariment que, fins a l'hora present, està marcat per la llibertat i la naturalitat.

Un altre resultat, aquest més ambigu, és una imatge més pobre que va adquirint l'Església que ha deixat de ser notícia de primera i segona. Si aquesta pobresa ve de la manca de vitalitat en els creients, és un mal al·lopoma. Si és una pobresa conseqüent a la fidelitat evangèlica, hem d'alegrar-nos-en, malgrat, com tots mena de pobresa porti les seves dificultats i faci sofrir. En el cas que ens ocupa crec que es donen les dites causes.

En el marc més ampli de la convulsió actual, l'Església es troba encara més profundament afectada. A Girona no en quedem exceptuats. La forta devallada de la pràctica religiosa ha continuat sensiblement. El pluralisme en les formes de concebre la vida, el matrimoni, l'educació dels infants... va augmentant a costa, naturalment, del model únic que havia prevalgut durant segles.

A l'eufòria dels primers anys del post-concili hi ha seguit primer un desencant i després una estonía força general. Pensant-hi ara, hom veu natural que succeís així, ja que portar a la pràctica la renovació conciliar exigeix una conversió del cap i del cor, que, en el present, a més, es troba dificultada pels incentius de la societat que anomenem de consum.

Ens ha passat com passa amb molts matrimonis que, després d'uns primers temps de lluna de mel, comencen a adonar-se dels defectes i els cal retitular-se per a no produir trencaments o caure en un conformisme que mina la convivència. Han de descobrir de nou l'amor, que en aquesta segona etapa potser serà menys espectacular, però més realista i efectiu.

Sense cantar al·leluia, es donen símptomes de desvetllament en diversos llocs. Més serenar i visió cristiana en les reaccions dels adults davant els nous fenòmens de la vida dels joves. Això ha fet descobrir en força parels la necessitat d'una major responsabilitat en viure la fe.

Reneix aquí i allà, encara que lentament, un desig per a la formació de la fe. Les activitats del Centre d'Estudis Diocesà en són un exponent. No parlem de la catequesi d'infants i d'adolescents que es va recuperant a les paròquies, on hi ha possibilitats d'encarrilar-les. Es clar el desig de trobar la pròpia identificació cristiana en els moviments de joves i d'infants, com és ara: el MUEC, l'Escotisme, el MIJAC, el Moviment de Cases i Colònies... Apunten en més d'un lloc grups amb un desig manifest de viure més conseqüentment la seva fe, amb un sentit totalitzador i amb l'audàcia de manifestar-se cristians.

Ens trobem en un procés evolutiu que cal revisar i orientar sovint. Es agosarat fer judicis i pronòstics. Si el

Cristians fidels a la classe obrera (V)

De la clandestinitat a un sosteniment dubtós de la Jerarquia

¿Us heu adonat de la tenacitat dels nostres joves i capellans jocistes? ¿Us heu preguntat què els movia a seguir endavant?

L'anomenada revisió de vida obrera, mètode fonamental de la JOC, quan és portada rigorosament mena al jove a adherir-se amb totes les forces a la persona de Jesucrist, el que ha vingut a donar la bona nova als pobres, i oferir-se amb ell a tots els homes, els pobres els primers. El jove obrer, que és senzill i sincer, es deixa prendre per Crist, que és també sincer i senzill. Hi ha una sintonia profunda. Però també descobreix l'obra de Crist. L'Església, com a anunciadora de Jesucrist. Es ella, de fet, qui li parla de Crist. I si descobreix que els que formen l'Església, els cristians, són pecadors, també ell mateix es sent pecador. La revisió de vida ajuda a reconèixer el propi egoisme, la infidelitat a la paraula i l'exemple de Jesús. S'adona també que és amb l'ajuda mútua, del grup, amb el Crist com a cap, que podrà fer aquí per a millorar la humanitat. Però això es fa més palpable quan un munt de joves, d'aquí i arreu del món, s'adhereixen a aquest camí. Llavors el fet d'una JOC internacional és un estímul fonamental.

Si, la nostra JOC havia donat una colla de passos. Eren poquets, però fets amb entusiasme.

Mossèn Ignasi Cases havia acceptat aquella responsabilitat de ser coordinador dels esforços de tots. Havia també seguit el consell de Cardijn: reunir-se fos com fos. Les dificultats continuaven. No mancaven acusacions d'altres capellans: «Vosaltres aneu en contra de la unitat de l'Acció Catòlica» li digué un dia obertament en una reunió un rector. Es clar, no faltava qui presentés al bisbe doctor Modrego les corresponents denúncies de clandestinitat, d'actuació al marge de la jerarquia. A la fi, un dia fou cridat a Palau. Pujà les escales. Entrà a la primera sala. Esperà. ¿Què li diria el bisbe? ¿I ell què li respondria? Pensava, també, allò que li havia arribat des de Madrid de part del bisbe consiliari de l'Acció Catòlica, Monsenyor Zacarias de Vizcarra, l'artífex

de organització que els l'empedia l'autonomia que desitjaven: «Què us heu de fer belgues per fer cristians?» El bisbe Gregori, malgrat el seu to cordial i abellidor de sempre, aquella vegada l'amonestà fortament. «Tu estàs enganyat i influenciat pels comunistes», li digué. El mossèn que sabia que allò no era cert, perquè era el zel per a donar a conèixer a Jesucrist als joves obrers el que el movia, li respondé: «¿Llavors què hem de fer amb aquests joves, si la JOC no és un moviment envagelitzador?». De fet, el bisbe, que estimava els capellans, quedà desconcertat, i continuà: «Fes el que puguis amb els joves obrers, però no ho facis pel teu compte». Si això passava en la primavera de 1960, en arribar l'estiu, mossèn Cases rebé una carta del bisbe, en delegant-lo perquè anés al Congrés jubilar de la JOC belga amb motiu del XXV aniversari de la seva fundació. En realitat, la JOC de Barcelona ja havia estat invitada el mes de maig. Juncadella mantenia correspondència amb la secretària de la JOC internacional —, però la notícia episcopal fou una sorpresa. Tanmateix insistia en la necessitat d'adherir-se a la JOAC, la JOC mixtificada espanyola. Després en una entrevista que tots els dirigents jocistes van sostenir amb el bisbe, aquest els facilità d'obtenir el pasaport que necessitaven per a sortir d'Espanya.

La participació a aquest Congrés suposà per a la JOC catalana un pas molt important. Els contactes amb els dirigents belgues i francesos, els dirigents internacionals, també les xerrades amb els bisbes i els consiliaris engrescaren enormement els nostres jocistes. Tot plegat sembla ja la sortida definitiva de la clandestinitat eclesial.

Un cop a Barcelona, visitaren al doctor Modrego Mossèn Cases li presentà un informe. Entre altres coses li deia: «Cada vegada em converço més que per la defensa del destí natural i sobrenatural dels nostres joves treballadors s'imposa la necessitat d'aprofitar l'experiència dels altres Països, perquè els problemes

fonaments que tenen són els mateixos en totes les nacions». I encara: «Els resultats de la JOC en els Països que he visitat són una garantia d'èxit». El bisbe, amb la seva mentalitat tromfalista i militar els animà amb aquestes paraules que es quedaren gravades: «Continueu treballant per la conquesta dels vostres companys obrers, jo us faig aquest encàrrec, i quan us toqui la trompeta, tots a formar!». A partir d'aquell moment els locals dels joves d'Acció Catòlica s'obriren aquella JOC incompresa. Alla a Llàuria 7, en el segon pis ens fou donat un quartet que familiarment l'anomenaren el «Secre».

¿I què fien els nostres jocistes? Cada setmanes reunien en la reunió de militants. Primer, resaven l'oració jocista; seguidament feien el comentari sobre un punt del Nou Testament; la revisió de vida obrera i influència; finalment, l'enquesta que sempre versava sobre un problema o tema d'interès per als joves treballadors: l'aprenentatge, la formació professional, el temps lliure, la solidaritat en el treball o en el barri, la dignitat obrera, l'estalvi, la participació en les responsabilitats cíviques, la formació sexual i humana, el respecte a la noia, la preparació al matrimoni, l'educació popular, el descobriment dels problemes de l'empresa, etc. Però aquesta reunió de 3 o 7 joves militants feia possible uns trobades més amples —les anomenades assemblees— en què convidaven els seus companys de treball o de barri i amb els quals parlaven d'algun tema tractat en l'enquesta. Era un col·loqui entre tots que acabava amb una sessió recreativa, entre cants i escenificacions. Val a dir que aquesta actes eren organitzats totalment pels mateixos joves i amb una participació mínima dels consiliaris.

Es amb aquest esperit, doncs, que la nostra JOC anà avançant. Estem a les darreries del 1960, en una nova etapa plena de fruits que us en farem sabedors un altre dia.

Lluís Bonet i Armengol

de Girona passa revista al moment present

«L'Església no ha de tancar-se a la sagristia»

futur s'endevina més serà, no vol dir que no es prevegin serioses dificultats. Però aquesta és «l'horra» que ens ha estat donada. No en tenim d'altre per a treballar. Ara vivim de ple el que s'anunciava fa temps i que a molta els costava d'admetre. Em refereixo al pas d'una Església establerta a una església missionera. Una església missionera és sempre una església desmentida, però posseeix una vitalitat i una esperança que li donen credibilitat.

Una evolució positiva

Dins aquests canvis, l'afirmació de la personalitat de Catalunya, podem suposar que d'alguna manera ha afectat l'Església catalana. ¿Com veu el bisbe de Girona aquesta evolució catalana?

— Amb goig i positivament. N'he parlat en més d'una ocasió, com també n'he parlat corporativament als bisbes de les vuit diòcesis de Catalunya. Darrerament varem signar un comunicat conjunt, amb molt del Referèndum per l'Estatut.

Per la que fa a la configuració de l'Església a Catalunya, existeix la Conferència Episcopal Tarraconense, constituïda poc després d'acabar el Concili.

Els abats i provincials del Ordre Religiosos d'homes també es reuneixen periòdicament.

En el camp de la pastoral més directa, va augmentant el nombre d'institucions eclesials i de moviments apostòlics diocesans que es coordinen. D'algunes d'aquestes coordinacions aprovades oficialment en formen part també les diòcesis de les Illes Balears, com és ara: Càritas, Catequesi, MUER-C...

En el camp que podem anomenar del pensament i de formació, existeix la Facultat de Teologia de Barcelona, el Centre d'Estudis Pastoral, es remarcable el treball que des de fa molts anys i d'una manera regular du a terme el Centre de Pastoral Litúrgica, de Barcelona, l'Associació Bíblica, etcètera.

El setmanari CATALUNYA CRISTIANA, que acaba de sortir a la llum, es proposa ser el portaveu d'aquesta vida.

Tot plegat va constituint l'estructura de l'Església a casa nostra. Tanmateix, es troben a faltar persones que puguin dedicar-s'hi més. En part aquest buit es deu a la manca de vocacions i, en part també, a la manca de recursos econòmics. També ens cal superar un cert individualisme, un pecat força corrent en aquesta terra, que frena la necessària pastoral de conjunt.

Sobre l'aportació de l'Església en l'afirmació de la personalitat catalana, no es pot oblidar, sense falta a l'honor, la part que li correspon en l'esforç de conservació de la llengua catalana en el poble. La predicació, la catequesi, la pregària a les parròquies, llevat de les grans ciutats, s'ha mantingut sempre en català. I no s'ha fet per raons de partit, sinó per motius fonamentalment humans i pastorals. Quan l'home s'obre a Déu, ha de fer-ho des de la seva intimitat. I la intimitat no s'expressa adequadament sinó amb la llengua pròpia. En aquest punt l'Església ha tingut bon mestre, sobretot en la persona del bisbe Torras i Bages en el pla del pensament, i en el pla de l'acció el cardenal Vidal i Barraquer.

El problema econòmic

— També el fet real de la separació dels poders temporal i de l'Església ha posat la realitat del problema econòmic. ¿Creu el bisbe que els fidels catòlics de Girona sabran respondre a les necessitats d'atendre el devenir de les necessitats materials del sacerdots i demés institucions i fins on arriba l'anomenada Església dels pobres que al nostre entendre no vol dir exactament una Església pobre?

— Bona part dels fidels no sols saben respondre, sinó que ha de dir que ha sentit aquesta responsabilitat, si hem de jutjar per l'acollida que en general troba la «Collecta per les necessitats diocesanes». Ara bé, per arribar a l'autofinanciació, que és el terme que s'ha proposat la Conferència Episcopal Espanyola, s'ha de caminar molt. El bisbat ha publicat el pressupost d'enguany i allà es pot veure que encara estem lluny de la fita senyalada.

El bisbe és el primer que desitja arribar-hi, però hi ha unes necessitats a cobrir ineludiblement, referides sobretot al personal que és justament el concepte més crescut del pressupost. Això fa que no podem llençar-nos a l'aventura. Els diocesans tenen la paraula més que jo mateix.

Us preguntue sobre l'església dels pobres i una església pobre. Cert que en espas el mateix, però són dos aspectes d'una mateixa fidelitat. Podria ser una església dels pobres mantenint-se una església paternalista i això no estaria pas d'acord amb l'Evangeli.

taris, en la labor de Càritas i de Justícia i Pau. Tot amb tot, s'ha de reconèixer que en el seu conjunt, i ho faig amb dolor i amb rubor, la nostra església no pot identificar-se com a església dels pobres. Ens cal una profunda conversió.

Una església pobre i dels pobres no pot ignorar l'actual crisi econòmica, que s'accentua cada dia més i que repercuteix en la majoria de les famílies. Els cristians hi som, sofrint-la com tot hom i, al mateix temps, ajudant a descobrir amb optimisme els valors amagats en tota situació de major austeritat.

Manquen vocacions sacerdotals

— Un tema que preocupa a molts fidels és la regressió de vocacions pel sacerdot. Malgrat tot, el seminari de la Diòcesi continua, i sembla també que els laics tenim de prendre més responsabilitats dins l'Església.

sen teologia, juntament amb quatre estudiants dels PP. Claretians i dues religioses. En realitat, són pocs. Aquests seminaristes i diaques hauran de configurar l'església diocesana d'aquí uns anys. Tota esperem que s'hagin prearran a consciència i em consta que ho fan.

El futur de les vocacions no es gens afagador. A part dels plans de Déu, pel que toca a nosaltres, crec que depèn molt de si van sorgint o no grups de laics interessats en viure seriosament llur fe. D'aquests grups sortiran vocacions pel sacerdot, marcades sens dubte per formes diverses d'exercir-lo, com ja preveu el Concili.

Abans, la majoria dels nois que entraven al Seminari ho feien motivats per la figura del mossèn que solia ser animador de la vida del poble, un centre d'atenció que captivava. Avui això no es dona i l'opció pel sacerdot demana, ja d'entrada, una certa maduració en la fe.

A la Diòcesi tenim, a més, el Servei

ocupat. So no ens en sortim a base de pensar-hi i de parlar-ne, la necessitat ens hi farà arribar. I no digueu que això no sigui una gràcia de Déu.

Crida a l'esperança cristiana

— El bisbe, pels fidels catòlics, és sempre com un pare i un mestre. Duran sis anys hem vist una actuació i un camí. ¿Quien seria el missatge resum d'aquests anys i de futur?

— El moment present no és un moment de grans muntatges ni de manifestacions cridaneres. El que no vol dir que l'Església hagi de perdre gas ni tampoc tancar-se a la sagristia. L'horra present és per a nosaltres «l'horra de Déu». No em tenim d'altra. El que cal i que, per altra banda, costa és trobar la forma de presència operativa de l'Església en la situació actual canvia profunda.

Quedar-se en un anyorament del passat, que no tornarà, podria ser símptoma d'infantilitat, que té tendència a cercar la seguretat i el refugi. Voler desenganxar-se del moment actual per viure ja el futur, em sembla una reacció d'adolescent, l'època dels amors platònics amb el consegüent desengany quan es toca la realitat. Hem de saber viure en el canvi, en una societat laicitzada, i saber que és en aquest terreny on hem d'anunciar l'Evangeli mirant sempre endavant.

Cal aprendre a descobrir el Regne de Déu en els gestos quotidians de generositat i de servei, de sinceritat i de justícia, on Jesucrist s'hi retroba i que, per altra part, l'home del carrer multiplica cada dia. Per això ens fa falta un esperit contemplatiu. Cal, quan arriba l'horra i convé buscar-la, fer un anunci explícit de Jesucrist i obrir els seus horitzons. Hem d'aprendre la paràbola del Regne que comença com un bri d'herba o com un grapat de llevat, tan humil com vigneu, però que, tant un com l'altre posseeixen prou energia per a créixer en el medi on es troben.

A la diòcesi s'ha treballat durant el curs passat en un pla de reflexió pastoral, per part dels sacerdots, d'alguns laics i religiosos. Ja se n'ha parlat a través del Full. Aquesta tardor és celebraran les jornades conclusives per aconseguir camins i unes orientacions en el treball de la pastoral diocesana. No he d'avançar res, ja que la labor és de conjunt; però en les aportacions fetes en manifesta una necessitat apremiant de major participació i coordinació en la gestió pastoral, l'urgència d'una atenció més intel·ligent i acurada al camí que condueix als sacraments, més atenció a la família, una major consolidació i reconeixement dels grups cristians que volen viure comunitàriament la seva fe.

Per acabar voldria fer una triple crida. En primer lloc a treballar per una major unitat en la diòcesi, el que no vol dir uniformisme. Aquesta unitat, si volem tenir la garantia que sigui eclesial, ha de fer-se entorn del bisbe i, naturalment, en comunió amb l'Església de Roma, cap de totes les esglésies.

Segonament exhortar a una major responsabilitat personal, no sols per viure la pròpia fe, sinó també per anunciar-la a les generacions que pugen.

Finalment, una crida a la esperança cristiana. L'Església és portadora d'una joia que cap institució humana no pot donar i que, tanmateix, els homes necessitem. En el desolació que s'acusa en tants camps de la societat, els cristians han de fer-hi llum i portar optimisme, fent presents els valors de l'esperit, que en definitiva són els que fan i que salven l'home.

— «La intimitat no s'expressa adequadament si no és amb la llengua pròpia».

— «Cal aprendre a descobrir el Regne de Déu en els gestos quotidians de generositat i de servei».

— «S'ha de notar que la pobresa evangèlica no es redueix a l'economia».

— «Els pares han de saber la normativa actual sobre l'ensenyament de la religió».

— «L'Església no vol ni ha d'imposar el seu pensament, però tampoc ha de guardar silenci sobre el que ella pensa».

De pobre, el bisbat ho és més del que a primera vista apareix. El fet de tenir un patrimoni molt valuós pot ser un engany, perquè en realitat es un patrimoni que està hipotecat per la cultura. El fons constituït per les fundacions resulta un capital inamovible, ja que les seves rendes han de revertir en les obligacions senyalades pels dipositaris. En la pràctica resulta que l'Església és curtidadora d'un patrimoni, que li ocasiona despeses, i garant d'unes últimes voluntats.

Els nostres organismes de pastoral, per exemple, s'han de moure con tantment en una penúria econòmica que els impedeix desenvolupar-se com caldria.

S'ha de notar que la pobresa evangèlica no es redueix a l'economia, com la nostra tampoc no, s'hi redueix. L'Església va seguint cada dia més pobre de poder i d'influència. Tanmateix procurem viure amb joia aquesta nova situació, perquè ténim present que la roca que ens salva és el Senyor.

Deixeu dit també que quan parlem d'una església pobre, hem d'entendre el concepte d'església a tots els cristians; no podem limitar-lo a les institucions. De fet, ¿es nota en algun ens diem creients un esforç per viure amb més austeritat amb el fi de compartir als béns segons l'Evangeli i manifestar que la nostra riquesa és la pobresa del Senyor?

Referent a l'Església dels pobres, en la que els pobres s'hi trobin com a casa i en siguin el tresor, he de dir que ens donen institucions on realment és així. Penso en els centres de les Germanetes dels Pobres, en el treball de les religioses en centres benèfics sen-

¿Quien seria el seu missatge, primer pels joves que es preparen al sacerdot i després pels seglars?

— La vida de la societat repercuteix al Seminari. No pot ser altrament. Els símptomes de canvi de què he parlat abans també s'hi han donat i s'hi donen. Actualment tenim cinc diaques treballant en parròquies i dos joves més que han acabat els estudis de teologia. Al Seminari set alumnes hi cur-

d'Orientació Vocacional que té estudiat molt bé el tema i comença a treballar en molt interès.

Tanmateix no podem ser pesimistes. El cristià ha de mirar el món i el seu futur amb esperança. Més d'un cop penso que l'actual penúria de capellans és una gràcia de Déu. A la llarga farà que els laics vagin entrant en les responsabilitats pròpies que tenen en l'Església i que els clergues havien

Vint mil paraplàgics i 1.800.000 reumàtics

La lepra segueix fent estralls: 7.500 casos el 1978

A l'Estat espanyol hi ha a l'entorn de 20.000 paraplàgics, segons un estudi sobre la població minusvàlida espanyola que ha estat elaborat pel Servei de Recuperació i Rehabilitació de Minusvàlids Físics i Psíquics del Ministeri de Sanitat.

D'aquesta xifra, 14.000 corresponen a paraplàgics per lesió medular i 6.000 a malalts provinents d'altres etiologies.

Altres dades aportades per aquest estudi sobre d'altres enfermetats són les següents:

- Hi ha 2.270 homofílics.
- De 7.500 a 10.000 persones són afectades per l'esclerosi en plaques, segons el Dr. Moya, director del servei de neurologia «Nicolás Achúcarro» del Gran Hospital de Madrid, encara que segons «Tribuna Médica» són uns 20.000.
- Unes 31.500 persones tenen l'espina bífida.
- Epilèpsia: el nombre de persones afectades arriba als 200.000.
- Afeccions greus del ronyó: uns 2.400 malalts troben en tractament d'hemodiàlisi.

- Silicosis: entre el 1970 i el 1975 es produïren 10.298 casos.

- Lepra: a 31 de desembre del 1978, hi havia 7.503 persones afectades.

- Cirrosi: segons el Dr. Cáceres, a l'Estat espanyol hi havia uns 12.000 malalts de cirrosi alcohòlica.

- Diabetis: dels 125.000 malalts que hi ha, 25.000 són infants.

- Reumàtics: A l'Estat espanyol hi ha 1.800.000 afectats de reumatisme.

No a la majoria d'edat penal als 15 anys

Les jornades nacionals sobre adaptació social i recuperació de menors han refusat totalment la reducció de l'edat de majoria penal als 15 anys, en el curs d'unes conclusions que acaben de fer-se públiques.

El motiu de refus és «perquè lesiona greument els drets del nen, accentua el desequilibri entre llurs drets civils i drets penals, no resol —la supera— la relació de violència entre aquest sector de la població i la resta dels ciutadans».

Tanmateix, les jornades han aprovat, entre d'altres, les següents conclusions:

- Refusar l'actual projecte de Llei Tutelar, perquè, lluny de protegir el menor, el discrimina i atenalla amb mesures judicials eludint la responsabilitat dels adults respecte a les condicions socials i estructurals que són en l'origen de llurs conflictes.

- Hom adverteix la necessitat que l'actual projecte sorgeixi dels adequats organismes d'Educació, Sanitat i Seguretat Social, i d'una autèntica participació de base —dels treballadors del sector— com a garantia de valor del nou ordenament legal.

- Exigir a l'Obra de Protecció de Menors que es pronunciï respecte a disposicions de tanta gravetat i que li són comunes, com l'esmentada reducció d'edat, l'empresonament de menors, difícil qualitat de vida...

- Cridar l'atenció del Govern sobre la urgència de reforçar la solidaritat ciutadana sobre la base d'una moral cívica autèntica.

Preparant-se degudament per a la jubilació

Alcoholisme a la tercera edat: un mal que es pot combatre

MADRID. — La preparació per a la jubilació és el mètode millor per a combatre l'alcoholisme en la tercera edat, segons recomana el doctor Isidoro Ruipérez Cantera, en un article publicat a la revista «Etapas».

També, el doctor Ruipérez fa les recomanacions següents per tal d'evitar l'alcoholisme entre els vells.

- Unes pensions suficientment importants per no haver de dependre de ningú.

- Una família que no els refusi i una societat que els procuri mitjans per ocupar l'oci, tenir accés a la cultura, que els siguin suprimides les barreres arquitectòniques, que els asils deixin de ser uns magatzems de vells i, per últim, que siguin tractats com abans, quan encara eren útils, és dir, com a persones.

tats com abans, quan encara eren útils, és dir, com a persones.

- A més a més, dona una consella als metges que tractin amb vells alcohòlics, que són aquests:

- Escoltar i mirar d'entendre al vell com a un malalt més.

- Fer tot el que es pugui, a través de la família i els assistents socials, per tal que no siguin ingressats en asils o residències que no estiguin en les degudes condicions.

- Tenir cura de llurs complicacions orgàniques, quan existeixin i, en la suposició que s'intenti la deshabitació, fer-los ingressar a centres adequats posant-los en mans dels corresponents especialistes, possibilitats prou difícils per l'escassetat i cost que suposen.

Teletip

Bilbao: Setmana sobre l'Església del futur

L'Institut del Pensament cristià i Dàleg de Bilbao, convocà una setmana amb la temàtica: «Com construir l'Església del futur?». Ressaltarem les intervencions de monsenyor nista i de monsenyor Juan María Uriarte, bisbes auxiliars de Madrid i Bilbao, respectivament.

L'últim acte fou una taula rodona per tractar de «Moviments renovadors en l'Església d'avui», en la qual van intervenir-hi: Antonio González, en nom de les comunitats neocatecumenals; Juan José Tamayo, en nom de l'Església Popular; Juan Otero, per les comunitats d'adults de Biscaia; Juan Zuazagoitia, per les comunitats Adsis i Xavier Quinones, per les comunitats de la renovació carismàtica.

La taula rodona va tenir molt d'interès i el col·loqui entre els nombrosos assistents fou molt enriquidor.

Ens omple d'esperança veure com el Senyor, va renovant l'Església, essent un eficaç instrument la intensa tasca evangelitzadora d'aquestes comunitats.

Sevilla: L'Ajuntament desestima una moció pro-avortament

La Comissió Municipal permanent de l'Ajuntament de Sevilla ha refusat una moció del representant del PCEç Alonso Valosa, sobre la despenalització de l'avortament i sobre el resultat de la causa contra onze dones acusades de pràctiques abortives a Bilbao.

En la campanya actual que han organitzat el Partit Comunista d'Espanya i el Partit Socialista Obrer

Espanyol, aquestes mocions sobre l'avortament hi són previstes, així com també, tancades, manifestacions, recollida de firmes i difusió de l'ideari avortiu en els mitjans de comunicació social. Tot amb tot, els actes que només han tingut incidència en poques ciutats grans, han registrat una escassa afluència als actes, si es comparen amb els mítings dels dos partits suars esmentats.

Mons. Cases: Només la fe capacita per a veure el Papa

Aquesta dies milions de persones han pogut veure el Papa. Però només la fe capacita «per a veure el Papa», diu el bisbe de Castelló, monsenyor Cases, en una carta pastoral, que duu per nom: «El Papa, il·luminat per la fe».

«Sense fe —afegeix— el Papa és un home important, amb unes qualitats essencials, que el fan més o menys acceptable a qui l'esguarda».

Amb la mirada de la fe, el Papa és el Papa. La fe il·lumina a Pere perquè pogués dir al Crist: «Tu ets el Medias, el Fill del Déu viu! Per la fe acceptem, la paraula de Jesús que va dir a Pere: «Jo et dic que tu ets Pere i damunt d'aquesta pedra bastiré la meua Església».

Per la fe coneixem que Pere avui s'anomena Joan Pau II, com un dia es va dir Lleó o Gregori.

Llibertat d'ensenyament: Recorren al Consell d'Europa

A Madrid els pares d'alumnes han declarat la seva intenció de portar al Consell d'Europa llur inquietud per la situació crítica que la llibertat d'ensenyament està partint a Es-

panya. Així ho ha manifestat a Europa Press la secretària general de la Confederació Catòlica Nacional de Pares de Família i Pares d'alumnes. Carmen de Alvear.

Taracón: «Cultura y educación necesitan una referencia a Dios»

L'arquebisbe de Madrid, cardenal Taracón diu que està «ben convençut que només són béns els que la societat rep d'una formació adequada i també en l'aspecte religiós».

«Per això —continua— necessitem una formació adequada. De tal manera, que la cultura i l'educació en un règim democràtic són valors primaris, encara més si es té present que el mateix exercici de la llibertat d'aquesta moral social, de la que tant es parla, si no existeix un recurs superior amb prou força, no té cap mena de validesa, fa que els homes, instintivament ben sovint, ens deixem menar pels nostres egoïsmes i les nostres passions i si hi manca una referència a Déu que dona força a aquests compromisos, fins i tot socials, aquests no s'arriben a complir».

El repte dels nois

Les actuals polèmiques que giren entorn de l'ensenyança de la religió a les escoles públiques, i per tant no confessionals, obliga a plantejar amb absoluta nitidesa les conseqüències d'una llibertat religiosa on Església catòlica i Estat espanyol són d'acord.

D'antuvi, l'Església catòlica és la primera en reconèixer que les restants esglésies i confessions religioses poden acordar, igual que ella, amb l'Estat, no sols les condicions que els nens d'aquesta església no han de rebre educació catòlica —cosa que caldrà decidir i exigir, com en el cas dels catòlics, a llurs pares respectius—, sinó aquelles de significativa matricula escolar i possibilitats no forçades, sinó raonables, en les que aquests nens han de rebre, a les escoles estatals, educació en llur religió pròpia. En els casos que l'Església catòlica ha hagut d'omplir el buit de l'escola pública per la seva localització en una població llunyana d'altres centres, els mateixos bisbes alemanys han organitzat les classes de Corà per als fills de l'emigració musulmana obrera.

En la interpretació equilibrada de la llibertat religiosa i de la neutralitat estatal hom ha de tenir en compte que la substitució de l'ensenyança de la religió catòlica per l'assignatura d'ètica és un remei adequat pels qui, considerant-se no catòlics, en el

sentit de no-religiosos, o simplement agnòstics, es troben en situació de resoldre llur conflicte de consciència per la via d'educar a llurs fills en el nivell d'una moral humanística acceptable per a tots. Però l'ideal d'uns pares hindús serà educar com a hindús, llurs fills, i els dels jueus, musulmans, luterans, baptistes, obrar en la línia positiva de llur fe i no en la substitutiva d'uns valors neutres.

El problema teòric dogmàtic que correspon a l'Estat mateix valorar, ve complicat per factors demogràfics i econòmics, no sempre amb satisfacció de les petites minories.

Però precisament perquè els catòlics s'avançen a reconèixer els drets aliens, volen fer-se forts en els seus propis. Reforçats per una continuïtat de segles que no els justifica privilegis, però els confirma usos, els pares catòlics tenen el dret a l'ensenyança confessional catòlica en els centres públics oficialment no confessionals.

Això ens obliga a donar una passa. Qui determina quin és l'ensenyança catòlica és precisament la jerarquia eclesial catòlica —més clar, els bisbes— i no cap laic o clergue. En un poble de la picardia i l'experiència de la vella Espanya no és desdenyable la probabilitat que els que han fet i aprobat els estudis en religió catòlica es prestin o pretenguin donar-ne classe, per a donar classe

de la seva pròpia. Però qui defineix la fe no és el petit mestre, sinó el mestre oficial: qualsevol escàndol davant de l'exigència que el professor de religió catòlica tingi l'aval de l'autoritat magistral catòlica, seria hipòcrita.

I l'honradesa ens obliga a donar una tercera passa: la nova situació constitueix un repte històric —i aquest el segon i el definitiu— dels nois als bisbes.

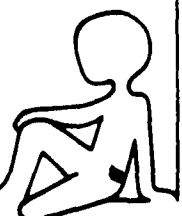
Durant quaranta anys, el nomenament lliure dels professors de religió per part de l'autoritat eclesial constitueix un espectacular fracàs col·lectiu, a banda d'excepcions que mareixen l'antologia. Ni amistat, ni favor econòmic, ni prestigi consolidat, ni mèrit vell justifiquen el nomenament d'un professor que es dirigeix a joves i que ha de fer-ho amb il·lusió, amb modernitat, amb sintonia juvenil, amb fe autèntica, amb ciència i amb flexibilitat.

La conseqüència forçosa d'unes classes rutinàries fou l'avoriment i la mofa. Ara hi ha una alternativa: la classe d'ètica, que, en el cap dels nens i dels joves, pot derrotar la «religió-assignatura» en la controvèrsia més banal i menys lògica, però vitalment decisiva: la de l'interès pedagògic. Aquesta responsabilitat recau sobre l'Episcopat espanyol.

M.N.

repita en vez alta:

no me importa el mundo de los niños

seguro que le sera difícil la primera vez... aún más difícil repetirlo una segunda.

Reunió a París dels responsables

Servei religiós als aeroports: una nova manera de servir als fidels

PARIS. — Amb invitació dels quatre consiliaris assignats als aeroports d'Orly i de Roissy-Charles de Gaulle, els membres de l'Associació Internacional dels Consiliaris de l'Aviació civil han celebrat a París llur XIIIena conferència anual.

Una conferència donada pel 1er cap de la Policia de l'Aire de París i una exposició bíblica del pastor Etienne Mathiot introduïren el grup

ecumènic a un inici de reflexió sobre el paper dels consiliaris a partir de les situacions de crisi provocades per la violència i el terrorisme contemporanis.

Els cultes en comú, diu les capelles dels aeroports d'Orly i de Roissy, han tingut lloc pels trenta participants, catòlics, protestants, anglicans, clergues i laics. Vinguts de setze ciutats de nou països pertanyents a tres continents, els consiliaris visitaren igualment les instal·lacions tècniques, compreses les que són usades pels avions «Concorde».

Després d'una recepció oferta a l'Aeroport de París, els consiliaris alguns dels quals treballen a temps ple i d'altres a temps parcial, foren encoratjats en llur ministeri especial pel cardenal Marty, arquebisbe de París, i pel pastor Jacques Maury, president de la Federació Protestant de França.

CAOI — l'Associació, coneguda millor amb el nom de «Civil Aviación Capellans Internacional» (CAOI) —, fou creada a Brussel·les el 1967 pel mossèn Xavier de Meelis d'Argenteuill, prevere de la diòcesi de Malines-Brussel·les, consiliari de l'Aeronàutica civil lligada a l'Aeroport nacional, i constituïda oficialment a Vancouver (Canadà), el 1975. Dins la sessió administrativa, a París, hom ha decidit de fer reconèixer l'associació com ASBL internacional sota llei belga.

Després d'una visita a Chartres, els consiliaris s'han pogut aturar a Versalles per a un breu culte ecumènic dins la capella del Castell,

probablement el primer que hom hi ha celebrat.

Des del 1976, el secretariat de l'Associació és situat a l'aeroport de Frankfurt (Pare Walter Maeder). D'entre les ciutats representades figuren per primer cop Amsterdam, Lió, San Diego (Califòrnia) i Viena. Bèlgica ha estat representada per mossèn de Meelis d'Argenteuill, escollit primer president el 1976 i reescollit per dos anys el 1978 a Montreal, i el pastor R.W. Teeuwswen, consiliari protestant a Brussel·les-Nacional.

La conferència del proper any tindrà lloc a Minneapolis (Estats Units) i una invitació a reunir-se el 1981 a Hong Kong ha estat presa en consideració.

Advertiment del cardenal Primatesta

«No s'ha d'abusar del document de Puebla»

BUENOS AIRES. — El president de la Conferència Episcopal argentina, el cardenal Raúl Primatesta, arquebisbe de Córdoba, ha posat en guardia contra el perill que hi ha en el document de Puebla (Mèxic), perquè no passi com amb el de Medellín (Colòmbia) que s'ha utilitzat com «una crida a la violència de guerrilla».

El cardenal Primatesta ha declarat a Córdoba (780 qms. al nord-oest de Buenos Aires) que el document de Medellín, «per desconexament de molta cristians, ha estat utilitzat per aquells que han abusat de la seva interpretació tendenciosa i han pretès transformar-lo en una crida a la violència».

El cardenal ha afegit que «alguns creuen veure traces d'exageració per la preocupació social que amena del document de Puebla, però aquest no és el cas».

«Aquest text, ha afegit, és el fruit

de memòries de dotzenes de bisbes que han recollit durant anys les experiències de centenars de sacerdots que viuen amb el poble i la seva realitat en aquest continent (és a dir l'Amèrica llatina), on hi ha moltes coses dures, grans abusos, i adhuc l'exploació, com és en la mateixa Argentina».

Ha declarat que la doctrina de l'Església «es capaç de donar totes les respostes si nosaltres les sabem interpretar honestament i sense desviacions».

Fent al·lusió a Puebla, ha declarat que aquesta ve ser «una reunió convocada per tres papes i avalada pel papa actual, i que ha demostrat el veritable magisteri jeràrquic, la veu de l'Església en matèria d'evangelització».

I el cardenal Primatesta acaba: «L'Església que ens trameta el missatge de Puebla no és pas una organització de poder ni de conquesta».

Teletipo

Condemnats nou dirigents de l'Església de Cienciologia

WASHINGTON. — Nou dirigents de l'Església de la Cienciologia, compresa l'esposa del seu fundador, han estat reconeguts culpables de conspiració, de rapte de documents oficials i de escoltes il·legals.

Les nou persones estaven acusades d'haver posat en pràctica una veritable organització d'espionatge concretament dins l'organització amb el fi de conèixer com progressava una enquesta fiscal sobre la seva església. En el curs d'aquestes recerques, també havien col·locat microscopis per enregistrar els debats d'una comissió fiscal.

Encara no han rebut llurs sentències però és possible que siguin de cinc anys de presó i deu mil dòlars de multa.

L'església de cienciologia fou fundada en el curs dels anys 50 per Ron Hubbard, i reivindica cinc milions de membres.

Reivindicació religiosa dels universitaris flamencs

BRUSSEL·LES (Bèlgica). — L'Associació d'universitaris flamencs reclama, en un comunicat públic a Brussel·les, el nomenament de dos arquebisbes a Bèlgica, un per a la província eclesiàstica francòfona i un altre per a la província flamenc.

L'Associació considera que les estructures de l'Església han d'ésser adaptades al reconeixement polític de ambdues comunitats lingüístiques belgues.

Els comunistes de Iugoslàvia no volen que els religiosos visitin els malalts

BELGRADO (Iugoslàvia). — La Conferència Episcopal de l'Església Catòlica de Iugoslàvia, ha expressat la seva preocupació de que els sacerdots tinguin dificultats en llurs visites als hospitals de Iugoslàvia, per tal de que les fidels tinguin de morir fins i tot sense assistència religiosa.

L'animositat contra l'Església, dels comunistes de Iugoslàvia, s'extén fins la religió de la República Federal Alemanya i a Berlín oest on viuen cents de milers de iu-

goslaus: també ací es registren esforços dels comunistes iugoeslaus que aconseguen que als sacerdots catòlics i ortodoxos els hi estigui prohibida l'entrada a les escoles on assisteixen a classe els fills dels treballadors estrangers. Sobre tot al Berlín oest, diuen els pares i els nens interessats, els comunistes iugoeslaus aconseguen el suport de les autoritats escolars alemanyes.

Augmenten les vocacions sacerdotals a Harrisburg

HARRISBURG (USA). — Les vocacions sacerdotals a la diòcesi d'Harrisburg han pujat en un cent per cent des de l'any passat.

Deu joves foren admesos com a candidats per el sacerdot, pel bisbe, mon, Foley, elevat a 87 el nombre total d'homos que ara es preparen per el sacerdot.

La diòcesi, que no té seminari propi, envia llurs estudiants a altres seminaris propers. Per a sufregar les despeses dels vuit anys d'estudi — quatre anys de Col·lege i quatre de teologia — les parròquies contribueixen a una col·lecta anual per al seminari.

Harrisburg ha desenvolupat darrerament un pla d'acció diocesana per a vocacions eclesiàstiques.

EXCURSIONES COSMOS

Jueves, 6 de diciembre 1979

LA RUTA DEL FLUVIA

El Maresme, Girona, Bascara, Esponellà, Crespià, Besalú. Almuerzo en Tortellà. Tarde en el Lago de Banyoles. 1.800 ptas.

NAVIDAD AÑO NUEVO

Estancias en el Vall d'Aran con o sin Cursillo de Ski. Especial del día de S. Esteban al 1 de enero en Casa-Viella a 14.000 ptas.

MISSA DEL GALL en SOLIUS

Incluido autocar, noche en St. Feliu y regreso por la mañana de la Navidad. 1.600 ptas.

VIAJES COSMOS

E. Granados, 19 Gran vía, 654

P. Valldaura, 266. Telf. 254.28.49

Catalunya Cristiana

Us podeu subscriure per telèfon a CATALUNYA CRISTIANA trucant al 215 37 50 o bé al 215 27 39

LA SALUD DE SUS FAMILIAS
PROTÉJALA EFICAZMENTE BEBIENDO

AGUA **VITAL** DE FOURNIER

DE LA GARRIGA
GRAN PUREZA DIGESTIVA DIURÉTICA

DANONE

Els infants no sobreviuen a la fam i l'enfermetat, ells paguen amb la mort els errors d'uns pobles enfrontats i miserables.

Milers de vietnamites exposats a enfermetats, fam i mort, esperen dia i nit trobar un refugi on poder sobreviure.

Un segle de colonitzacions, trenta anys de guerra, conflictes amb Cambotja i la Xina, catàstrofes naturals i la situació creada arrel del bloqueig nordamericà, a més de tota la còrrua d'errors que hagi pogut cometre el govern de Hanoi, han solcat profundament l'ànim del país tot i deixant-lo en un pou irrespirable i ineficac. Des d'aquest Vietnam tan difícil de la postguerra han fugit cap al nord (Xina), i cap al sud, per mar — tot i voltant les costes de Malàssia, Indonèsia, Filipines i Tailàndia — a l'entorn d'un milió de persones. Hom els ha batejats com els «Boat people». Molts, per por, i inadaptació — la majoria havien estat dependent dels Estats Units — s'han llançat al mar.

Un historiador francès, que romangué bastants anys a Saigon, conta que els Estats Units es despregueren d'uns 150.000 a 300.000 milions de dòlars per a «portar el Vietnam a l'edat de pedra» i crear un desastre a partir de la situació creada per la postguerra. El govern nordamericà es negà a complir la promesa d'ajuda feta al Vietnam, mancant així a l'article 21 del Tractat de Pau que fou signat a París el 1971. (1).

Actualment, la invasió de Cambotja pels vietnamites i la situació insostenible, tant econòmica com política, han portat al caos total: la gent, a més de veure's involucrada en una guerra civil, mor de fam i d'enfermetats que s'enlacen.

Actualment, la invasió de Cambotja pels vietnamites i la situació insostenible, tant econòmica com política, han portat al caos total: la gent, a més de veure's involucrada en una guerra civil, mor de fam i d'enfermetats que s'enlacen ràpidament per manca de queviures i medicaments. És així que, l'actual govern de Pnom Pen, capital de Cambotja, — creat a la mida dels vietnamites i de llurs interessos —, ha sol·licitat ajuda urgent a les Nacions Unides. Concretament 62.000 tones d'arròs, 8.100 tones d'oli i 15.000 tones de sucre. Fins ara, només una agència privada britànica — OXFAM — i la UNICEF aconseguiren d'enviar a Cambotja 65 tones d'aliments i 100 tones de llet en pols i medicaments.

L'holocaust dels refugiats del Vietnam del sud

Tot el seguit de crisis que patí el Vietnam del sud a partir del 1975 — a més del canvi de règim a Laos i Cambotja — desfermaren en un immens èxode de refugiats. Mai ningú podrà saber amb certesa quines són les xifres exactes d'aquest holocaust, doncs hom no pot separar els refugiats que han trobat asil a un país o a un

altres — inclús en aquests casos s'ha de comptar amb un nombre elevat de refugiats clandestins i anònims —. A banda, cal assenyalar a aquells que mai arribaran a la fita de llur tràgica fugida: algunes estimacions oscil·len entre un 50 i un 80 per cent.

En aquests darrers mesos de l'any s'ha notat un fort augment del nombre de refugiats, sobretot dels propvenients del Vietnam del sud. Hom pensa — i arriba a la conclusió — que Hanoi afavoreix l'èxode d'aquells que no són massa partidaris del règim comunista i del nou estil de vida. En aquest sentit, s'ha informat de la corrupció de certs funcionaris i agències bastant fosques que es dediquen a oferir pressupostos tot i fent negoci. Cal dir que hi ha més d'un milió de vietnamites que per «se» o per la força desitgen abandonar el país.

La situació dels refugiats s'ha agreugat inquietantment pel fet de que els països fronterers amb el mar, com són Malàssia i Tailàndia, han decidit de no admetre més refugiats i retornar-los a llur país d'origen. Veiem, doncs, que la posició de reenviar dotzenes de milers de refugiats als llocs de provenença, equival a una ordre de mort per a la majoria d'ells.

Altrament, però, abans de condemnar l'actitut de Malàssia i Tailàndia, cal veure que aquests dos països — a l'ensens que Hong Kong — han admès momentàniament i provisional, importants quantitats de refugiats. Un nombre relativament ínfim d'aquests ha pogut marxar — posteriorment — cap a altres contrades, malgrat que ambdós països es troben en greus dificultats econòmiques i socials. Com quasi sempre passa, raons polítiques agreugen encara més les tristes situacions: sobretot a Malàssia on hi ha por a perdre el difícil equilibri existent entre les diferents comunitats ètniques; per a la infiltració comunista i irritació per la barroera i fàcil política d'exportar éssers humans practicada pel Vietnam.

Això no ha estat res: ara ve el pitjor!

Els vietnamites assassinen a Cambotja, però també deixen morir. Efectivament: un cambodjà asseverava aquestes afirmacions en un recent escrit: «D'aquí a un any, els vietnamites no caldrà que facin cap tret més per a conservar Cambotja. Ja haurem mort de fam o malalts».

Malauradament, els cambodjans encara no han assolit els límits del sofriment. Les hostilitats que hom anuncia constituïran una altra prova de foc de la qual no sabem si no serà la darrera i fatal. El temps de les pluges s'acaba i s'apropa el del secà, propici per a les grans manobres i per a la guerra. Els que restin al país moriran de fam. Els que fugin, es trobaran en un aturac, amb combats per arreu, i agotitzaran entre Cambotja i Tailàndia. Quant a les

El terrible drama dels refugiats a Indo-Xina

A Cambotja quasi no menys de cinc anys:

persones que són refugiades als camps instal·lats al llarg i a l'ample de la frontera, corren el risc d'ésser constantment bombardejades. Qui sap si demà, la diplomàcia salvarà Cambotja. Segurament, però, per als cambodjans «demà» serà massa tard: un cambodjà de cada dos ja és mort; pràcticament no hi ha infants menors de quatre anys; més de mig milió d'orfes abandonats; el 80 per cent de les collites d'arròs s'han perdut i ja no hi ha peixos; els quatre milions de sobrevivents que vagaregen per les carreteres, o es refugien a la selva — on només podran nodrir-se d'herbes i arrels — o s'alimenten amb allò que els pugui arribar de l'ajuda internacional. Hi ha un mercat negre on els productes alimentaris més senzills han de comprar-se a preu d'or.

«No existeix la fam a Cambotja», ha afirmat — en contra — un portaveu del govern pro-vietnamita de Pnom Pen. «Es com si diguéssim — comenta un enviat de la Creu Roja — que Datxau era una colònia de vacances».

Les ofertes d'ajut internacional han estat rebudes amb molt mala voluntat per part del govern de Pnom Pen; el proppassat mes d'agost, a govern de Heng Sarrin tardà dues setmanes per acceptar el principi tot i condicionant-lo a que la totalitat de l'ajut restés sota el seu control.

L'any de l'infant

En aquest any de l'infant, s'anuncia que no existeix cap nen menor de cinc anys a Cambotja, tots han mort...

A nivell sanitari hi ha manca de tot: medicines, llits, mosquiteres... el 60 per cent de la població està molt malalta i la meitat d'aquesta xifra en perill de mort. Del 80 al 95 per cent dels nens pateixen de desnutrició. No existeix cap classe de material escolar i les escoles són esborrades del mapa.

L'ajuda dels moviments cristians

Diferents organitzacions internacionals trameten tota una sèrie d'ajudes. Cal destacar la Creu Roja i la UNICEF. De tota manera, però, els moviments que han aconseguit majors quantitats de queviures i medicines han estat les organitzacions cristianes; d'antuvi hi ha hagut la important actuació de la Comissió Internacional Catòlica per a les Migracions (CICM) que en una reunió celebrada a Ginebra (Suïssa) acordà una acció immediata per a salvar la vida de milers de nens. Un dels compromisos presos per la CICM és el de trobar allotjaments i llocs de treball per a 70.000 refugiats.

El comitè catòlic «Fam i Desenvolupament», ha aconseguit de noliejar un avió ple de medicines amb uns quants metges i infermeres. El «secours catholique» envià un avió que arribà el 15 de novembre carregat amb 42 tones multivitàmiques que seran repartides pels hospitals dels entorns de Pnom Pen. També el «secours populaire français» trameté un avió el dia 6 de novembre, ple de medicines. Moltes d'altres organitzacions catòliques de diferents països, estan ajudant amb grans quantitats de queviures i medicines.

Els refugiats a Hong Kong

Relat de Karl Cähwyler, testimoni ocular: «A Hong Kong, l'ajuda als refugiats supera els límits del suportable. Cada dia arriben tres; o quatre vaixells que desembarquen més de mil refugiats damunt d'aquest territori sobrepoblat. Com que tots els països del sudest asiàtic han refusat d'admetre més refugiats, Hong Kong ha esdevingut autora de la salvació dels «boat people». La Xina Popular subministra aliments als fugitius — proveint-los d'aigua i queviures —, però no permet a les xalupes d'apropar-se a les costes. Les que deriven, són dirigides al port de Hong Kong (dos del 7 de febrer, el vaixell de transport Skyluck està embarrancat a l'illa Iamma, amb 2.664 refugiats que fins ara no han obtingut permís per a baixar a terra). Els refugiats troben per als primers dies un sostre primitiu en el port de Hong Kong, en el cinquè gran magatzem de la duana. 9.000 refugiats del mar, romanen aquí, aplegats en un espai molt reduït. Quan hi ha lloc, uns mil refugiats per dia són transferits als camps que hom anomena oberts».

El camp «Jubilee»

Dos grans edificis de 93 apartaments cada un, amb tres habitacions i balcó. A cada habitació hi dormen vint-i-dues persones, és a dir, seixanta sis per apartament. En total unes 6.300 persones que s'ofeguen en la pettesa dels locals. El nombre de refugiats és tant gran, que hi ha que transformar balcons en habitacions.

D'ençà a un mes, 8.000 seran traslladats a aquests dos edificis. D'altra banda, no hi ha res previst per a la distracció i el llure i no hi han llocs d'esbarjo per als infants. Les tensions creixents i llur perill no s'han d'excloure del futur proper.

El camp «Kai Tak»

A prop de l'aeroport hi ha Kai Tak: és el darrer i més nou dels edificis construïts. L'Alt comissariat de les Nacions Unides per als refugiats, l'ha confiat a Càrites de Hong Kong. Aquest camp és construït a base de barracons, ben airejats i moblats amb lliteres de tres pisos. Situació actual: 25 barracons i 10.000 refugiats.

També són freqüents els campaments de refugiats. Així el de Sa Klu, situat a uns 68 km. de la frontera on s'hi troben més de 40.000 refugiats dels quasi 150.000 que han travessat la línia fronterera entre Cambotja i Tailàndia, des que el Vietnam ocupà la zona i on tot el poble mor de fam, víctima de la pesta o la persecució.

Unes estadístiques que fan tremolar

Les estadístiques que forneix l'Alt comissariat de la ONU per als refugiats — establertes cap a les darreries del 1978 — parlen de dotze milions i escaig de refugiats a tot el món. La suma total de víctimes d'aquest drama del segle XX, es reparteix pels diferents continents. Així: Africa, 4.849.000; Asia, 3.986.000; Nordamè-

queden infants de
han mort tots

El seixanta per cent de la població de Cambotja està malalta i molts d'ells en perill de mort. Els refugiats instal·lats en els camps al llarg de la frontera, corren el risc d'ésser constantment bombardejats. L'agoria segueix i augmenta dia rera dia.

rica, 1.684.000; Sudamèrica, 85.000, Austràlia, 300.000; Europa, 1.572.000.

Quasi un milió de refugiats i de repatriats de les antigues possessions portugueses de l'Àfrica, viuen actualment a Portugal en unes condicions difícils i creen greus problemes en el mercat de treball d'aquest país en crisi.

A l'Àfrica hi han també enormes moviments de refugiats. Hom calcula que mig milió de persones es traslladen d'Angola cap a El Cairo, mig milió de Somàlia a Etiòpia, i la mateixa xifra a l'inrevés, 300.000 de Guinea cap al Senegal i 300.000 més cap a la Costa d'Ivori; 25.000 del Zaire cap a Angola i 145.000 d'Eritrea cap al Sudan.

400.000 infortunats van de Cambotja a Tailandia i el Vietnam; 200.000 han abandonat Birmanïa cap a Bangla Desh; 450.000 del Vietnam cap a Tailandia, Xina Popular, Malàsia i Hong Kong.

Al pròxim Orient hom calcula en un milió i escaig els palestins sense pàtria. Al Líban, la guerra civil ha fet que 90.000 persones haguessin de deixar per força llur terra natal.

Més lluny, a l'Oceà Atlàntic, 114.000 persones han fugit del seu país tot buscant asil a Europa o a d'altres països, com a l'Amèrica Llatina.

Els Estats Units han acordat de donar dret d'asil a un milió de refugiats cubans.

960.000 persones han abandonat Europa de l'Est cap a L'Occident i els Estats Units, on han demanat el dret d'asil en qualitat de refugiats.

Ningú sap ni coneix el nombre dels que mai han arribat a la fi de llur èxode. No cal dubtar que en són centenars de milers.

(1) «Agermanemants», núm. 158.

**Montserrat Vilaseca
Ferran Camps**

Montserrat: Mil cent anys del Monestir i centenari de la coronació de la imatge

Aviat farà cent anys de les festes del mil·lenari de la troballa i la coronació de la Mare de Déu de Montserrat, celebrades els anys 1880 i 1881. Hom les ha assenyalades com fusió de Montserrat dins la cultura catalana moderna.

El monestir renaixia sota el regim del primer abat, el pare Muntadas, mentre el país veia consolidada la Renaixença. El bisbe Urquinaona, Torras i Bages i altres sacerdots rellevants, i sobretot els que hi donaren impuls: Sardà i Salvany i Collell amb Verdaguer que escriví a propòsit la major part de les seves composicions montserratines. Aviat, doncs, farà un segle que es canta el Virolai.

Projecció sobre la cultura catalana

D'aleshores ençà Montserrat s'ha projectat en la cultura catalana, sobretot des dels temps de l'abat Marcet, en què el monestir dona els noms dels monjos catalans a la cultura universal —Suñol en la música, Ubach en la Bíblia, Albareda en la història, etc.— i els millors liturgistes, literats, músics i artistes del país cooperen a les activitats de la casa: hi ha una influència recíproca i sòlida, des del Congrés Litúrgic del 915 fins a les festes del cinquantenari, esdevingudes l'any 1931, arran mateix de la República.

Calia veure una altra dispersió, la immolació de molts monjos i els tres anys de guerra. Calgué refer la casa altra vegada, en un ambient més difícil. L'abat Escarré, home de paternitat i disciplina, amb amabilitat i amb durada, si calia, renovà el monestir i les seves institucions perquè serveixin de guiatge en una època ben fosca. És notable aleshores l'acolliment als seglars, començant pels joves escoltes, els artistes i els intel·lectuals. Fins que vingué la topada amb l'autoritat civil, i l'exili que el dugué a la mort.

Dues biografies importants

Qui vulgui conèixer els motius i els detalls d'aquests fets, a través de les biografies dels sis abats, presentats com **Els creadors del Montserrat modern**, en una continuïtat de cent

anys al servei de la cultura catalana, ha de llegir el nou llibre de Josep Massot i Muntaner. És un text que atrau el lector, el qual pot recordar per ell mateix algunes de les coses que explica; però que troba testimoniades amb molta documentació inèdita extreta dels mateixos arxius montserratins. L'historiador, però, s'hi enfronta amb tot el seu rigor crític, sense romanticismes, talment que es veu com Montserrat, sempre, s'ajuntava a la cultura catalana per la convicció que és un patrimoni dels seus devots, i del tresor que Déu ha donat a la veritat dels pobles. Els monjos hi col·laboraven, i a l'índex de noms es pot dir que s'hi troben en gran nombre els qui durant aquest segle han destacat com a capdevaners en llurs especialitats, seglars o religiosos, que han fet ensems una sola cultura i una sola dignitat humana. I també veurà la projecció que ha tingut, per altres abadiats de menys durada, aparentment més modestes, que han assolit funcions i llocs preeminents dins l'orde benedictí. L'historiador assenyala la mort de l'abat Gusi, encara no fa dos anys, com el final d'una època, començada per l'abat Marcet, del qual fou un eficaç col·laborador.

Començament d'una nova època

Els nostres dies, per tants motius de canvis i d'esperances, fan pressentir el començament d'una nova època, amb arrencades de fe i d'espiritualitat, i de catalanitat que s'hi agermani en la cultura. Per això voldríem, com l'autor ho desitja, que aquest llibre servís per a anunciar la commemoració del centenari de les festes de 1880 i 1881, a fi que els catalans —també comptant amb l'obra dels poetes i els artistes— tornen a manifestar l'afecció a Montserrat i a la Mare de Déu: és a dir, manifestant-nos visiblement cristians, com ho foren els nostres avis.

També aquest llibre, indirectament, ens ha desvetllat el record de molts d'ells. I d'un a un mirarem de retreure, de tant en tant, en aquestes planes, els homes que han fet la Catalunya cristiana.

Oswald Cardona

Punt de vista

Poder sense dignitat

L'ocupació de l'ambaixada dels Estats Units a Teheran i la reacció del poder constituït en aquell país en relació amb aquest fet, en el context d'una situació política difícil i complicada, subministra elements per a jutjar el règim que ha substituït el Xa. Obviament, ni condemnar el present implica, necessàriament, enaltir el passat, ni lloar l'actualitat vol dir, per força, blasmar els seus antecedents.

El fet estricte de l'ocupació de l'ambaixada, l'assumible no cal dir-ho, en principi pertany a un seguit de fets de violència que es repeteixen arreu del món. És, però, una actuació més greu que altres, si més no, per la implicació internacional que comporta, una implicació que no sols no és defugida pels seus protagonistes, sinó que és la base de llur actuació, car el mòbil de l'acció és pressionar els Estats Units per tal que lliurin el Xa a l'Iran.

I és de part del poder, precisament, quan les coses en compliquen, puix que, des d'un començament, tolera el fet i, fins i tot, se'n val. A partir d'aquí aquesta història és veritablement excepcional, a causa de la confusió de responsabilitats i obligacions que inclou: per mitjà tant de la tolerància com de la benedició, el màxim poder iranià tracta el fet de l'ocupació de l'ambaixada, que és una ruptura de l'ordre de convivència i relació normals, gairebé com una acció de govern, com una acció patriòtica lloable (I que consti que, ara i ací, no es tracta d'escatir si ho és o no, sinó de subratllar que un manament a l'ordre no pot ésser emparat dignament pels que han d'ésser màxims zeladors d'aquest mateix ordre).

Més enllà i més ençà del desenllaç concret, l'actuació oficial iraniana en aquest cas és un precedent dolent per als mateixos que ara l'han fet possible. El fet s'ha produït en un estat amb ribets teocràtics de govern i amb una estranya barreja de religió i política, però, tot els inconvenients de tota teocràcia i de tota barreja d'aquesta mena, fora injust assimilar automàticament la manca de dignitat que el poder ha palesat a aquestes situacions.

La veritat és que, sense oblidar tots els possibles contenciosos que Iran pot tenir i té amb els Estats Units, l'ocupació de l'ambaixada, esdevinguda eina de pressió amb l'aquiescència pràctica de les autoritats iranianes, deixa en molt mala situació aquestes autoritats. És un fet greu perquè, en defensar la vulneració de la norma en lloc del seu acatament, obre pas a l'anarquia real que pot malmetre el poder que ara tenen. I és un fet que el poder, sense dignitat, pot conservar tota la força material, però resta sense base moral per a l'exercici i governar sense base moral — governar de debò —, a la llarga, esdevé impossible.

Josep Faulí

Assemblea diocesana de Barcelona

Les normes per a la constitució dels grups

Els grups participants

1. Els grups participants en l'Assemblea poden ser:

- els grups constituïts en la diòcesi, com els de les associacions i moviments d'apostolat les entitats eclesials, els consells pastorals, les comunitats de religiosos i de religioses, els col·lectius de preveres. Igualment poden participar tots els altres grups que existeixen en la diòcesi, com els grups d'espiritualitat, de catequesi d'adults, d'acció pastoral, les comunitats de base...
- els grups formats amb la finalitat expressa de participar en l'Assemblea. La Secretaria farà arribar al Vicari episcopal o al responsable de sector funcional, la notificació d'aquests grups.

l'Assemblea amb una aportació econòmica per cada tema de treball en el qual s'inscriguin. Tal aportació de cada grup serà de mil pessetes com a preu indicatiu.

7. En la fitxa d'inscripció han de constar els noms i les adreces dels membres del grup, la identitat eclesial del grup, la zona pastoral o sector funcional, i el tema o temes en els quals d'inscriu el grup. Igualment ha de constar un membre com responsable del grup. Aquest impulsarà el treball, estarà en contacte amb la Secretaria i vetllarà pel funcionament del grup.

Observacions per al treball futur dels grups

- Quan es lliuri la documentació a cada grup inscrit, s'inclouran unes pautes per al funcionament del grup. Ja des d'ara es pot tenir present que el grup ha de fer almenys tres reunions per cada tema. Una primera per a comentar la documentació rebuda i les pistes de treball. Una segona per a posar en comú les aportacions preparades per cada membre del grup i una tercera per a redactar els resultats del treball del grup, que han de ser de caràcter operatiu i que hauran de ser presentats a la secretaria de l'Assemblea. Així mateix, cada grup ha de tenir present que, al llarg del treball, convé que participi en trobades d'intercanvi amb els altres grups de la zona o sector funcional.

- Es recomana que la composició dels grups de treball expressament formats per a participar en l'Assemblea, no sigui de preveres sols, o de religiosos o de religioses... sinó que tingui una certa varietat, més coherent amb la finalitat de l'Assemblea de fer créixer la corresponsabilitat entre tots els membres del Poble de Déu.

- El temps que es dona als grups és del gener al maig de 1980. La secretaria concretarà les dates en el moment oportú. Es considera que el treball de l'Assemblea

El nombre de membres dels grups

- Cada grup haurà de constar d'un nombre mínim de sis persones. Als pobles el nombre mínim podrà ser de quatre persones. Es recomana que el nombre màxim sigui de dotze persones.

La participació simultània a diversos grups

- Cada persona pot participar en els treballs de l'Assemblea en tots aquells grups ja existents dels quals forma part.
- Cada persona, tant si forma part de grups ja existents com si no pot participar en un o més grups expressament formats per a l'Assemblea, mentre no repeteixi el mateix tema de treball en aquests grups expressament formats.
- Una mateixa persona no podrà ser el representant de més d'un grup a l'hora de participar en la sessió final de cada tema.

La inscripció i l'aportació econòmica

- Els grups s'inscriran prèviament a l'Assemblea, omplint la fitxa que facilitarà la Secretaria i contribuiran a les despeses de

Ha estat notícia

el PERICLI

(De "El Periódico")

Situació conflictiva a Bolívia

El Congrés bolivià va condemnar de nou el cop militar i va fer una crida a l'Exèrcit i a la Central Obrera Boliviana, per a participar en la recerca d'una solució a l'actual crisi institucional. D'altra banda l'Assemblea dels Drets Humans va fer públic un informe sobre les víctimes de la violència. Unes 207 persones són les que han mort en els sagnants episodis que tingueren com a escenari el centre i els barris perifèrics de la capital boliviana. Els cancellers andins s'han reunit extraoficialment a Lima per a prendre una posició comuna davant la crisi boliviana, refusant el cop militar. El recent cop de Natusch, ha estat considerat en l'àmbit internacional com una interrupció al procés democratitzador del grup andí, en posar-se en entredit llurs principis.

Visita oficial d'M'Hammed Bucetta

El ministre d'Afers Estrangers del Marroc, M'Hammed Bucetta, ha visitat el nostre país per a tractar de les indemnitzacions als espanyols expropiats, cooperació cultural i tècnica i del possible pont o túnel a l'Estret de Gibraltar. Bucetta va fer vots «per una cooperació sincera i intensa» entre el seu país i Espanya, i també va assegurar categòricament que el Marroc està disposat a «lluitar fins al darrer home per a defensar el Sahara».

Creixement zero per a la economia el 1980

José Luis Leal, ministre d'Economia, ha declarat que la economia espanyola pot arribar a creixements mínims propers al zero en el proper any, com a conseqüència de l'adversa situació econòmica mundial i de la contínua puja dels preus del petroli.

Edward Kennedy inicia el camí cap a la Casa Blanca

Edward Kennedy, senador per Massachusetts, i Jerry Brown, governador de Califòrnia, han anunciat llur candidatura a la presidència dels Estats Units per a les eleccions del 1980. Amb això ja són tres els candidats del partit demòcrata —el tercer és l'actual president dels Estats Units, Jimmy Carter— que aspiren a la nominació demòcrata per a les eleccions presidencials a celebrar dintre d'un any.

Aprovada la segona llei orgànica constitucional

La Llei del Consell General del Poder Judicial, la segona que desenvolupa la Constitució, ha estat aprovada pel Congrés dels Diputats per

una gran majoria mercès al consens de centristes i socialistes. Els vots afirmatius foren: 243 (UCD, PSOE, PSA i Minoria Catalana), 22 negatius (PCE i PNV) i 9 abstencions (CD i els diputats del Grup Mixte, Bandrés i Heribert Barrera).

La Generalitat rep deu mil milions per a transports

S'ha firmat l'acord entre la Generalitat i el Ministeri de Transports i Comunicacions de l'Estat espanyol de les inversions a efectuar a Catalunya durant el període 1979-1983. Els acords firmats en aquesta ocasió, signifiquen una inversió total de 17.013.000 pessetes. Aquestes inversions afecten a obres que la Generalitat ha de portar a terme en els serveis del metro i ferrocarrils soterranis de Barcelona, en estacions de transport per carretera i en els ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

IràUSA, enfrontaments que no paren

Estudiants iranís van ocupar l'Ambaixada Nordamericana a Teheran, i encara mantenen com a ostatges a unes seixanta persones pertanyents a la dita ambaixada, fins que els EE.UU. no permetin l'extradició del Xà. Als EE.UU., iranís i noramericans segueixen enfrontat-se, mentre que el president Carter ha ordenat la deportació de tots els estudiants iranís que no tinguin a punt llurs visats per a romandre-hi. Els esforços dels noramericans per alliberar els ostatges, de moment, no semblen donar resultat positiu.

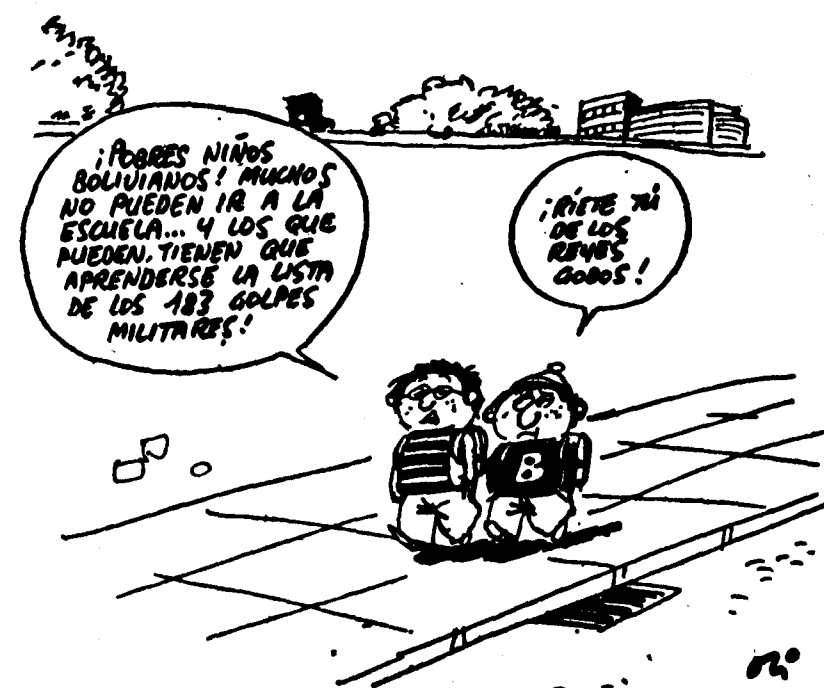
Davant d'aquesta situació, tots els observadors coincideixen a afirmar

que l'Iran està patint la crisi més gran que ha sofert des de la revolució islàmica del mes de febrer. Com hom recordarà, el primer ministre de l'Iran, Mehdi Bazargan, va presentar la seva dimissió que fou acceptada per Khomeiny, i actualment el govern està en mans del Consell de la Revolució.

Desaparició de Javier Rupérez

Javier Rupérez, secretari de Relacions Internacionals d'UCD, ha estat segrestat a Madrid per un escamot d'ETA-pm. L'organització separatista basca reivindicà el segrest a través d'una trucada a l'agència FRANCE-PRESS. Demana a canvi de l'alliberament del senyor Rupérez, l'amnistia, la retirada de les FOP (Forces d'Ordre Públic) i l'integració de Navarra a Euzkadi. Segons les darreres notícies, ni el govern ni la família són disposats a negociar. La seva desaparició no hagués tingut un caire especial si no fos perquè Rupérez havia d'assistir a la cloenda de la reunió de partits centristes ibero-americanos, com a membre de la dita presidència.

Miguel Arregui Martín, regidor de l'Ajuntament de Lacunza, pertanyent a la coalició Herri Batasuna, va resultar mort per trets efectuats per membres de la Guàrdia Civil, a la localitat navarresa d'Echarri-Aranas, sembla que per no aturar-se en un control. Dít control s'havia instal·lat —segons versió de la Guàrdia Civil— a conseqüència de l'atemptat que tingué lloc a Salvatierra (Alava), en el qual dos guàrdies civils varen resultar greument ferits en ésser metrallats.

(De "La Vanguardia")

blea requereix un espai llarg de temps per part de les persones i dels grups participants. Cal que sigui un treball de comunicació, d'aprofundiment i de conclusions, fet amb la màxima serietat, sinceritat i comunió per part de tot el grup, un treball responsable i profitós per als membres del mateix grup, per a la realitat eclesial que ells viuen, per a tota la diòcesi. També un espai

llarg permet que cada grup tingui la possibilitat de tractar més d'un tema i que cada persona pugui participar a la vegada en els diversos grups als quals pertany. Així mateix, un espai llarg és molt convenient per a facilitar als grups expressament formats per a l'Assemblea l'organització de dates i horaris de trobada i un procés de més coneixement i participació.

- Creiem recomanable que cada grup no vulgui tractar massa temes, sinó que més aviat procuri profunditzar bé en un o pocs. Si algun grup nombrós de persones vol distribuir-se en grups més petits per a tractar així més temes, cal que cada un d'aquests sub-grups s'inscriguin com un grup de treball de l'Assemblea i com a tal serà comptat al llarg de l'Assemblea.

Problemàtica viva

Entorn de les celebracions comunitàries de la fe

El fet

Avui hi ha una crisi general de l'oració, en les seves formes d'expressió més diferents. Crisi no vol dir menyspreu, sinó neguit, i en aquest cas desassosseg perquè, tot i veient la importància de la comunicació amb Déu, no sabem trobar la forma de pregar i d'incloure la pregària en la nostra vida. La causa profunda d'aquesta crisi pot ésser la recerca de la identitat cristiana en el món modern.

Aquesta crisi afecta, més o menys, tots els àmbits de la pregària: personal, conjugal, familiar, comunitari... Però, ara només voldríem fer algunes reflexions sobre aquest últim aspecte, tenint però en compte que la crisi de les celebracions comunitàries por tenir també altres causes: massificació de les eucaristies dominicals, subjectivisme...

Reflexions

A — Sentit d'aquestes celebracions

1. — La fe es posseeix en comú i és

patrimoni de la comunitat que reconeix Jesús com a Senyor.

2. — La missió de Jesús gloriós és la de fer-se present en la seva comunitat de fe. I això s'assoleix en la celebració:

— Quan dos o tres es reuneixen en el seu nom (veure Mt. 18, 19).

— Quan la comunitat formada celebra l'Eucaristia (llavors es compleix al màxim la promesa de Jesús «Jo seré amb vosaltres dia rera dia...», de Mt. 28, 20).

Els cristians, doncs, es reuneixen per celebrar llur fe per mitjà de la lloança comunitària, la petició comuna i l'acció de gràcies. Aquest és el principi bàsic de la comunitat que, abans que tot, és comunitat de fe exercida, és a dir compartida i celebrada (compartida en la celebració que és quan es comparteix a fons perquè, com hem vist, és en la celebració quan Jesús es fa present a la comunitat).

B — Objectius de la celebració

Cerquem quelcom de gratuït: Déu

en nosaltres, és a dir l'actualització de la fe, la conversió del l'home per l'Esperit de Jesús. No cerquem directament la unió de l'equip o de la família (se'ns donarà per escriure); ni la pau psicològica (idem); ni tan sols complir. No hem de tenir vergonya de dir que ens reunim per amor a Déu o, si es vol més casolà, perquè es bó d'estar units entre nosaltres i amb Déu.

Treure de la pregària aquest clima de gratuïtat iniciativa dels que estimen: Déu i els homes — és desnaturalitzar-la. Per això s'ha subratllat amb força, quasi exagerant, aquest punt.

Així, per escriure, la pregària ens donarà els dons de Pasqua: capacitat d'estimar, alegria, pau, perdó i intel·lecció de la Paraula de Déu (Crist) i de les paraules de Déu (les Escripures).

C — Condicions de la celebració

(Aquestes reflexions són aplicables sobretot en el cas de celebracions en grups o petites comunitats).

La vida quotidiana té les seves lleis, la seva inèrcia, el seu clima, demana unes actituds concretes d'esforç, tenacitat, treball, etc.

La «celebració de la fe» és el contrapunt de la vida quotidiana. És l'obertura dels homes a Déu, al fons diví al qual apunta tota l'activitat humana. És, correlativament, la irrupció del do diví en la família humana.

Cal, doncs, preparar aquest contrapunt. No es pot passar sense cap preparació de la vida quotidiana a la pregària. Aquesta preparació pot consistir:

a) El silenci tranquil, pot ésser símbol de l'esperada i presentida presència del Senyor.

b) Si la pregària es fa amb textos bíblics — a més del silenci — s'imposa una breu monició del sentit del text que es va llegir: per què el llegim, quin significat té, quina relació amb la vida de la comunitat que el llegeix...

c) Expressar amb tota sobrietat l'estat d'ànim dels participants o els fets que recentment s'ha viscut, expressats simplement en la presència de Déu, per tal que siguin com la pantalla on es projecta la llum de les lectures. Els fets viscuts donen relleu a la paraula i la paraula il·lumina els

fets, talment com la llum del sol pren color i relleu en el paisatge, el qual queda il·luminat per la llum.

Així preparem la pregària o la celebració sacramental: amb silenci, l'explanació de sentit dels textos i, sobretot, amb el colxi dels fets viscuts i expressats davant Déu.

Així el pas de la vida ordinària a l'oració ja no és brusca i com immotivat.

Reflexions pràctiques

1. — Si fallen les vostres celebracions comunes de fe, podrieu estudiar-ne les causes?

2. — Heu valorat el fet de la pregària en comú? Per què? Quines dificultats hi trobeu?

3. — Què busqueu en la pregària?

4. — Quan pregueu en comú, teniu presents les condicions de les quals ens parla el text?

Secretariat Diocesà de Pastoral Familiar

Introducció a la Gramàtica

Alexandre Galí

Tema 5 (Puntuació)

El punt interrogatiu s'usa en les preguntes.

En el conte, El Mariner de Sant Pau, de Jacint Verdaguer, hi ha el fragment que segueix:

— Sabríeu dir-me què és això?

— És una pala de forn — respongué un noi que no s'aixecava dos pams de terra.

— Què saps tu? — li digué son pare, que havia estat a marina. — Això no és una pala de forn, que és una pala de barca.

Exercicis. — Cerqueu fragments del vostre llibre de lectura en els quals hi hagi signes interrogatius.

El punt admiratiu es fa servir en les exclamacions.

En el mateix conte hi ha el fragment que segueix:

— Bona gent, sabríeu dir-me què és això?

— Ai, ai! Quina cosa de preguntar! — li respongué el més vell i per tant, el més autoritzat de la rodona. — Això és un culler.

— Què dieu que és? — preguntà el mariner no entenent la paraula.

Exercici. — Cerqueu unes quantes exclamacions de les que es solen fer habitualment i escriviu-les al vostre quadern.

El guió s'usa en el diàleg per a indicar on comencen i acaben les paraules del qui parla.

Exercicis. — 1. Fixeu-vos en els fragments de diàleg que hem transcrit i mireu com hi són posats el guions.

2. — Inventeu un diàleg d'uns nois que van a la botiga a comprar i mireu de tenir cura en l'aplicació del guionet, del punt interrogatiu i del punt admiratiu.

Per mitjà dels dos punts s'assenyala que el que es diu en una frase es va a desenrotllar en la frase que segueix. Per això els dos punts sempre es posen després del mot: per exemple, com segueix, exclamà, va dir, etc.

Exercicis. — 1. Fixeu-vos en els dos punts que s'usen en aquest fragments:

M'indicà el camí acompanyant-me un tros i em diu en deixar-me:

— Vos poreu pas trompar: hem d'anar a tombar per aquella coma que es veu d'ací; après, abans d'una hora trapreu en Janot amb les seves ovelles que vos guiarà. I bé, adéu! Bon camí.

(Dels Croquis Pirenencs, de Massó i Torrents. El català que s'hi ha emprat és propi del Rosselló).

En ésser a l'últim plat, el minyó es deia a si mateix: — Ets l'home més sortós del món: tenies gana i aquí trobes la taula parada i et serveix la bella Nadaleta, boca què vols, cor què desitges.

(D'una rondalla de Jacint Verdaguer).

2. — Cerqueu exemples de dos punts en el vostre llibre de lectura i copieu-los al vostre quadern.

Els parèntesis serveixen per a marcar el que enmig d'una frase es diu a part i en veu més baixa.

La serventa, veient venir el batibull, provà de retenir-lo; però en Joan, fora de seny, la rebaté d'una guitzeta (no és bonic de dir-ho, però guitzeta se'n diu) i després una altra i per fi una altra fins a tres.

Exercici. — En les frases que segueixen mireu de trobar el fragment que ha d'anar entre parèntesis.

La història que us vaig a contar a mi m'agraden molt les històries és una mica trista.

De lluny, per la carretera, enmig de la fosca, ara no us agafi por, es veia un llum molt petit.

La Bíblia a l'abast

Esperem la resurrecció dels morts

El llibre de Daniel és un escrit de la resistència jueva contra la dictadura despòtica d'Antíoc IV, de la dinastia dels sel·lucides, el qual farà gravar a les monedes el seu nom seguit de l'apellatiu Epifanes—en grec: Déu-manifestat—i que el poble, amb la subtil i irònica intuïció que li és pròpia, llegirà: Epifanes—el Foll. Eren temps de terror a Palestina. Antíoc imposava per la força de la repressió més brutal la unificació cultural i religiosa de totes les nacionalitats sotmeses a la seva fèrula. Els jueus s'havien d'hellenitzar, vulgues no vulgues. Prèviament havien estat espoliats amb el saqueig del temple de Jerusalem. Ara es desencadena una persecució implacable, sistemàtica, contra tot el que és jueu i es vol mantenir fidel al culte de Jahveh i a les tradicions del poble. Antíoc fa instal·lar al temple de Jerusalem sobre l'altar dels holocaustos una estàtua de Zeus Olímpic. És l'Abominació de la desolació, una manera de dir que la voluntat del rei es mofava i esclafava el poder de Jahveh. Queden suprimits per decret els sacrificis rituals del poble. Es prohibeix i es persegueix la pràctica de la circumcisió. També es proscriu el llibre de la Llei. La seva simple possessió o lectura són castigades. Els jueus són obligats a oferir sacrificis als déus del dictador. La no obediència d'aquestes imposicions és castigada amb la pena de mort. La por s'apodera de tothom i es va covant el ressentiment. La desorientació és gran. Com sempre sol passar, hi ha botiflers que col·laboren amb els nous amos. Hi ha també patriotes que ofereixen resistència. Uns responen amb la violència, que acabarà emboscant-los a les muntanyes i organitzant la guerrilla. Són el sacerdot de Modin, Matatis, i els seus fills, el cinquè dels quals, Judes, donarà a la família el sobrenom de Martell; els Macabeus. És a l'entorn de la guerrilla que es produeix una literatura de combat, una invitació a prendre les armes contra l'opressor.

No tota la resistència és violenta. Hi ha qui està convençut que les espases, per més santes que es vulgui proclamar-les, no solucionen mai res. El testimoniatge que el poble necessita no és el de la violència activa, sinó el de la vivència heroica de la fe i de l'esperança en Déu. Ell és l'únic Senyor de la història, ell és també el salvador d'Israel. El llibre de Daniel intenta al·mentar l'esperit de la resistència no

violenta. L'autor del llibre, Daniel és el nom del seu protagonista — un jueu pietós que viu la persecució d'Antíoc, examina la història a la llum de la fe i de la fidelitat al poble de l'Aliança, i, a partir d'aquest axamen, intenta mantenir la moral i l'esperança del poble. Al «Deu-ho-vol» dels activistes violents, oposa l'alternativa del «Qui-com-Déu?». L'esperança, eprò, és difícil de mantenir quan la sang dels màrtirs comença a córrer i lluny de veure's cap clariada de solució, l'horitzó cada cop és més negre fins al punt que humanament parlant tot sembla condemnat a l'apostasia general o a l'extermini del poble. Com si Déu no existís o no volgués escoltar els clams dels seus fidels. És llavors quan el profeta, que fa de teòleg de la història, s'esforça en penetrar el futur. El seu intent de descobrir el vel re-velar-que amaga el futur, el mena a la literatura apocalíptica. En grec el verb «revelar» és «apo-caluptein». La teoria de la llició, és molt senzilla: Si Déu, en l'antigor va salvar el poble perquè volia i podia fer-ho, ara Déu, que és el mateix de sempre tornarà a salvar-nos perquè vol i pot fer-ho. Això, però, com es diu perquè engresqui el poble i el faci introntollable davant de les escames de la prova? La literatura apocalíptica farà servir una gran varietat d'imatges, sovint fantàstiques i fins de vegades incoherents per a la nostra mentalitat. Les imatges són vehicles d'idees, van pel camí dels símbols. Si les saben «llegir» ens revelaran moltes realitats que difícilment es podrien dir amb altres recursos literaris. Però si les prenem com la filmació d'un reportatge en directe, o pitjor encara, com si es tractés d'una predicció fatalista, estem perduts: o no entendrem res del que l'autor vol dir-nos o ho entendrem malament.

El nostre text d'avui, com el que llegirem diuenge vinent, pertany a la secció pròpiament apocalíptica del llibre de Daniel. Avui el llegim la conclusió. Malgrat la duresa i la confusió de la persecució. Hi haurà un temps de gràcies com no se n'havien vist des de que existeixen les nacions— el fi serà favorable al poble, encarnació de la veritat i de la justícia: Serà salvat el teu poble. La vic òria de Jahveh, és segura. I amb ell triomfaran els que s'han mantingut fidels: Tots els qui estaran inscrits en el llibre.

Però, i els qui ja han mort? La multitud dels qui dormen a la terra de la pols— eufemisme pels «qui han mort» — es desvetllarà. És la primera vegada que en l'AT se'ns diu la fe en la resurrecció dels morts. El llibre de Daniel abandona la utilització del verb «ressuscitar» per significar simplement la guarició d'una malaltia o la restauració d'Israel, i l'incorpora al significat de desvetllar-se del son de la mort, o sigui passar de la mort a la vida. Els testimonis de la fe, els màrtirs, que han perdut la vida, també compartiran amb tots els israelites pietosos el triomf de la causa de Jahveh a l'hora de la salvació del poble. Jahveh els ressuscitarà per a la vida eterna. L'escàndol, doncs, de la desgràcia dels bons i de la prosperitat dels dolents, amb una mena de visió desencorajadora de la possible impotència de Déu, troba una nova resposta: el poder de Jahveh arrancarà del país dels morts —la terra de la pols— l'home enter, el cos i l'esperit, i el dotarà d'una vida superior. Els justos resplendiran com la llum del firmament. És el triomf de la virtut amb el seu gran poder exemplar. Per això, d'una manera especial els qui hauran conduït el poble pel bon camí brillaran com els estels per sempre més. Mentre que els impius, els perseguidors, els Antíocs de tots els temps, ressuscitaran per a la vergonya d'una reprovació eterna. Quan s'escriuen aquestes paraules faltaven un parell de segles perquè comencés la predicció de Jesús, anunciant la Bona Nova— l'Evangeli— de la salvació universal de Déu.

Josep M. Aragonés

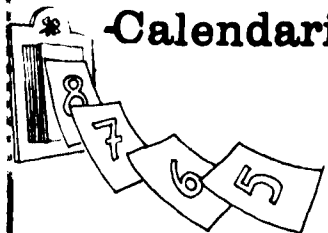
Catalunya
Crística

Redacció i Administració:

València, 244.

Te. 215 27 39

Calendari

Diumenge, 18 de novembre.— Sant Ot, Andreu, Cosme i Domènec.

Festa major al Pla de Santa Maria.

Fira a Terrassa.

El sol surt a les 6,43 i es pon a les 4,30.

Dilluns, 19 de novembre.— Sts. Poncià, Faust i Felicià, mrs.

Dimarts, 20 de novembre.— Sts. Felix de Valois, i Edmond, rei.

Festa major a Alella i Tona.

Dimecres, 21 de novembre.— La Presentació de la Mare de Déu.

La Presentació de la Verge Maria al Temple de Jerusalem és una pia creença que té el seu primer testimoni, o primera font, en l'obra apòcrifa que és el "Protoevangeli de Jaume"; remunta, per tant, a la primera meitat del segle II. A Occident, la festa començà a obrir-se pas el segle XI, i es va anar universalitzant a mida que l'anaren adoptant les esglésies i els ordres religiosos. El nou calendari ha reduït a simple memòria aquesta festa.

Festa major a Boadella
Fira a Puigcerdà.

Dijous, 22 de novembre.— Santa Cecília, verge i màrtir.

Per la descripció d'unes actes antigues sobre el festí de noces de Cecília, prové l'antifona "Cantantibus organis", que ha donat peu al patronatge de la santa sobre la música sagrada.

Sts. Esteve i Maure, mrs.

Festa major a Molló i Bolvir.

Fira a Artesa de Segre.

Divendres, 23 de novembre.— Sant Climent, papa i màrtir. Sant Gregori i santa Lucrècia. Sant Columbà.

Festa major a Sant Climent Sescebes i Espunyola.

Dissabte, 24 de novembre.— Sant Alexandre, Romà i Santa Flora, v.

Fira a Banyoles.

L'Església celebra

18 de novembre.— Diumenge XXXIII de durant l'any. Lectures: 1a Dn 12, 1-3; Salm 15; 2a He 10, 11-14. 18; 3a Mc 13, 24-32.

19 de novembre.— Dilluns de la setmana XXXIII de durant l'any. Lectures: 1a Ma 1, 11-16. 43-45. 57-60; Salm 118; 2a Lc 18, 35-43.

20 de novembre.— Dimarts de la setmana XXXIII de durant l'any. Lectures: 1a Ma 6, 18-31; Salm 3; 2a Lc 19, 1-10.

21 de novembre.— Dimecres de la setmana XXXIII de durant l'any. Lectures: 1a Ma 7, 1-20. 31; Salm 16, 2a Lc 19, 11-28.

22 de novembre.— Dijous de la setmana XXXIII de durant l'any. Lectures: 1a Ma 2, 15-29; Salm 49; 2a Lc 19, 41-44.

23 de novembre.— Divendres de la setmana XXXIII de durant l'any. Lectures: 1a Ma 4, 36-37. 52-59; 2a Lc 19, 45-48.

24 de novembre.— Dissabte de la setmana XXXIII de durant l'any. Lectures: 1a Ma 6, 1-13; Salm 9; 2a Lc 20, 27-40.

Guió musical

El dia 22 d'aquest mes celebrem la festa de santa Cecília. Aquesta santa ha estat des de sempre Patrona de la música. Segons una tradició, Cecília va ser promesa del jove Valerià, de la noblesa, a finals de l'impero romà.

Com que els pintors de tots els temps ens la presenten tocant un instrument semblant a l'orgue, podem suposar que seria una gran enamorada de la bona música.

Es molt difícil d'anotar un informe exhaustiu de totes les activitats musicals de casa nostra. Els dies, les hores i els minuts són tant fugissers, —per dir-ho d'alguna manera— que gairebé és impossible de controlar tot el que fan els grups orquestrals, els conjunts, els solistes instrumentals i vocals, etc. I això tant els d'aquí com els que venen de fora.

Hom resta admirat, per exemple, que un compositor i crític musical de primera fila, com és el mestre Xavier Montsalvatge, pugui assistir a totes les actuacions musicals, i que, amb la seva prosa estilística tan bella, ens doni uns reportatges de crítica musical tan encertats objectivament. Cosa semblant podríem dir d'altres crítics musicals de la premsa catalana.

La producció de discos i cassettes és tan gran i diversificada, que

només cal entrar a les botigues especialitzades en aquest comerç per a que hom resti embafat de tanta gravació discogràfica. Sopren la quantitat de fundes de discos i estoigs de cassettes i la seva presentació adorna nada amb belles, o no tant belles, colorines.

Es un motiu de gran joia el cas del Papa Wojtyla que ha gravat un disc amb sis cançons poloneses cantades per ell mateix en el viatge que féu a la seva terra nadiua. De segur que santa Cecília n'estaria joiosa si l'escoltava.

Desconeixem les gravacions musicals que les emissores de ràdio tenen en els seus arxius. Ha d'ésser fabulós el material que tenen, si pensem que els seus directors, o tècnics de programació, han d'interposar música a molts programes, i això durant totes les hores del dia i moltes hores de la nit.

I què direm de la música dels grans genis dels temps passats, Bach, Beethoven, Chopin, etc. convertida en versió de ritmes de pas doble, jazz, rock-and-roll i d'altres, que —com a simple ritme, no en som enemics? Quina cara hi posarien aquells grans mestres i compositors? Em sembla, de pomes agres...

En canvi estem segurs que restarien extasiats si escoltessin les seves composicions amb la perfecció i grandiositat amb que ho fan en versió original i tècnicament ampliades, els grans conjunts orquestrals i solistes professionals dels nostres dies, perquè són molt millors que els del seu temps.

Se sol dir que el terme gramatical

músic amb l'accent sobre la u, denota tècnicament bona qualitat en el subjecte que el duu; i amb l'accent sobre la i, denota qualitat dolenta. Doncs, que santa Cecília protegeixi a ambdues menes de músics —perquè no?— i inspiri als bons músics, bona música.

Joan Gamissans i Anglada
Organista de la Catedral de Barcelona

Un compàs d'història de la música catalana

Als Països catalans, els músics professionals figuren en la vida cívica i cultural des de temps immemorials. A l'any 1599, un grup de músics barcelonins i forasters demanen el lloctinent l'autorització per a constituir una confraria de músics per a protegir llurs interessos i que controlés l'accés de nous professionals al gremi.

La confraria fou posada baix l'advocació de sant Gregori, papa, i de santa Cecília, i estava dirigida per

quatre majors, elegits pels seus membres. Calia pertànyer a la confraria per a poder exercir la professió de músic, tant públicament com de manera privada.

El reglament de la confraria fou modificat per Felip V, després de la Guerra de Successió. Després de la guerra del francès, la confraria, que havia deixat de reunir-se, es va tornar a constituir (1816), però amb la decadència dels gremis va acabar per extingir-se, partint de 1827.

SALUT DE LES VOSTRES FAMÍLIES
PROTEGIU-LA EFICACIAMENT
BEVENT

AGUA VITAL DE FOURNIER

DE LA GARRIGA
GRAN PUREZA DIGESTIVA DIURÈTICA

HOSTAL
MONTCORBISUN
CASAU - VIELLA

Tot confort
Calefacció central
Restaurant gastronòmic

Estances especials per Nadal,
Any Nou i Reis

Prop de les estacions d'esquí de Tuca i Baqueira.
Reserves a Barcelona: telèfon 254.28.49

Quan diem:

Hosanna

«Ajuda'ns, doncs!» Heus aquí la significació original d'aquesta paraula hebrea, convertida en aclamació de la litúrgia jueva, i assumida com a tal per la litúrgia cristiana.

Es tracta d'un crit alhora de confiança i de súplica al Senyor que pot ajudar i salvar. La litúrgia jueva utilitzava aquesta aclamació especialment en la festa de les Tendes, o Tabernacles. El significat d'aquesta celebració —encara avui vigent a les comunitats d'Israel— consisteix en fer memorial dels anys de pelegrinatge del poble pel desert, és a dir, del temps en què el poble vivia en tendes, entorn de la Tenda del Senyor, llocon esguardava l'arca de l'aliança. L'aclamació Hosanna, en aquest context, és un crit de súplica i de victòria: Déu salva al seu poble, Déu està enmig del seu poble en les dificultats, Déu escolta el clam dels que l'invocuen.

A l'evangeli, l'aclamació Hosanna es troba en l'entrada de Jesús a Jerusalem. La narració d'aquesta escena fa pensar molt en el ritual jueu de les Tendes, durant el qual hom feia una processó amb palmes a les mans. Jesús és realment el Senyor que ha vingut enmig dels homes per salvar-los, per ajudar-los, per fer-los participar de la seva victòria definitiva. A Ell, amb tota propietat, li escau dir: Hosanna, Ajuda'ns, doncs!

A la litúrgia cristiana, cantem l'Hosanna especialment el diumenge de rams, quan repetim simbòlicament l'entrada de Jesús a Jerusalem, en començar la Setmana Santa. Però fins i tot cada dia, en l'aclamació eucarística després del prefaci, cantem o recitem aquestes paraules didigides a Crist: Hosanna dalt del cell! Bene! el qui ve en nom del Senyor! Hosanna dalt del cell! Es ben clar que fem referència a l'escena evangèlica esmentada. I és que, certament, l'Eucaristia ens porta la presència del Salvador que entrà un dia gloriós a Jerusalem anunciant l'entrada gloriosa a la dreta del Pare, a través de la mort, i més enllà, l'entrada gloriosa, amb tots els sants, en el Regne de Déu. Hosanna dalt del cell! Ajuda'ns, doncs, Jesús Salvador, que ets a la dreta del Pare, intercedint per nosaltres!

Pere Tena

Subscriu-vos a

CATALUNYA
CRISTIANA

Costums i tradicions

Santa Cecília i el llegendari

Que Gaia Cecília Tanaquil, de la noble família romana dels Cecilis era cristiana i havia fet vot de castedat; que havent-la casada amb el patrici Valerià el convencé de repecar-la i es convertís, cosa que es realitzà essent batejat pel papa Urbà; que ambdós esposos moriren màrtirs; que Cecília agonitzà durant tres dies; que l'any 821, el Papa Pasqual I trobà el seu cos en un sarcòfag al cementiri de Sant Calixte; que el 1599, havent-lo traslladat a l'església que li fou dedicada en el Trastevere on el cos, encara tapat amb el vel tenyit de sant pogué ésser venerat per Climent VII, són fets que cavalquen entre la història i la llegenda, car per haver succeït a darreries del segle II, o començos del III, no ha estat possible trobar-ne proves prou fiables.

Cert, això, sí, que Cecília és venerada com a santa des de fa segles i, des de la fi de l'Edat mitjana és tinguda arreu com a patrona dels músics. Pel que fa a Catalunya, segons sembla, la primera confraria posada sota la seva advocació fou la de Barcelona, establerta el 1599, o sigui el mateix any del dessús dit trasllat.

En aquest aspecte sorgeix un altre interrogant: Per què és patrona de la música? Molts opinen que per raó d'haver concegut filla de noble família com era la música entre d'altres arts. La hipòtesi no sembla massa consistent i fins Dom Philippe Rouillard en el seu "Diccionari dels sants de cada dia" s'atreveix a dir que aital patronatge es deu a "una falsa interpretació", si bé tampoc no explica quina és aquesta.

A banda de les festes pròpies dels músics el dia de llur patrona, no tenim costums ni tradicions especials. En canvi, en el llegendari trobem un parell de narracions referides a Santa Cecília de Montserrat, una de les quals explica el perquè de tal dedicació.

Temps era temps existia un petit senyoriu a Montserrat, on residien un noble de Marganell, la seva virtuosa esposa Cecília, i una filla de poc temps. El diable que mai no para de treballar per perdre les ànimes, es presentà un dia al castell, vestit de caçador i amb el pretext d'haver-se extraviat per aquells tocoms. Sabia que el marit era fora i que la dama no li negaria hospitalitat.

Efectivament les coses anaren com volia i durant el sopar, el fals caçador digué a Cecília que la filla que ells creien seva, no era sinó la dels dits, puix que havent mort la de la senyora, l'havien canviada i que, arrepenit, el didot volia revelar-ho a bans de morir.

La dama, enfellonida i instigada pel maligne, anà a les cavallerisses on feia de mosso l'home de la dida i el colpí de mort. A sangs calentes, encara, ella amb l'ajuda del diable tragué fora la víctima deixant abandonat el seu cos entre uns matolls.

L'home, però, encara no havia mort i fou trobat agonitzant pel cavaller, de retorn al castell. El dissortat didot li revelà qui l'havia occit morint després als braços del noble. Aquest airat arribà a casa i trobant Cecília amb aquell desconegut la matà d'una estocada mentre el diable esclatava en una forta riallada i tot el castell s'esfondrà. Ja només restà sencera la capella que, els monjos de Montserrat, convertirien més tard en abadia dedicada a la patrona de la dissortada castellana.

L'altra llegenda explica que hi havia el costum de que un dia a l'any, a l'abadia donessin un llonguet i un got de vi a tothom qui ho demanés. Les despeses corrien a càrrec dels principals propietaris de les cases de pagès dels voltants, però un d'ells, amo de Can Calsina, excessivament gasiu, trencà la tradició i es negà a donar blat con es venia fent. Aquell any es declarà una pesta que matà tota la família del mas, menys un noi de bresol, el qual fou alletat per un gosset.

Passaren els anys i el minyó ja era ben ceptat quan tingué coneixement del fet i, en penitència, no sols augmentà la seva contribució a l'almoina, sinó que feu erigir una capella al seu patró, sant Joan. I mai més, ni al més el nom del quel perdurà per l'linia de baró, ni als dels altres benefactors de Santa Cecília, no es produí cap epidèmia.

Esteve Busquet i Molas

Pensant-hi bé

La tardor

Entre la mare terra i nosaltres -fills d'ella-, vulguem o no, hi ha una inefable relació existencial.

(De debò que no tinc manies astrològiques o llunàtiques. Ara de mala lluna i dies grisos, emboirats per fora i per dins en tenim tots, oi?).

Hi ha unes correlacions entre l'esdevenir de la nostra vida i la vida de la naturalesa. Ella és i nosaltres som en ella en un mateix àmbit espacial; existeix una vivència i una convivència, una certa comunió de vida, uns lligams entre la nostra vida i la seva vida.

Quan el sol Pare arriba a un país i s'ajup per a besar el sol, el gest és un acte d'acolliment i de tendra estimació envers els fills, d'aquella terra, vitalment afaïonats pel clima, per les colors, per les belleses i les grandeses, alhora naturals i espirituals, de cada terra.

Les terres esdevenen "pàtries" (de pare), quan els homes, fills de Déu i fills de la terra, identifiquen llur filiació social, és a dir, que són fills d'una terra concreta, de la que han heretat una llengua i una idiosincràcia concretes.

Veïueu, sense adonar-me'n, us etzibo tota una filosofia casolana.

Es que la tardor és un temps que convida a pensar.

Un temps que convida a penetrar en l'interior del viure.

Els poetes que tenen el carisma de captar els corrents subterranis que animen les circumstàncies, a la tardor s'engresquen: la mort de les flors, la caiguda de les fulles, aquest lent i bigarrat despullament tardoral dels arbres, són temes mol prolífics.

Els pintors també: les postes de sol, resplendents entre cúmuls de boires, després de que un bon ruixat ha deixat neta i lluent la cara de les coses; les diferents tonalitats de les fulles lluitant abans de morir.

També hi ha, cada any, una tardor de l'home.

Comencem a recollir-nos després de l'extroversió de l'estiu; no som tan xerraires ni cridaners. Comencem a posar-nos abrigalls, a tancar portes i finestres.

Comença la temporada més oriental del nostre temperament llatí.

La nit s'afanya a venir, i és mandrosa en anar-se'n.

Al sol li costa llevar-se i escalfar de debò.

Totes aquestes circumstàncies a "fora", ens conviden a girar-nos cap "endins".

A la tardor sembla que bufi un aire estrany. (Això de bufar m'ha fet pensar que la tardor és temps de "bufes": castanyes, bolets, llenya...).

Es que la naturalesa comença a preparar la seva nova maternitat. Aparentment restarà descolorida, nua. Però en el seu interior està creant nova saba per a futures primaveres. Renúncia a la superficialitat per a guanyar interioritat i arrelament.

No tenim perquè entristir-nos a la tardor; que val la pena perdre superficialitat i aparença, per guanyar ser i pregonesa.

A la tardor ja hem recomençat seriosament les nostres tasques; sobretot aquella d'esdevenir cada vegada més homes mitjançant l'acció creadora del viure quotidià.

La tardor ens recorda la necessitat d'interioritzar el viure. De col·locar cada cosa al seu lloc. De retornar constantment, per exigències d'autenticitat, a les fonts de la realitat, a les arrels, a la soca, al tronc, perquè el viure no sigui un "anar-se'n" per les branques", o un simple papallonejar per damunt les flors sinó un avançar pacient i joïós, vers aquella possible plenitud, a la que -da u, segons la seva mesura, està cridat.

Xesc Solià

Pau López parla del seu llibre

«Els cristians i l'educació dels fills»

Al final de l'autobus 7, tocant a la Plaça de les Glòries, té la seva llar aquest home, casat des de fa vint-i-cinc anys, i també des de fa més de vint-i-cinc anys dedicat a l'educació. La seva casa, petita, em diuen que fou publicada a la Revista El Mueble, com a possible exemple d'adaptació a una família nombrosa (té cinc fills). M'obre la porta la senyora i, amablement, em diu que m'espera, que el seu marit no pot trigar. Aquesta estona l'aprofito per a "xafardejar", realment en aquesta casa els fills hi són presents: està ben guarnida amb dibuixos, ceràmica, treballs manuals, escrits... faig un comentari sobre això a la senyora, i em somriu, mentre penja en el suro fixat al corredor de la casa l'última aportació de la petita, de sis anys.

El títol del llibre, vol dir que només té valor per als cristians?

No. Jo crec que el que hi exposo té valor per a qualsevol família seriosament preocupada per l'educació dels fills. La naturalesa humana és un patrimoni de tots els homes. Es per això que la seva defensa interessa a tots els homes. He volgut, tanmateix, adreçar el meu llibre als cristians, perquè en l'ambient actual hi ha com una mena de vergonya per la identitat cristiana, i això fa que sovint els pares cristians siguin els més desemparats.

El que diu sobre els complexos i els dubtes, és potser el que tracta en el primer capítol titolar «Estem fets un garbuix»?

Exactament. Aquest capítol, escrit a manera d'introducció, vol ser una ajuda reflexiva per tal que les famílies, pensant amb el seu cap i determinant-se amb la seva consciència, estableixin la crítica del pseudo-intel·lectualisme que ens volta, i recuperin la seguretat en la confiança, en el sentit comú, en la senzillesa i en tants d'altres valors humans i cristians als que sovint donem mala premsa.

Sota quin punt de vista enfoca el capítol dedicat a la paternitat?

Fonamentalment des d'un punt de vista personalista. Al·ludeixo a la paternitat biològica; parlo de la paternitat social; no oblidó la paternitat sobrenatural; però ho centro tot en la paternitat personal: ser pare humà vol dir donar vida humana i per consegüent provocar la vida personal.

«Per què un capítol dedicat a l'educació, si tot el llibre tracta el tema educatiu?»

Això respon a un convenciment molt arrelat en mi: jo penso que, en uns moments tan complicats com els que ens ha tocat viure, el camí de l'ajut real als nostres fills passa per la recuperació de la senzillesa; i ja ho veu: preguntar-se què vol dir ser pare i què vol dir educar són dues preguntes ben senzilles. Això no vol dir pas que no tinguin una profunditat gairebé inexhaurible. Però ja és hora que descobrim que la profunditat i la senzillesa mai no han estat oposades.

El plantejament que fa de l'escola en el capítol que hi dedica és principalment sociològic?

No. Com en tot el plantejament vol ser un ajut als pares per tal que tinguin uns quants punts de referència sòlids quan hagin de tractar amb l'escola, i

puguin així tractar amb els responsables de les qüestions que afectaran la vida dels fills. Evidentment aquest propòsit comporta l'atenció a la realitat social, però també comporta el pensament sobre allò que deu ser un centre educatiu.

Finalment, l'últim capítol el dedica al sexe. Per què ha considerat necessari tractar aquest tema?

Perquè, malgrat que el sexe ens inunda per tot arreu, és molt poc freqüent parlar-ne, a partir de la dignitat de la persona. Molts dels nostres joves arriben a la maduresa sense haver sentit parlar de realitats tan importants per a un conreu sa del sexe com per exemple: la fidelitat, la delicadesa, el sacrifici, el compromís definitiu, l'amor compromès, etc. Jo voldria animar els pares a parlar-ne amb els fills amb senzillesa i veritat.

C. C.

Racó del llenguatge

Els noms dels pobles (3)

Mirem, doncs, de respectar la q en noms de poblacions com Lliçà de Munt, l'Arboç, Llançà i no oblidem de doblar la s a Vilassar, Terrassa, Sant Joan de les Abadesses o Borrassà.

No solament en els noms geogràfics sinó en totes les paraules catalanes hem de rebutjar tota y que no formi part del so ny, en castellà ñ. Així escriurem Teià, Montbui, Alcoi, Montgai, Anoia, Moia, etc.

En canvi aquesta y ens és imprescindible per formar el dígraf ny que col·locarem sempre en lloc de la ñ castellana: Catalunya, Banyoles, Montseny, Cerdanya, Canyamars...

Un altre detall consisteix a ometre l'article definit indegudament en noms on tradicionalment i per iniciativa del poble sempre s'hi ha posat, com són: els Hostalets de Pierola, el Masnou, Vilanova i la Geltrú, La Bisbal, les Pallargues, el Tarrós, el Vendrell.

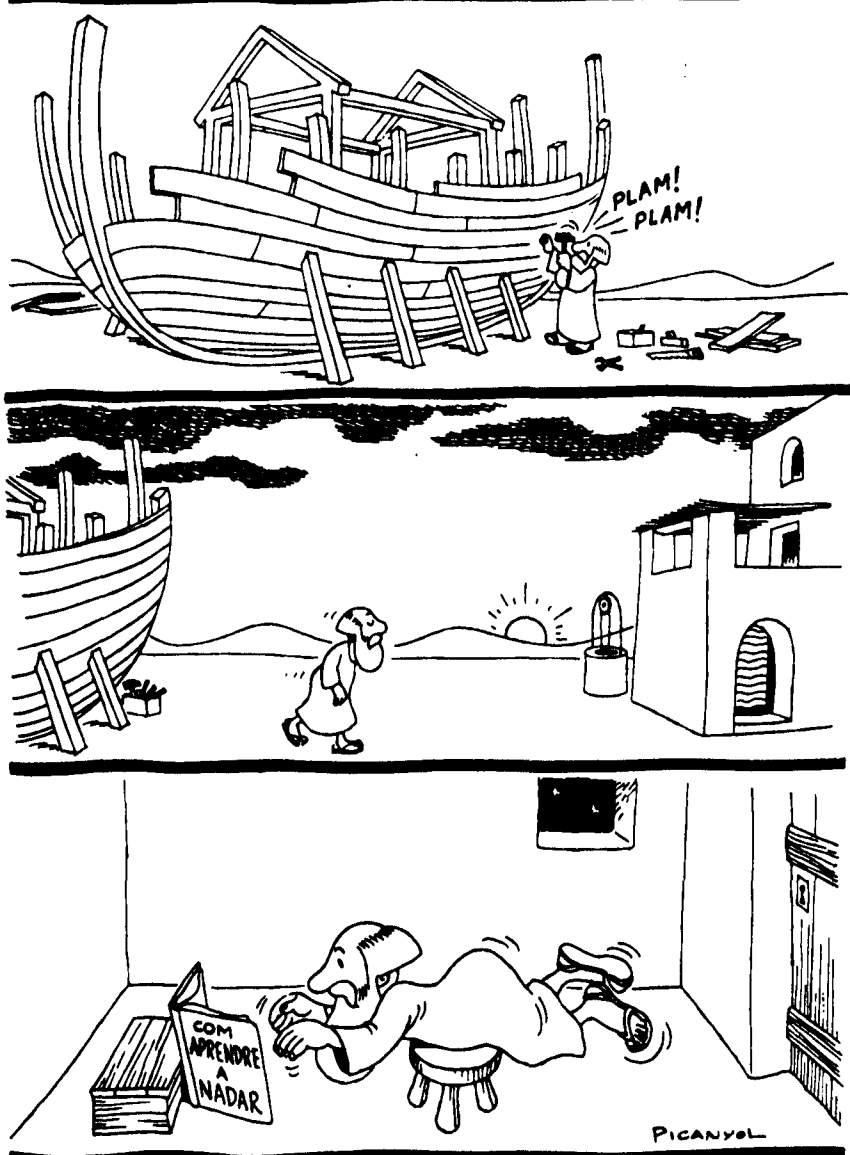
No fem com aquell alcalde franquista que volia suprimir per decret l'article del Vendrell i oficialitzar-ne el nom com a Vendrell a seques. Prou que, malauradament, i cada dia més a la parla col·loquial hom obli-

da aquestes partícules que donen caràcter als nostres noms de lloc. Hem de lluitar per no perdre aquests senyals d'identitat, la degradació dels quals la devem, en bona part, als rètols de les estacions de la Renfe o als indicadors oficials de les carreteres escrits per un centralisme ignorant i deformador. No en feu mai cas i quan vulgueu escriure correctament el nom d'un poble, d'un riu, d'una muntanya, d'una ermita o qualsevol nom propi de la geografia catalana, acudiu a fonts més dignes de crèdit.

Perles ortogràfiques

Al final d'una carta al director d'una revista setmanal diu així: "Agraïnt-li la seva atenció: i signa. On és aquí la falta d'ortografia? No hi ha d'haver dièresi. Es una falta poc important, si voleu, però desmereix d'un escrit on n'hi havia molt poques. El gerundi és excepció de la dièresi com també ho són l'infinitiu, el futur i el condicional. Només aquests quatre temps verbals. Si s'acomia des dient: molt agraït, la dièresi hi seria correcta.

Albert Pera

Fent camí pels nostres paisatges

Beget i l'Alta Garrotxa

D'un temps ençà es parla bastant de l'Alta Garrotxa i de les seves possibilitats com a parc natural. Es un país aspre i solitari on —el que no passa sovint— la grandiositat del paisatge i la seva feréstega escenografia s'acompanya del toc endolcidor i amable d'una constel·lació de vells temples romànics escampats ençà i enllà, en els llocs més inesperats.

Potser siguin Oix i Beget els dos únics nuclis urbans —petits nuclis certament— existents en el cor de l'Alta Garrotxa, i si l'amic lector no coneix la regió li recomanaria d'escollir una visita a Beget per a tenir-ne una primera impressió. Es una excursió ben interessant, plena de cops d'efecte sorprenents, ideal per a la tardor i amb un objectiu final de primeríssima categoria. Val la pena!

Per la porta de Camprodon

El primer que cal fer es arribar-se a Camprodon que, dit sigui de pas, ja és una localitat d'un interès considerable. Hom pot fer-ho bàsicament des d'Olot, per Sant Pau de Segúries, o des de Ripoll, per Sant Joan de les Madesses, sense oblidar que Camprodon és, a l'ensens, la porta no solament de la carretera a l'alta vall del Ter (Setcases) sinó també la de la carretera que per Coll d'Ares, entra a la comarca, avui francesa, del Vallespir.

Es precisament agafant aquesta carretera que el lector trobarà a la dreta, a cosa d'uns tres quilòmetres de Camprodon, la carretera que va enfilant-se suaument cap el Coll de la Boixeda, un dels portals de l'Alta Garrotxa. Si el paisatge immediat és bellíssim, cal fer una parada al coll per a contemplar aquest torturat mar de muntanyes i valls que s'obre cap a llevant, encapçalat pel culminant Comanegra i tancat al lluny pel característic casc prussià del Bassegoda.

Rocabruna com a primera fita

La carretera asfaltada gira cap a l'esquerra i, pel vessant de la muntanya va acostant-se al caseriu de Rocabruna, una mica disseminat. Com que després de la forta raonada per a salvar la riera que baixa de Coll Prugent, hom la té a la immediata dreta, val la pena d'aturar-se per a visitar el bell exemplar romànic que és l'església de Sant Feliu, obra del segle XII, de volta de canó apuntada i absis arrodonit, i amb coberta de pissarra. El forrellat de la porta és ben interessant.

Dret al sur, i dalt d'un turó dominant a mil metres d'altura, hom divisa les restes del castell de Rocabruna les parets del qual, amb presència d'opus spicatum, traspuen antigor, però de la seva capella de Sant Llorenç, ni rastre!

Un poble que s'amaga al visitant

Llevat miracles de darrera hora —i no és impossible— la carretera asfaltada s'acaba i continua com a pista acceptable. Hi ha una forta devallada, amb moltes giragoneses, fins a situar-se en el fons ple de vegetació de la riera de Beget, poble que resta invisible. Riera avall, cal completar el total de 16 quilòmetres que hi ha fins a Beget, des de la carretera general i trobar-se, de sobte, davant d'un inesperat nucli urbà presidit per un dels monuments romànics més estimables.

Permeti'm el lector, repetir-li que, si no coneix aquest petit poble garrotxí, s'emportarà una ben agradable sorpresa. És un autèntic pessebre de cases rústegues i pintoresques, de petits carrerons i ponts sobre els braços fluvials que originen el riu Llierca, on abunden els motius per a l'admiració i per a la càmera

fotogràfica i no hi falta tampoc l'hostal posat amb dignitat i ben integrat en el conjunt. Sortosament, tan la gent del poble com els nous propietaris i estendants provinents de ciutat —àdhuc no hi falta qui ha vingut de Veneçuela— han respectat la fisonomia del lloc sense fer-hi malvestats ni estridències.

Una impressionant majestat

Però —diguem-ho desseguida— la gran meravella de Beget és el seu temple parroquial de Sant Cristòfol, sens dubte el valor monumental més considerable de l'Alta Garrotxa. Restaurat amb encert, despullat d'afegitons impropis —com el porxo que tapava el portal— presenta un bell absis amb arcaïons llombardes presidit per una deliciosa finestra amb columnetes i capitells, una nau de volta apuntada, una portalada amb cinc arcs en degradació, columnes i capitells mitològics i, so-

bretot, un campanar de torre meravellosa, els tres pisos superiors del qual son obra característica del segle XII.

Però falta encara el tresor interior. Salvada, l'església, de la destrucció, l'any 1936 —el coratge de la gent de Beget fou admirable— conserva els altars barrocs, una imatge d'alabastre de la Mare de Déu de la Salut, romànic-gòtica, un retaule gòtic del segle XIV, una romànica pila baptismal i, per damunt de tot, aquesta sensacional talla d'un Crist en Majestat, hieràtic i sorprenent, obra d'art dels segles XII o XIII, la vàlua i importància de la qual és coneguda arreu.

Un monument excepcional, un poble pintoresc i encisador, un paisatge circundant grandios, un itinerari d'accés ple de bellesa. Què més es pot demanar?

F. Gurri i Serra

Excursionisme i cultura (8)

Ermita de Santa Maria de l'Atl Urgell

L'ermita que avui visitarem, és una de les més boniques de la comarca de l'Alt Urgell, anomenada de Santa Maria i situada en el municipi de Josa del Cadí.

Es d'estil romànic, si bé al seu interior hom pot contemplar-hi les arcades que recorden força l'estil pre-romànic, cosa que fa pensar que no fóra gens estrany que es tractés d'una església reformada, i confirmada en el que entenem per edifici romànic, si bé el seu absis és, almenys, amb un finestral central. Com podeu observar, té tres contraforts que aguanten la part sud-est de l'absis i la paret sud.

Aquesta capella, o millor dit, ermita, és situada a un quilòmetre aproximadament de la població de Josa del Cadí, a quatre-cents metres de la carretera d'arribada a la població i que ens portaria a Tuixén o a Gósol, segons si tirem a l'esquerra o si bé ho fem cap a la dreta, sortint de Josa.

Cal demanar la clau dalt la població, si bé hi ha les dificultats normals en els nostres dies per aconseguir-la, ja ara no es fien de ningú, i amb força raó. El campanar de cadireta com podeu observar, és de construcció posterior a l'ermita i és situat a ponent.

Com podeu prou endevinar, cal caminar uns deu minuts des del poble, o força menys, si deixeu el cotxe a l'entrada de la carretera d'aquest meravellós poble, i dic meravellós, perquè és sens dubte un dels més característics de tot el Principat de Catalunya. La seva situació al cim d'un petit pujol, situat al mig d'una vall, crea un conjunt pintoresc cent per cent, i si arribeu a aquesta localitat a mitja tarda en dia de sol, per la carretera de Tuixén direcció Gósol, és llavors, en tocar-la la llum solar, quan vertaderament quedareu extasiats de tanta boniquesa.

De camí recomanable per arribar-hi, no sé quin dir-vos, ja que cap de tots tres no és massa bo, però jo hi he anat sempre per Solsona, fins a Sant Llorenç de Morunys, o bé pujant cap al Port de Comte i seguint la carretera més ampla, que va a trobar-se amb la de Sant Llorenç, i allà mateix, a cinquanta metres, comença la carretera sense guilvanar, que ens portarà a Tuixén, on, voltant per sota la població, trobarem la desviació que porta a Josa del Cadí a la dreta, i cap a la Vansa a l'esquerra, amb indicació.

Camí de Josa, trobareu a la dreta, a cosa de tres quilòmetres de Tuixén, l'ermita romànica de Sant Jaume —la clau la tenen Tuixén—, i al cap de cinc quilòmetres més ja arribareu a Josa del Cadí.

Un altre itinerari és per Gósol, anant-hi per Berga en direcció a Guardiola de Berga, passant pels pobles de Sant Julià, Maçanera, arribant a Saldes i adreçant-nos a Espà, des d'on arribem a Gósol. Per últim podem anar-hi pel costat d'Organyà, si al lloc anomenat Tres Ponts s'agafa la carretera de la Vansa, amb una pujada constant de 18 corbes en forma de zetes, fins arribar a Montan, passant de llarg i a la Vansa; d'allà a Tuixén, per tal de seguir el primer itinerari ja ressenyat.

Punts, s'agafa la carretera de la Vansa, amb una pujada constant de 18 corbes en forma de zetes, fins arribar a Montan, passant de llarg i a la Vansa; d'allà a Tuixén, per tal de seguir el primer itinerari ja ressenyat.

Municipi: Josa del Cadí.

Comarca: Alt Urgell

Situació geogràfica als plans de cadastre (Pla 254): 5. 18' 9" i 42, 15' 26"

Josep M. Gavín

La sardana i la dansa

Premis Joaquim Serra 1979

Demà a la tarda, al Palau de la Música Catalana, es celebrarà la Festa de la Sardana, dintre la qual són proclamades les sardanes guanyadores del premi musical Joaquim Serra, el qual fou instituit per l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona, anys enrera, i que ara té convocatòria anyal amb el suport de Ràdio Nacional d'Espanya a Barcelona.

Les obres presentades al concurs són un total de 32, de les quals el Jurat n'ha seleccionat cinc per a interpretar-se demà i ser votades pel públic assistent, el qual decidirà així quines són les guanyadores.

En la festa hi intervindran les cobles La Principal de la Bibal i la Selvatana, i la Coral Polifònica de Girona, sota la direcció de Josep Viader.

Homenatge

El proper diumenge, dia 25, a la tarda, al Palau de la Música, l'Esbart Barcino que es troba en període de total reorganització, prepara un doble homenatge als qui foren grans mestres i propagadors del folklore, n'Aureli Campmany i Joan Matas. L'acte comptarà amb la participació aproximada d'una vintena d'esbarts que s'hi adheriran mitjançant les seves interpretacions.

Esbart dansaire de l'Orfeó de Santa

Amb una sèrie d'actuacions públiques a diferents punts cèntrics de Barcelona i dos importants festivals commemoratius, aquest

grup dansaire ha festejat enguany el seixantè aniversari de la seva fundació. Cios ja aquest important període de celebració, n'anuncia un altre de calma aparent, ja que si bé no celebrarà actuacions, realitzarà no obstant una densa tasca interna de preparació d'anynou i ampli programa pensant ja en la propera primavera.

Esbart Lluís Millet

A partir del primer de desembre proper, el local social de l'Esbart Lluís Millet serà al carrer de Maspons, 8, a Gràcia. Sense apartar-se de la seva barriada habitual, el nou local suposarà pel Lluís Millet una extraordinària millora per a poder desenvolupar les seves activitats i continuar en la seva copiosa tasca de divulgació i foment del folklore català.

Ballades sabatines

Barcelona, avinguda de la Catedral, tarda, cobla La Principal del Llobregat.

Bàscara, festa major, matí i tarda, cobla Caravana

Girona, Sant Gregori, nit, festa dels «quintos», cobla Girona.

Lleida, tarda, cobla Comtal.

Lloret de Mar, festa major, matí, ballades, cobles Selvatana i La Principal de la Bisbal; tarda, concert, cobla La Principal de la Bisbal.

Manresa, nit, concert, cobla Maravella.

Mataró, matí, cobla Laletana.

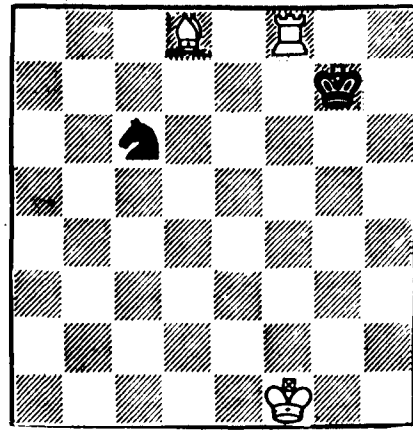
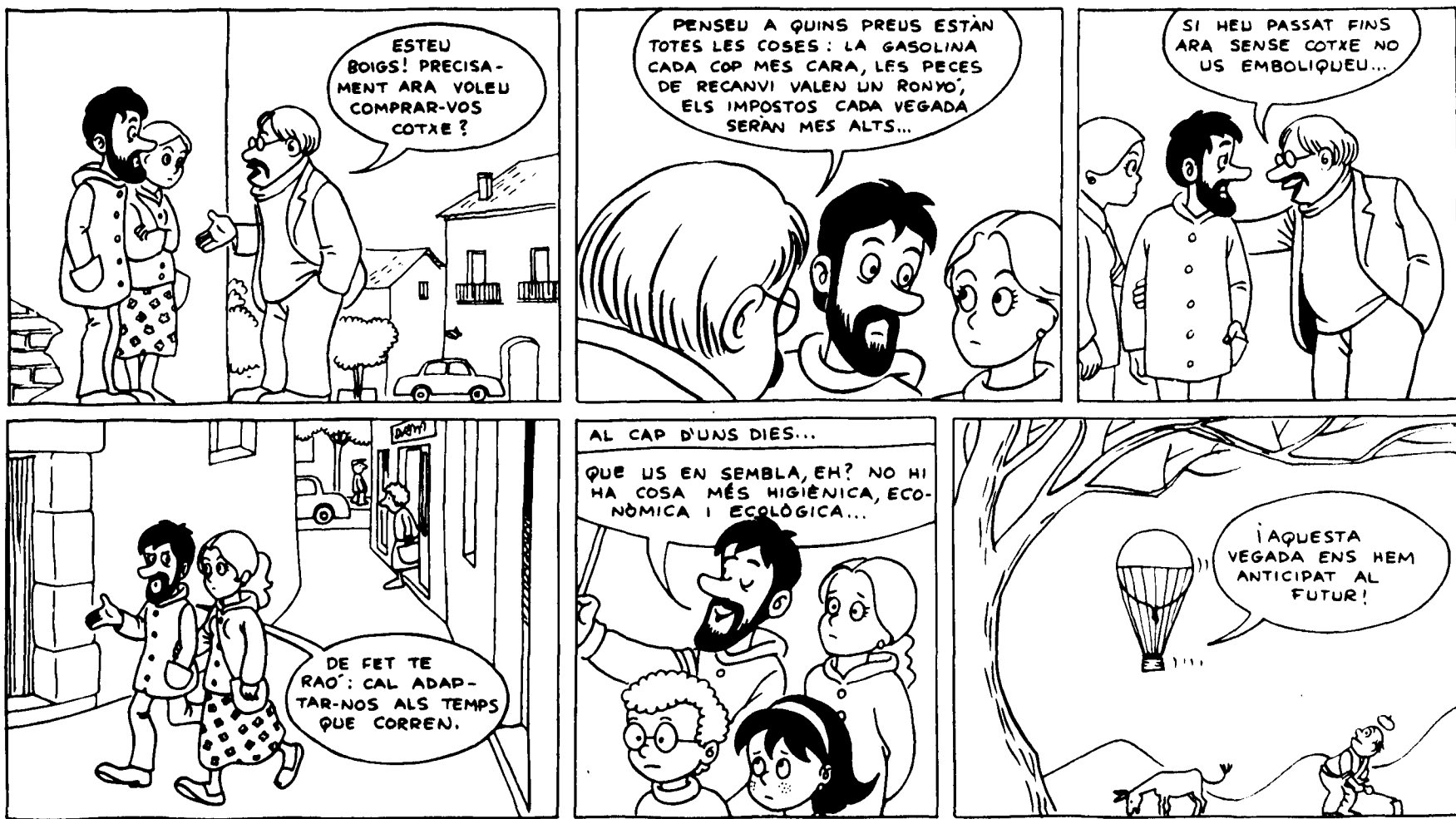
Sant Iscle de Vallata, festa major, tarda, cobla Màxima.

Solsona, tarda, ballets, cobla Bages i Esbart Dansaire de Rubí.

Terrassa, tarda, cobla Bages.

Josep Ventura

La família Moixó

ESCACS Diagrama número 5

Les blanques juguen i guanyen, Senzillament un recurs de raig X

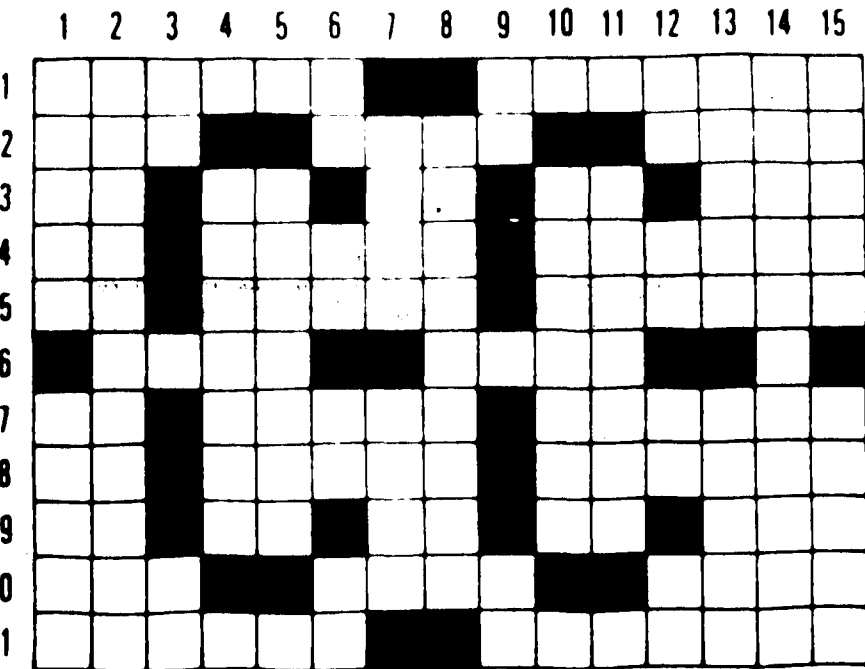
Solució al diagrama número 4

L'any 1925 el compositor Gri-goriev publicà aquest:

1 Rh8 Rf5, 2 Rg7 Re4, 3 Rf6 Rd3, 4 Re5 Rc2, 5 Rd4 Rb2, 6 Rd3 Rx2, 7 Rc2 i taules.

En definitiva calia perdre un temps i ofegar el rei contrari.

ENCREUATS

HORITZONTALS

1.- A l'inrevés: Ciutat de País Basc. Comarca catalana, de de més al sud. 2.- Adverbi de comparació que sona com una campana. Que no n'hi falta gens (fem). Encamini, guii. 3.- Prefix negatiu. A l'inrevés: aliment. A l'inrevés: Preposició llatina. vers, cap allà. Veu militar. Nens deficients totals. 4.- Consonants de nata. Brillar. Paça de roba per abrigar (plur) 5.- Vocal repetida, és la del crit de l'ase. Galanteria que es diu a una noia maca (en castellà) Es diu de l'ocell que canta be 6.- A l'inrevés: Arbust de flors blanques i medicinals. A l'inrevés: s'lmia. Punt cardinal. 7.- Símbol del cobalt. A l'inrevés: glacen l'aigua. Que té serenitat (fem) 8.- Terminació dels alcohols. Dono vida, entusiasta. Escollida 9.- Article neutre. Consonants de rat. Prefix negatiu. Inicials del partit d'En Fraga. Culpable, acusada. 10.- Varó, però li falta la H. Lloc on pasturen les vaques. A l'inrevés: prefix que significa contrari, advers. 11.- L'apòstol que substituï Judes el traïdor. Musicalment, part que es canta.

VERTICALS:

1.- Encerta. Au domèstica. 2.- N m compost de moltes viles catalanes, (de Farnés, de Queralt, Cervelló). 3.- Adverbi de lloc. Un. Conjunció llatina. 4.- Cinquanta. Poble de la Comarca del Montsià. As. 5.- punt cardinal. Que plau, que és agradable. Primera vocal. 6.- Cpnsonant repetida. Adjectiu numeral. Símbol de liti. Partit socialista 7.- Tinc odi (que és cosa molt dolenta). Príncep àrab. 8.- Diocesi primada de Catalunya. 9.- La meva. Nitrogen. Consonants de toc. 10.- Punt cardinal. Ciutat de Montsià. Vocal. 11.- Punt cardinal. A l'inrevés: Donar premis. El mateix punt cardinal. 12.- Consonats de Tomàs. Dues més de Narcís. Mesura japonesa. En anglès: pronom personal neutre. 13.- Noto. A l'inrevés i en castellà: Acosta, apropa. 14.- A l'inrevés: port de Roma. Vocal repetida, és la dels badalls.

SOLUCIO 12

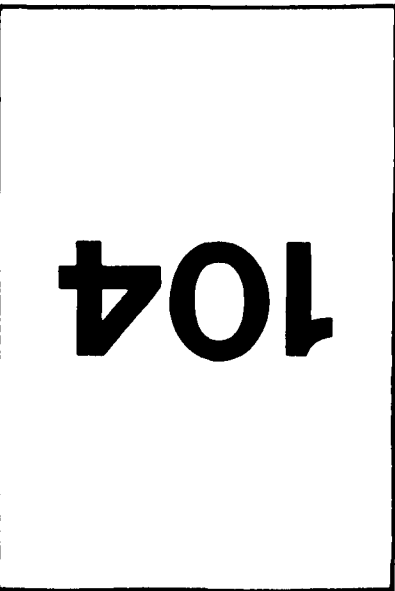
HORITZONTALS:

1.- EVITAR TREPANT 2.- NEU TOCO ATUR 3.- UT RA LA VA EM 4.- IL ERROR AMANIT 5.- GL TROTA LARTSA 6.- ACRE MEIN M. 7.- OD ALARB SITSAG 8.- TO TALIO EDICTE 9.- OR OT ML SA ILL. 10.- MES VIAL ANCA 11.- ASCETA ATENUAP.

VERTICALS:

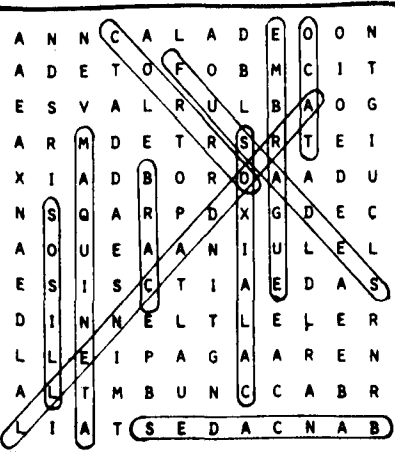
1.- ANUIG OTOMA 2.- VETLLADORES 3.- IU C SC 4.- T RETRATO E 5.- A ARRELAT T. 6.- RT RO AL VA 7.- OLOT RIMI 8.- CARAMBOLA 9.- TO E LA 10.- R VALISE T 11.- E AMANIDA E 12.- PA AR TI AN 13.- ATENT SCINU 14.- NIMISMATICA 15.- TRETA CELAR'

JEROGLÍFIC

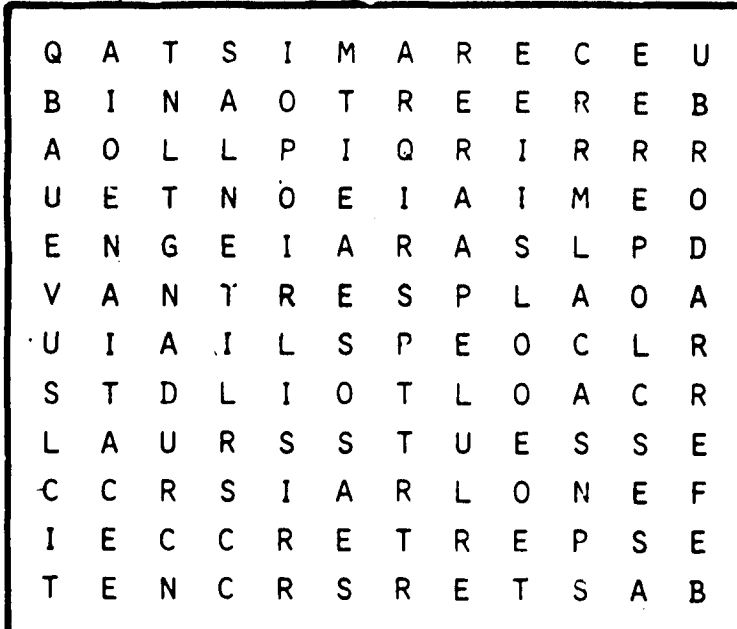
Diocesis catalana

Solució al jerooglífic anterior
Carn et D primera

Sopa de lletres

Buscar tretze noms d'oficis manuals. Amb les lletres que sobrin es llegirà una dita de St. Pau apòstol, sobre el treball.

Els errors a dotzenes

Un llibre

Memòries d'un missioner a Austràlia

Les proeses apostòliques — humanitàries i sobrenaturals — dels missioners catòlics no són privatives d'altres èpoques. En ple segle XX ens trobem amb un heroi cristià, èmul dels primers evangelitzadors, quina tasca en favor dels aborígens australians va merèixer la màxima condecoració de l'Imperi Britànic, al 1936, i la Creu de Cavaller de la Legió d'Honor, al 1960, donada per França el seu país d'origen.

Hom parla de Mons. Francesc Xavier Gsell, M. S. C., primer bisbe de Darwin, a Austràlia (I). Diguem, dantuvi, que Mons. Gsell, va titular les seves memòries senzillament «Els meuscinquanta anys de vida a la Missió». El lector trobarà en els records del missioner els fets que varen motivar l'apellatuu amb el que Mons. Gsell ha passat definitivament a la Història. L'interès periodístic dels fets, donen a la notícia una ressonància mundial.

A l'octubre del 1897 desembarcava a Sidney el P. Gsell, sacerdot alsacià que el 1906 seria anomenat Administrador Apostòlic d'un extens territori al nord d'Austràlia. La major part de la seva vida missionera transcorre a l'illa de Bathurst, fins que és consagrat bisbe de Darwin, al continent. El mateix Francesc Xavier Gsell divideix la història de la Missió en dos períodes: el de preparació, abans de beneir el primer matrimoni cristià i el d'expansió, a partir d'aquest matrimoni. Considerarà que la missió és consolidada quan s'hagi establert la família cristiana i es faci un treball regularment organitzat. Sobretot, des que va beneir el primer matrimoni. «Amb aquest acte, havia estat col·locada la pedra angular de l'edifici. Llargs anys havien passat buscant-la, després fixant-la. S'havia patit molt, s'havia suat, s'havia esperat, s'havia començat i tornat a començar...» (pàg. 77).

A través de les memòries del missioner a Austràlia, no sols ens assabentem de les dificultats de l'evangelització; es coneix la vida i els costums, armes, proves de l'iniació, maneres de tatuar, ritus funeraris, idiosincràcia dels autòctons, nòmades creients amb els esperits i en la

transmigració de les ànimes; es coneix també el conflicte amb els blancs, els problemes de l'Administració per a protegir als nadius, encallats en un immobilitisme secular que els privava de tota mena de progrés. «Per aquests pobres aborígens no hi ha més taula de salvació que nosaltres, els missioners» (pàg. 30) Per on començar? S'hauria de donar temps al temps, sense desanimar-se mai, especialment vàlida aquesta actitud a Austràlia. Pàtria del «jamai, jamai!» Les memòries de Mns. Gsell, Missioner del Sagrat Cor, proven que no va haver-hi una absoluta impossibilitat de canviar als indígenes de Darwin i de les illes adjacents, una de les raïses humanes tingudes per més retardades. Tot això, per ésser realista: «Pretendre transformar el caçador australià en productor sense trastocar llurs tradicions és una utopia, el mateix que voler fer un bon cristià d'un pagà nòmada sense posar terme a llur esperit rodamón» (pàg. 33). Tot estava en començar i perseverar amb la confiança posada en la Gràcia del Senyor.

P. Marsà M. S. C.

(I) Francesc Xavier Gsell, M. S. C.: «El Obispo de la Ciento Cincuenta Esposas». Edt. M. S. C. Rosselló, 175. Barcelona, 1979. 115 Pàgs.

L'alcalde-Manyà

En aquell poble hi havia un alcalde que era manyà-ferrer d'ofici i benefici. L'havien nomenat alcalde perquè havia fet beneficis amb l'ofici de construir tanques, reixes, baranes o portes de ferro per a quasi tots els xalets dels estiujants. No era com tants d'altres que havien fet peles perquè els havien nomenat alcaldes. El cas és que el nostre alcalde mirava de compaginar la seva funció pública amb la privada, que no es privava de res. I somiava un rellotge públic amb campanes republicanes, però no republicanes.

L'alcalde-manyà va parlar amb el responsable de l'edifici de missa, campanar inclòs. Li demanà defer un «barret al campanar amb quatre ferros corbats i encimbellats en forma de punta d'ametlla gòtica. Així s'hi podrien penjar dues campanes més, que toquessin quarts i hores, com la gent assenyada.

Bon tècnic manyà que era, assegurà que amb ferros de dos dits de gruix n'hi havia prou per a fer el barret que aguantés les campanes de les hores. El responsable de l'edifici li contestà que «ca, barret!». Que els ferros de dos dits de baix estant semblarien filferros d'estendre la roba. I li va treure el barret de la barretina.

L'alcalde-manyà-ferrer va tenir aleshores una idealluminosa sorollosa i perillosa. O la hi va encomanar algun rellotger espavilat, aixertit i murri. Va fer posar un rellotge amb esfera lluminosa sobre la cornisa de l'ajuntament i un joc d'altaveus al darrera, protegits per un parai-gua — de ferro, naturalment. Fou l'invent del tebeo d'àmbit municipal, agutzil i «sereno».

L'invent cronomètric-acústico-visual funcionava d'aquesta manera: un mecanisme complicat connectava un micròfon amb els altaveus del terrat municipal, mitjançant un amplificador, un minut abans de cada quart. El rellotge tenia unes varetes metàl·liques de diverses llargades que sengles martellers picaven cada quart i hora com en un vulgar rellotge de paret. El so de les varetes copejades era recollit pel micròfon, augmentat per l'amplificador i difós pels altaveus del terrat. El so de de campana esquerdada que en sortia era de fer esgarriar, esborronar i horripilar.

La idea dels altaveus municipals fou aprofitada per a fer-hi pregons per al poble. I discursos municipals, com el de l'alcalde-manyà el dia de la inauguració de l'invent. La veu en sortia fosca, rasposa, embotornada, amb mala gana. Però tothom aplaudí l'alcalde-manyà. Eren temps que no es podien blasmar públicament les idees de bomber, o de ferrer, d'un alcalde nomenat. Les campanes microfòniques encara funcionen avui, potser no tan embarbussades, a cinquanta metres de les campanes de debò.

Guillem del Món

Mataró

I Mostra de cinema

Del 12 al 23 de novembre tindrà lloc a Mataró la «1a. Mostra de Cinema» patrocinada per l'Ajuntament. Les pel·lícules seleccionades reflecteixen l'evolució del cinema mundial en els darrers anys. D'entre els films podem destacar: «Sonata de Otoño» de Bergman, «La Petite» de Louis Maille, «Nosferatu» de Werner Herzog, «Providence» de Resnais, «La Sal de la Tierra» de Bibernann i «Tres Mujeres» de Altman.

Els films s'exhibiran en els cinemes Iluro, Casal, Monumental i Núria i el preu especial de cada sessió serà de cent pessetes, en comptes de les cent vint-i-cinc pessetes que costa anar al cine una tarda qualsevol.

El Programa de la «Mostra» també ha tingut en compte projectar algunes pel·lícules de «Subformat» (en 8 mm., Super 8, Single 8 i 16 mm.) els dies 17 i 18. Aquests films fets per cineastes no professionals podran visionar-se gratuïtament.

El programa ha estat confeccionat per una Comissió presidida pel ponent de Cultura, Antoni Segarra, amb la col·laboració de E. Benito, J. L. Comerón, F. Colomer, M. Cuyàs, A. Grané, M. T. Guanyabens, J. M. Fradera, J. Llugoña u Ramon Ramis, tots ells persones molt relacionades amb el cinema.

M. J. R.

Influència negativa de la TV en la vida familiar

La necessitat de potenciar la responsabilitat dels pares per a un recte ús de la televisió, ha estat un dels temes tractat al IV Congrés Internacional de la Família, celebrat a Zurich. El Congrés està dedicat al tema «la família i els mitjans de comunicació».

Els 400 congressistes pertanyents a 30 països, ha posat un accent més que res negatiu a la influència de la televisió en la vida familiar, per quant la petita pantalla és un fet nou i encara no se sap utilitzar rectament.

Es constituirà l'Associació Espanyola de Tele-espectadors

L'Associació Espanyola d'Espectadors de Televisió sembla que està en vies de constitució. Dita associació defensarà els drets dels tele-espectadors espanyols i qualsevol queixi que tinguin contra televisió, serà atesa tal com és degut, a l'objecte d'anar davant dels organismes competents.

D'entre les activitats a desenvolupar per la nova associació, hi ha col·loquis, taules rodones i altres activitats sobre tot el relacionat amb televisió.

PASO A PASO
CALZADO
DEPORTIVO

Bata
Bata
Bata

Concesionario:
GALLES
Condesa sobradiet, 3
apartado 1105
Barcelona 2

Cuina

per M. Glòria Muntanola

Bacallà a la Biscaïna

8 trossos bacallà remullat («morro»)
2 «ñoras» (pebrots secs) grans.
2 grans d'all
2 cebes mitjanes
Una mica de molla de pa ratllada.
Julivert
1 quilo i quart de tomàquets madurs
1 pebrot vermell conserva
1 Llesqueta pa fregit
Un raget de xerés

Ratllar les cebes i fregir-les amb oli fins que prengui un bonic color daurat, afegir llavors els tomàquets ratllats i deixar coure a foc suau uns minuts. Posar en remull les «ñoras», al cap d'una estona obrir-les, i treure-les-hi les llavors. Picar en el morter els dos grans d'all, junt amb una llesqueta de pa fregit (sense crosta) i les «ñoras» tallades a trossets, picar-ho bé, després afegir un raget de xerés sec i mig culleró d'aigua. Tirar-ho al sofregit i deixar coure uns moments a foc molt suau, després passar-ho per un colador de tela metàl·lica fi, escorrer molt bé el bacallà, passar-lo per farina i fregir-lo amb oli, fins que estigui daurat.

En una plata de forn (per a presentar a taula) o una cassola de fang, posar la meitat de la salsa, el bacallà col·locar-lo damunt i a sobre d'ells, la resta de la salsa. Espolsar-lo amb molla de pa ratllat i julivert picat molt fi, després trossos de pebrot vermell en conserva i per últim, ragets d'oli. Ficar-ho al forn de sota deixar coure uns 10 minuts i després un moment (forn de dalt) per a que es dauri lleugerament.

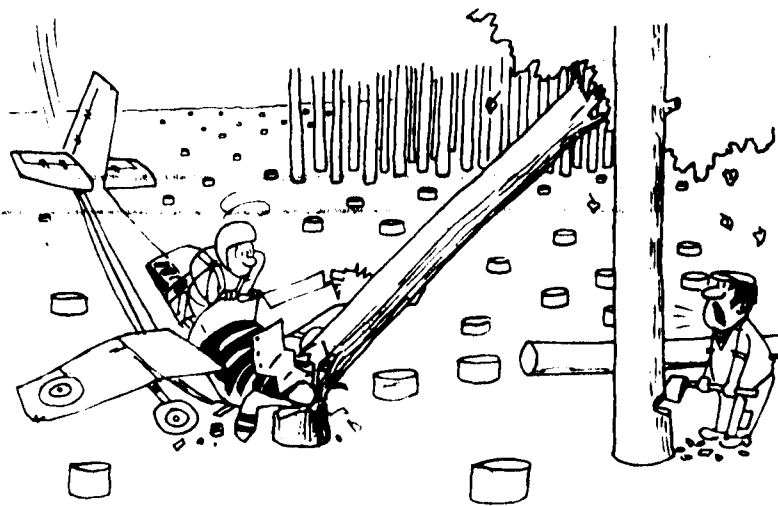
«Coques» d'ou

6 «coques» pasta brisa
6 ous «pochés»
Salsa de tomàquet espesa
100 Gr. Pernil en dolç
50 gr. «Foie gras» un enciam

Preparar els ous «pochés» coent-los amb aigua bullint, sal i vinagre, trencar-los dintre del culleró, cubrir-los amb l'escumadora i deixar-los coure uns 4 minuts, després posar-los sobre un drap net.

Posar al fons de les «coques», un trosset de «foie-gras» i trossets de pernil en dolç (guardar-ne 12 tires llargues per a l'ornament).

Posar damunt de cada «coca» un ou «poché», cobir-ho amb salsa de tomàquet espesa i posar dues tires de pernil creuades. Ornar la planta amb enciam, picat.

La partitura setmanal

La presó de Lleida

Moderat Pop. catalana

A la ciu - tat de Llei - da n'hi
En Lé - ri - da se en - cuen - tra la

ha u - na pre - só. De pre - sos mai n'hi
ló - bre - ga pri - sió en dón - de mo - ran,

man - quen pe - ti - ta bo - ni - ca prou
pre - sos, ¡mal ha - ya la gue - rra! ri -

n'hi portael Ba - ró li - re - ta li ró.
va - les del Ba - rón ¡bien ha - ya el a - mor!

Si n'hi ha trenta-tres presos,
canten una cançó,
l'ha treia i l'ha dictada petita...
el més jove de tots, lireta...

La nira, se'ls escolta
de dalt del mirador;
a cada posadeta petita...
ne devalla un graó, lireta...

Els presos se n'adonen
i paren la cançó.
—Canteu, canteu, bons presos petita...
canteu-me la cançó, lireta...

Futura Llei de l'Esport

Catalunya podrà competir internacionalment per la via estreta

Malgrat que encara sigui una mica prematur alçar les campanes al vol, doncs cal que passi encara alguns tràmits importants — discussió al plé del Congrés de Diputats i del Senat — la futura Llei de l'Esport que es troba redactada en la seva fase de comissió parlamentària, deixa la porta oberta per a que tant Catalunya com la resta de nacionalitats de l'Estat espanyol puguin competir internacionalment amb les seves pròpies seleccions.

Dues són les restriccions que hi han per a que aquestes competicions no puguin dur-se a terme: la primera, que en aquesta trobada internacional hi participi una selecció espanyola; i la segona, és que en el cas que aquesta selecció no hi acudeixi es preveu la participació de la selecció autònoma previ acord de la corresponent Federació Espanyola.

Mentre el primer punt pot semblar lògic, car no és admés que dues seleccions d'un mateix estat puguin

prendre part en una mateixa competició, sí creiem caldria — i això no es contempla que en el cas de que més d'una federació de les nacionalitats volgués participar en una mateixa competició d'abast internacional es fés una eliminatòria prèvia entre elles per tal de decidir — en aquest cas la guanyadora — la que hi podria ser present.

I això ara per ara és impossible perquè malgrat l'obertura que representa aquesta llei en aquesta qüestió de representació internacional es parteix d'una base que no dona igualtat d'oportunitats doncs s'enfronten dues concepcions diferents d'organització esportiva, d'una banda — la més feble — que correspon a les nacionalitats: la catalana, la basca, la gallega, etc. i de l'altra la que contempla l'esport com a organització d'abast estatal, evidentment molt més forta que la primera.

Per un altre costat, el fet que la

possible participació de la selecció de la nacionalitat depengui — repetim-ho quan l'espanyola de to no ho faci del vist-i-plau de la corresponent organització federativa a nivell estatal pot presentar cada vegada diferents estira i arronsos, doncs la llum verda per al projecte dependrà en cada cas de la bona voluntat dels rectors d'aquella federació quan — cal ser mal pensats — potser no tenien al magí participar en una suposada manifestació internacional en veure que hi ha una nacionalitat interessada, canviïn d'opinió per a barrar-li el pas.

Per això deia en començar aquest comentari que no calia alçar les campanes al vol. Malgrat que el redactat actual d'aquesta Llei de l'Esport deixi oberta aquesta via per a la participació internacional d'una selecció esportiva de les nacionalitats, caldrà veure a la pràctica si això és possible. La malifiança és lògica després de tants anys de centralisme en tots els ordres de la vida comunitària a l'Estat espanyol.

Bàsquet: el Barça trenca el malefici de Madrid

Malgrat que, a causa de l'anticipació en que he de lliurar l'original d'aquest comentari — qüestions tècniques de muntatge en els tallers ho manen — l'actualitat esportiva no la pugui seguir al dia, no vull estar-me de remarcar en aquesta ocasió el fet d'haver-se trencat un mite: el de la invulnerabilitat de l'equip de bàsquet madrileny a la seva pista.

Per un punt — 84 a 85 — l'equip de bàsquetbol del F. C. Barcelona guanyà per primera vegada al del Real Madrid a casa seva. Una fita a remarcar. Mai s'havia produït aquest fet en un partit de lliga. Els madrilenys han tastat per primera vegada el regust de la derrota.

Motoristes caçats a perdigonades

Podem estar d'acord o no amb que hagi d'haver-hi competicions moto-

ristes enmig de la muntanya, rallies, trials, etc. Hi hauran defensors i detractors d'aquesta pràctica esportiva, d'acord. Ara bé, em sembla que en una cosa tant els uns com els altres també ens hem de posar d'acord.

En el blasme als fets que vanten al llac als Brucs (Baix Llobregat) quan cinc motoristes que prenen part en una prova oficial puntuable per a un campionat d'abast estatal foren «retirats» de la competició a causa de rebre l'impacte d'una perdigonada. Els mals no foren majors que els d'unes ferides guarides a les poques hores pel fet que l'equip dels motoristes és d'una gran consistència i privaren de molta força els perdigons abans d'arribar al cos. Abans d'emprar aquest mètode tan expeditiu de prendre's la justícia pel seu compte hi ha d'altres camins per a demostrar que no s'està d'acord amb aquesta pràctica esportiva de muntanya. I, evidentment aquest no és el millor sinó el més menyspreable.

E. A. Moliné

Avet®

Set®

Solució actual al confort interior

Albino Luciani -

Cartas del Papa Luciani

Pàgina 44

pecte sexual. Si l'home és més fort físicament, la dona ho és més espiritualment: sembla com si Déu hagués decidit que la bondat dels homes depengués de la de la dona: demà dependran una mica de tu l'esperit del marit i dels fills, avui la dels teus amics i la del teu enamorat. Tingués dons, aquest doble bon sentit i sàpigues a certes coses dir que no, malgrat que sembli que tot convida a dir que sí. El mateix promés, si és bo, en els seus millors moments t'ho agrairà i es dirà a si mateix: "La meua Dora té raó: té una consciència i l'obeix: demà em serà fidel!" La promesa massa fàcil, en canvi, no dona les mateixes garanties i corre el risc de semblar des d'ara, amb un consentiment massa despreocupat, llavors perilloses, de les quals naxeran en un futur gelosies i sospites per part del marit."

I aquí m'aturo. Pinotxo, i no em vinguis a dir ara que era fora de lloc parlar de Dora. D'infant has tingut la Fada, primer com a germana i després com a mare. D'adolescent i de jove, una Fada al teu costat, no pot ser sinó una promesa i una esposa. Tret que et facis frare!"

Però no t'hi sé veure!"

(Juny, 1972).

Albino Luciani -

Cartas del Papa Luciani

Pàgina 41

Durant el "fenomen de la creixença", el teu nou Grill xerraire hauria de ser el vell Vittorino de Feltre, un pedagog que ha estimat tant els nois de la teua edat i ha donat, en l'educació, una enorme importància als exercicis fets a l'aire lliure.

L'equitació, la natació, els salts, l'esgrima, la caça, la pesca, les curses, tirar amb l'arc, el cant. Preténia —també amb aquests mitjans— crear el clima serè de la seva "Casa joiosa" i proporcionar un desfogament útil a l'exuberància física dels seus joves alumnes. De bona gana hauria dit el que més tard digué Parini:

*Què no pot l'ànima ardida,
si ens forts membres té la vida?*

Després, el teu amic Tonno, que se't carregà a l'esquena i et dugué bo i sa a port, tot just sortit del ventre del tauró, et podria ajudar tranquil i persuasiu com és — en la pròxima, més amunt esmentada, crisi de l'autoafirmació.

Avui el somni de vosaltres, joves, no és solament l'automobil: somieu tot un aparcaemnt d'autos morals: *autoelecció*, *autodecisió*, *autogovern*, *autonomia*; recentment, a Bolzano, uns nois han intentat organitzar per ells mateixos una *autoscola* de conducció!"

"Just!" diria amb la seva flemma el savi Tonno — arribar a l'autodecisió! Però a poc a poc, grà a grà. No es pot passar bruscament de l'obediència total de l'infant a la plena autonomia de l'adult. Ni es poden utilitzar avui la mateixa manera els mètodes d'abans. A mesura que creixis en edat, Pinotxo, creixerà en tu el desig d'autonomia. Bé, doncs, fes que creixi — amb l'ajut extern de bons educadors — la justa consciència dels teus drets i deures, que creixi el sentit de responsabilitat per usar bé de la tan desitjada autonomia.

Escolta com, fa més d'un segle, eren educats els germans Visconti-Venosta, en Joan, Literat i l'altre, l'Emili, polític del nostre Renaixement: "Una de les formes d'educació del meu pare era la d'estar amb els seus fills al màxim possible, exigir-nos una confiança il·limitada — tenint-nos-en molta per la seva part — i considerar-nos una més grans del que en realitat erem; així ens infonia el sentit de responsabilitat i del deure. Erem tractats com a homes petits, cosa que ens afalagava d'allò més — per això era gran el nostre interès a mantenir-nos en aquell nivell!"

Durant el viatge cap a l'autonomia, com gairabé tots els joves de 17-20 anys, estimat Pinotxo, potser també ensopegaràs amb un greu escull: el problema de la fe.

Cançó Rock

«Campanades a Morts», en Ballet

Hem pogut saber una notícia que, de portar-se a terme definitivament, podria ser motiu de gran interès: Antonio Gades, director del Ballet Nacional, vol fer una versió coreogràfica de l'obra «Campanades a morts», de Lluís Llach.

En Lluís ens ha confirmat que això és possible: «Fa un temps, en Gades va trucar-me per demanar-me autorització per fer un ballet basat en el meu «Campanades a morts». Com és natural, no tan sols vaig dir que sí, sinó que li vaig dir que estava molt content i honorat d'aquest projecte».

Com se sap, «Campanades a morts» és una cançó de disset minuts de durada, que Lluís Llach va compondre amb motiu de l'assassinat de tres joves a Vitòria fa uns anys. Tenint en compte que, per un o per altre signe, el País Basc encara sonen «Campanades a morts», malauradament, el relançament d'aquesta obra — ara en versió coreogràfica — seria oportuna i plenament vigent.

Antonio Gades, quan la tingui enllestida, la presentarà al públic. Però tot o que normalment el Ballet Nacional estrena a Madrid, aquest cop es fa del tot necessari que la presentació d'aquesta dansa de «Campanades a morts» es faci o bé a Catalunya (on va néixer l'obra), o a Euskadi (on va néixer el tema).

Concurs de «Veus Noves»

Ràdio 4 convoca una nova edició, la segona, del seu programa-concurs «Veus Noves», per tal de promocionar i donar suport a tots aquells que canten en català i es troben en una fase inicial de la seva carrera. Podem participar-hi tots aquells grups i intèrprets que, emprant la nostra llengua com a vehicle de comunicació, no tinguin encara cap disc al mercat.

Qui vulgui prendre-hi part ha d'enviar una cinta o cassette amb tres o quatre de les seves cançons (que no cal que siguin pròpies) a Ràdio 4.

Passeig de Gràcia n. 1, 6è, Barcelona (7), indicant en el sobre «Pel programa Veus Noves». Hi ha trofeus, importants premis em metàl·lic, actuacions a ràdio i televisió, gestions per a la gravació d'un disc... A l'adreça esmentada us en podran donar una informació més ampla.

Pere Tàpies, Show televisiu

Després de Rosa Maria Sardà i Joan Capri, Pere Tàpies pot convertir-se en una nova estrella televisiva si, com es rumoreja, és el protagonista d'una sèrie de tretze capítols pel circuit català de TVE. El popular cantant de Vilanova i la Geltrú té ja el projecte enllestit i ara només cal el vist i plau dels dirigents de Miramar. Sense conèixer la sinopsis d'aquests programes, ens atrevim a assegurar, ja, que seria d'allò més divertit i popular, donades les característiques de gran showman que té Pere Tàpies.

Èxit de Supertramp

El popular grup Supertramp ha passat per Barcelona amb un èxit sense precedents. Dies abans de la seva presentació, les entrades dels seus tres concerts al Palau dels Esports de Montjuïc, estaven totalment exhaurides, i hi havia un gran ambient d'espectació per veure què faria el més popular dels grups de rock actualment.

El que va fer Supertramp, estava a l'altura del que la gent esperava: un gran show, extremadament professional tant pel que fa a la part estricte musical, com per tot l'aspecte ambiental.

Joan Ramón Mainat

Barcelona

Concert gratuït al Palau

Els «Dimecres Musicals de Ràdio Nacional» celebraran una sessió dedicada als duos de piano amb l'interpretació d'obres de Bartok, Britten, Alfonso, Rodrigo i Milhaud. Seran interpretades pels pianistes Javier Alfonso i Maria Teresa de los Angeles.

Com sempre a les 20.00 el dia 21. Aquest concert serà retransmès pel II Programa (FM) de Ràdio Nacional i comentat per Roger Aliet.

Recordem aquesta setmana a:

Manuel de Falla mort a Alta Gràcia (Argentina) el 14 de novembre de 1946.

Christoph Willibald Gluck mort a Viena el 15 de novembre de 1787, i Franz Schubert que morí el 19 de novembre de 1828.

El Govern ajudarà les bandes de música

La Direcció General de la Música del Ministeri de Cultura ha manifestat que «coneix i valora molt positivament la tasca que desenvolupen les bandes de música... que a voltes són les úniques manifestacions de la vida musical de certs municipis i comarques apartats de la capital».

En principi aquesta abundor es refereix al País Valencià on són abundoses les bandes i són també un foc de futur música. Es per això molt interessant saber que l'esmentada Direcció General de la Música té com un dels principals propòsits l'ajudar a promoure música estable entesa com a activitat permanent dels intèrprets i conjunts musicals en llurs respectives llars i fora d'elles.

França

Un milió d'estudiants de música

Tots els comentaristes han coincidit en qualificat de revolució cultural l'augment espectacular d'alumnes al conservatori de música francesos.

Cal tenir en compte que l'any 1966, quaranta conservatoris municipals agrupava trenta cinc mil alumnes i que pel present curs n'hi ha un milió complet.

El mateix comentari destaca que tot això produirà canvis notables. Tradicionalment a Europa hi havia tres països que destaquen musicalment: Itàlia, Alemanya i Gran Bretanya. Però ara, els francesos preveuen que amb deu anys de mantenir aquesta situació, França pot esdevenir el primer país musical d'Europa.

D'entrada el Govern francès dedica una gran atenció a aquest fenomen i, per aquest any, hi ha hagut un augment del pressupost destinat a música d'un 80 per cent, en relació a l'any anterior. Cal destacar que en aquest moment hi ha disset orquestres permanents en todo el conjunt de l'Estat i que darrerament totes han donat recitals a París.

F.C.V.

Per anunciar a

CATALUNYA CRISTIANA

dirigir-se a
València, 244
de 9 a 13 i de 16 a 19
Telèfon: 215.37.50
Barcelona-7

De fet respiraràs objeccions antireligioses, talment com es respira l'aire, a l'escola, a la fàbrica, al cinema etc. Si la teva fe és una pica de bon blat, hi anirà per assaltar-la tot un exercit de rates. Si és un vestit, centenars de mans voldran esparracar-te'l. Si és una cosa, el pic la voldrà desmantellar peça a peça. Caldrà defensar-se.

Enfront de moltes objeccions hi ha una resposta persuasiva. Una resposta exhaustiva no s'ha pas trobat encara. Què fer? No abandonar la fe! «Deu mil dificultats — deia Newman — no fan encara un dubte»

I tingues present dues coses.

Primera: cal valorar qualsevol certesa, encara que no sigui aquella matemàtica evidentíssima. Que hagin existit Napoleó, Cèsar, Carlemany no és cert com 2 més 2 igual a 4, però és cert que ha existit el Crist, que els Apostòls l'han vist mort i després ressucitat.

Segona cosa: el sentit del misteri és necessari per a l'home. Del no-res nosaltres sabem el tot; no coneix pas amb precisió què és la meua vida, la meua intel·ligència, el grau de la meua salut, etc.; com puc pretendre comprendre-ho i saber-ho tot de Déu?

Les objeccions més freqüents les sentiràs sobre l'Església. Potser et pot ajudar una sortida, contada per Pitigrilli. A Londres, al Hyde Park, un predicador predica a l'aire lliure, però de tant en tant l'interromp un individu mal pentinat i brut.

«Fa dos mil anys que existeix l'Església — baladreja en un moment donat l'individu — i el món encara és ple de lladres, d'adúlter i d'adassasins! — teniu raó — respon el predicador — fa dos mil segles que hi ha aigua al món, i mireu en quin estat es troba el vostre coll!».

En altres paraules: hi ha hagut papes dolents, capellans dolents, catòlics dolents. Però això significa? Que s'ha aplicat l'evangeli? No, al revés, en aquells casos l'evangeli no ha estat aplicat!!

Pinotxo meu, sobre els nois hi ha dues frases famoses. Et recomano la primera, que és de Lacordaire: «Tingueu una opinió i feu-la valer!» La segona és de Clemenceau i no te la recomano de cap manera: «No tinguis idees, però defensales amb ardor!»

Puc tornar a David Copperfield? El record de Miss Shepherd ja queda molt lluny, i ell, ara té disset anys, s'enamora novament, aquesta vegada adora la senyoreta Larkins. Se sent feliç ni que sigui només fent-li una reverència cada dia. No està tranquil si no es posa els millors vestits i es fa enllustar continuament les sabates. Somia: «Oh!, si demà al matí Larkins pare vingués i em digués: «La meua filla m'ho ha dit tot. Heus aquí vint mil esterlines. Sigueu feliços!» però, mentre ell somia, la Larkins es casa amb un cultivador de llúpul.

Vet aquí David ensorrat per dues setmanes: es treu l'anell, es vesteix amb la roba pitjor, no usa més brillantina, no es fa embetumar més les sabates!

Més endavant hi ha el cop de dard amb Dora: «Era un ésser sobre-humà, per mi. Era una fada, una Siifide... no sé què era... una cosa que ningú mai no ha vist... Vaig ser engolilit instantàneament en un abisme d'amor... precipitat, cabussat, abans d'haver-li pogut dir una sola paraula!»

Són citacions transparents: a través d'elles s'entreveuen els problemes de l'amor i del prometatge, al qual caldrà també que et preparis, estimat Pinotxo.

Pel que fa a ixò, algú propugna avui una moral amplament permissiva. Tot i admetent que en temps passats s'ha estat una mica massa rigid en certs punts, els joves no han d'acceptar aquella permissivitat; el seu amor ha de ser amb A majúscula, bell com una flor, preciós com una gemma i no pas vulgar com un cul de got.

Val la pena que s'imposin algun sacrifici i que s'allunyin de persones, llocs i diversions que els són ocasions de mal. «No em tinguí confiança!», diu tu: «Si, confiem en tu, però no és pas desconfiança recordar que tots estem exposats a temptacions; i és amor apartar del teu camí almenys les temptacions innecessàries!».

«Mira els automobilistes: troben el guàrdia, el semàfor, les ratlles blanques, la direcció prohibida, la prohibició de parada, tot són coses que semblen a primera vista molèsties i limitacions contra l'automobilista i, en canvi, són a favor d'ell, perquè l'ajuden amb més seguretat i gust!».

I si, algun dia, tinguessis una promesa —la Shepherd, la Larkins o la Dora que sigui— respectala! Defensa-la contra tu mateix! Pretens que es conservi intacta per a tu?, és just, però tu fes el mateix amb ella i no facis cas de certs amics, que expliquen les seves «proeses», vantant-se i creient que són «brillants» per les seves aventures faldilles. «Brillant» i fort és l'home que sap conquistar-se a si mateix i s'insereix en la munió de joves, que són l'aristocràcia de les ànimes. Mentre s'és promès, l'amor ha de procurar no tant el plaer sensual com la joia espiritual i sensible, perquè cal que es manifesti de manera afectuosa certament, però correcta i digna!

Similars consells s'han de donar a l'altra part, comptant que sàpiga suportar «sermons».

«Estimada Dora (o la senyoreta Larkins o Shepherd que sigui) — li diu la seva mare — deixa'm recordar-te una llei biològica. La noia, per un regular, té un domini més gran de si mateixa que el noi en l'as-

Setmana del 18 al 24 de novembre de 1979

Programes de Televisió

diumenge	dilluns	dimarts	dimecres	dijous	divendres	dissabte
Primera cadena 10.01 PARLEM 10.30 EL DIA DEL SENYOR Retransmissió de la Santa Missa 11.15 GENT JOVE Final del cante flamenco 12.15 SOBRE EL TERRENY 13.30 SET DIES 14.30 NOTICIES DEL DIUMENGE Primera edició 15.00 LA CASA DE LA PRADERA «El viaje de los ciegos» 	Primera cadena Circuit català 13.30 CRONICA ESPORTIVA 14.00 CRONICA TARDA ENTRE NOSALTRES NOVEL·LA Aquesta setmana: «La senyora Llopis declara la guerra» de Josep Maria Benet i Jornet. Realització: Marce Vilaret Interprets: Montserrat Carulla, Joan Vallès, Mercedes Managuerra, Joan Miralles, Ampara Baró, M. Fernanda Gil i Joan Olla Circuit estatal 14.30 GENT AVUI 15.00 TELEDIARI Primera edició 15.35 GASETA CULTURAL 15.55 AIXÍ ES HOLLYWOOD 16.35 UN GLOBUS DOS GLOBUS TRES GLOBUS 19.30 UN MON PER A ELLS «Declaració dels drets de l'infant» 20.10 GRAN ESTADI 21.00 TELEDIARI Segona edició 21.35 300 MILIONS 22.30 GRANS RELATS «Familia: Un amor especial» 23.35 ULTIMES NOTICIES Segona cadena Circuit estatal 19.47 REDACCIO DE NIT 20.30 REVISTA DE CINE 22.00 MES ENLLA Entrevista amb l'investigador Erich Von Däniken 22.30 OPINIO PUBLICA 23.25 BONA NIT Circuit català NIT CRONICA 2	Circuit català 13.30 SIGNES 14.00 CRONICA TARDA MUSICAL-EXPRESS Avui Els Jaïves, Jazzmin NOVEL·LA «La senyora Llopis declara la guerra» de Josep M. Benet i Jornet Circuit estatal 14.30 GENT AVUI 15.00 TELEDIARI Primera edició 15.35 GASETA CULTURAL 15.55 REVISTA DE TOROS 18.35 UN GLOBUS DOS GLOBUS TRES GLOBUS Avui: un espai de iniciació a l'òpera 19.30 GIBBSVILLE «Tan viejo, tan joven» 20.20 EL MEU AMIC EL CAVALL «Caballo, amigo mio: Los fantásticos» 21.00 TELEDIARI Segona edició 21.35 PRIMERA PAGINA 22.30 GRANS RELATS «Familia: lunes eterno» 23.35 ULTIMES NOTICIES Segona cadena Circuit estatal 19.47 REDACCIO DE NIT 20.35 POLIESPORTIU 21.00 PENTAGRAMA SEGLE XX Xavier Montsalvatge i Josep Soler 21.45 DALLAS «Espía en casa» 22.45 TRIBUNA ECONOMICA 23.25 BONA NIT Circuit català NIT CRONICA 2	Primera cadena Circuit català 13.30 DE BAT A BAT 14.00 CRONICA TARDE DR.CAPARROS MEDICINA GENERAL «La setmana de la dona» HISTORIA DEL CINEMA A CATALUNYA Avui: «Els germans Baños» NOVEL·LA «La senyora Llopis declara la guerra» de Josep M. Benet i Jornet Circuit estatal 14.30 GENT AVUI 15.00 TELEDIARI Primera edició 15.35 GASETA CULTURAL 15.55 VIURE CADA DIA 18.35 UN GLOBUS DOS GLOBUS TRES GLOBUS 19.00 CINE ESPANYOL «Crimen imposible?» (1954) Guió i direcció: César F. Ardevín 21.00 TELEDIARI Segona edició 21.35 ZARZUELA 22.30 GRANS RELATS «Familia: Un verdadero adiós» 23.35 ULTIMES NOTICIES Segona cadena Circuit estatal 19.47 REDACCIO DE NIT 20.30 POLIESPORTIU 21.00 PENTAGRAMA SEGLE XX Xavier Montsalvatge i Josep Soler 21.45 DALLAS «Espía en casa» 22.45 TRIBUNA ECONOMICA 23.25 BONA NIT Circuit català NIT CRONICA 2	Circuit català 13.30 LES NOSTRES COSES «Els apotecaris» 14.00 CRONICA TARDA ESCENARI NOVEL·LA «La senyora Llopis declara la guerra» Circuit estatal 14.30 GENT AVUI 15.00 TELEDIARI Primera edició 15.35 GASETA CULTURAL 15.55 CAFE DE REDACCIO 18.35 UN GLOBUS DOS GLOBUS TRES GLOBUS 20.20 CANçons PER A UNA VIDA Avui: Karina 21.00 TELEDIARI Segona edició 21.35 TEATRE BREU «La muela del juicio» de Miguel Ramos Carrión 22.00 SOMBRE D'AHIR Avui: Alemanya ataca Rússia. La «División azul», Evocació de Conchita Piquer GRANS RELATS «Familia: Punto de partida» 23.30 ULTIMES NOTICIES Segona cadena Circuit estatal 19.47 REDACCIO DE NIT 20.30 POLIESPORTIU 21.00 TROBADA AMB LES LLETRES Una entrevista de Daniel Sueiro a Ronald Fraser 22.00 HORIZONS «Reportatge sobre el Kew Garden de Londres» (II) 22.30 TRIBUNA DE LA CULTURA 23.25 BONA NIT Circuit català NIT CRONICA 2	Circuit català 13.30 MIRADOR «Els premis de Joaquín Serra» 14.00 CRONICA TARDA VOSTRE PREGUNTA NOVEL·LA «La senyora Llopis declara la guerra» Circuit estatal 14.30 GENT AVUI 15.00 TELEDIARI Primera edició 15.35 GASETA CULTURAL 15.55 ELS ESPECTACLES 18.35 UN GLOBUS DOS GLOBUS TRES GLOBUS Tarzan 19.15 AMB VUIT N'HI HA PROU «La anatomia i la dona» MES VAL PREVENIR «La menopausia» 21.00 TELEDIARI Segona edició 21.30 L'HOME I LA TERRA «Al borde de la extinción» (I) 22.00 EL NIU DE ROBIN «Siempre el que me necesite» 22.30 GRANS RELATS 23.35 ULTIMES NOTICIES Segona cadena Circuit estatal 19.47 REDACCIO DE NIT 20.30 POLIESPORTIU 20.45 LLARG METRATGE «Maria Walewska» (1937) Direcció: Greta Garbo, Charles Boyer, Reginald Owen, Alan Marshal, Henry Stephenson, Liff Erikson 22.50 TRIBUNA INTERNACIONAL 23.25 BONA NIT Circuit català NIT CRONICA 2	Primera cadena Circuit català 10.15 LLIçons DE CATALA 10.30 QUITXALLA Circuit estatal 12.01 PROGRAMA INFANTIL 13.30 TEMPS LLIURE 14.00 EL CANTO DE UN DURO 14.30 NOTICIES DEL DISSABTE Primera edició 15.00 DON QUIJOTE «El manteo de Sancho» 15.35 PRIMERA SESSIO «Una forma especial de amor» (1978) Direcció: Lee Phillips 17.30 APLAUSO 19.00 HOCKEY SOBRE PATINS Copa d'Europa. Espanya-Portugal 20.30 INFORME SETMANAL 21.30 NOTICIES DEL DISSABTE Segona edició 22.00 DISSABTE CINE «Trapecios» (1958) Direcció: Carol Redd Interprets: Burt Lancaster, Gina Lollobrigida, Tony Curtis, Katy Jurado, Thomas Gómez John Puled 24.00 BONA NIT Segona cadena Circuit estatal 15.31 BARBAPAPA 16.00 RETRAT EN VIU Miguel Ríos 17.00 NOVEL·LA «L'antiquari» de Walter Scott 18.00 RETRANSMISSIO ESPORTIVA Eurovisió. Partit Nueva Zelanda-Anglaterra, de rugby 19.30 LA CLAVE 23.25 BONA NIT

Als Nostres lectors:

Haureu notat que el número precedent va sortir molt millorat pel que fa a les errades. En l'actual n'hi trobareu malhauradament altra vegada moltes.

La raó és ben senzilla: esperem dels Estats Units una moderníssima màquina de foto-composició que permet la fàcil correcció d'originals i galeres. Mentrestant, la correcció és un treball d'artesanía lent i costós; qualsevol entrebanc tècnic, o baixa de personal per malaltia, com dolorsament ha succeït aquesta setmana amb el nostre estimat P. Agustí Condal, cap de la secció de foto-composició, fa que pràcticament sigui impossible la total correcció de les faltes. Compitem amb la vostra comprensió, i esperem que, ben aviat, la bona salut de les màquines i de les persones ens portarà resultats plenament satisfactoris.

Crida als amics de CATALUNYA CRISTIANA

Entre les vuit diòcesis catalanes, el nostre país té uns 1.500 missioners i missioners escampats pels cinc continents.

CATALUNYA CRISTIANA s'ha proposat de fer-los arribar el nostre periòdic regularment i, si podem, com a obsequi de Nadal. Hem fet «números» i no ens surten. Per això ens adreçem als «amics». Entre tots, no podríem fer aquest obsequi als nostres germans missioners?

En Na que viu a
província de Carrer Núm.
desitja subscriure un missioner, per un any, a CATALUNYA CRISTIANA.

El preu d'aquesta subscripció a l'extranger, tramesa inclosa, (2.500 Pts) el faré efectiu:

Amb el taló bancari que us adjunto

Podeu domiciliar el cobrament en el me banc
aixà
de; compte corrent llibreta Núm.

i prego el meu banc aixà que vulgui considerar aquesta butlleta com la meua autorització per a aquest pagament.

Lloc data

Signatura

Desitjo subscriure'm, durant un any a "CATALUNYA CRISTIANA"

Nom

Cognoms

Domicili

Població

Envio les 1.200 ptes. per gir postal

Inclou un taló barrat per aquest import.

Prep. el Banc/Caixa.

Agència que es serveix domiciliar

aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta/compte corrent nº

Lloc data

SIGNATURA

El sotassinat amb domicili a

C/ telèfon. sol·licita la subscripció de

(.....) Accions de 1.000,- ptes. emeses per EDICIONS TERRA NOSTRA S.A.

☐ Inclou un taló nominatiu bancari per ptes.

a càrrec del Banc/Caixa

☐ Envia un gir postal

☐ Prega se li cobri per reembossament del rebut corresponent

..... de de 19

Signat:

Subscribiu-vos a

CATALUNYA CRISTIANA

Administración y Administración: Valencia, 244, 2º

Barcelona-7

215.24.33 - 215.24.34 - 215.28.05 - 215.24.33